

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Halklık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 50 27 Mart '99 5 DM

Emperyalist haydutlar Balkanlar'ı ateşe verdiler!

Emperyalist savaş makinası NATO ölüm ve yıkım kusuyor!

Türk devleti emperyalist saldırganlığın suç ortağı!

Emperyalist müdahaleye son!

Balkanlar'dan elinizi çekin!

İÇİNDEKİLER

Balkanlardan kirli ellerinizi çekin!	3-4
Emperyalist müdahalenin gerçek hedefi Balkan halklarıdır!	7
Newroz'un direniş ateşini 1 Mayıs'a taşıyalım.	10
TKİP Kuruluş Kongresi belgeleri	
Siyasi poliste, mahkemede ve zindanlarda tutum(Orta Sayfa) .	14-18
Direneler anlatıyor	20-22
Yeni DGM boykotu	
ve tavrımız	25

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:50 • 27 Mart 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtış
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aydar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankasıİstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan

*Newroz tüm yurttan azgın bir devlet terörüyle bastırılmaya, yakılan isyan ateşleri kanla söndürülmeye çalışıldı. Yine onlarca yaralı, yüzlerce gözaltı var. Gözaltına alınanlar arasında 5-6 yaşındaki çocukların da bulunması, tek başına, sistemin güdüldüğü korkunun boyutlarını göstermeye yetiyor.

*Sistemin Newroz saldırısında gözaltına alınan değişik illerden onu aşkın yoldaştan üçü tutuklandı. Elleri kelepçelenerek gözaltına alınanlardan biri de, 13 yaşında bir gençti.

*Saldırıları sadece çalışanlarımıza yönelmiyor kuşkusuz. Yayınevimize, yayınladığımız gazete, bülten ve kitaplara, yazarlarımıza ve yayın yönetmenimize yönelik ceza istemlerinde de bir artış söz konusu. Son cezalardan biri de, Kamu Emekçileri Bülteni'ne yönelik yayın durdurma cezası oldu. Yayın yaşamına yeni başlayan ve henüz 4 sayı çıkan bültenin, "bölücülükte ısrarcı olduğu"na hızla kanaat getiren DGM, böylece, sermaye devletinin kamu çalışanlarına yönelik siyasi kararını bültenle de uyarlamış oluyordu.

*Newroz gerekçesiyle gözaltına alınan çalışanlarımız ve okurlarımız, düşmanın ininden bir kez daha başı dik çıktılar. Toplu bir direnişle düşmanı ininde alteden son tutuklamaların ardından, okurlarımıza kadar yayılan bu başeğmez tutum, bir tavrın nasıl yaygınlaştırılacağını, bir kültürün nasıl yaratılacağını da göstermesi bakımından anlamlıdır.

*Sermaye devletinin, terör demagojisi altında yürüttüğü bu saldırı furiasının ana hedefinin işçi sınıfı ve emekçi kitleler olduğu, Newroz bahane edilerek gözaltına alınan, çoğu Tuzla deri işçisi 75 kişiden 54'ünün tutuklanmasıyla bir kez daha ortaya çıkmıştır.

*Aynı göstergenin bir başka örneği, Sabancıların

Adana'daki BOSSA'larındaki işçi kıyımıdır. Sendikaya muhalif işçiler, sendika-patron işbirliğiyle işten atılmakta, böylelikle işletmede örgütlü mücadelenin de önü kapatılmaya çalışılmaktadır.

*Patron uşağı sendika bürokratlarının ihanetine de, Tuzla Deri işçilerinin dayanışma gecesine getirilen yasağın ardından, bu gözaltı ve tutuklamalarla, Tuzla'daki direniş ruhunu ezebileceğini düşünenlere de en iyi yanıtı, TİS uyuşmazlığını militan bir grevle çözerek Tuzla deri işçileri ve sınıf dayanışmasını yükselterek, güçlerini birleştirerek mücadeleye atılan işçi sınıfı verecektir.

*Nitekim sistemin bu saldırı furiasına karşı sınıf mücadelesi de adım adım yükseliyor.

*Kamu işçileri, hükümetin IMF direktifleriyle dayatmaya çalıştığı sefalet zamlarını kabul etmeyeceğini ilan ediyor. Türk-İş taban tepkisiyle "eylem kararı" alırken, Hava-İş eylemleri başlattı bile.

*Sağlık emekçileri sürgün ve cezalara karşı, maliye çalışanları vergide adalet talebiyle sokağa çıktılar.

*49 sendika, Süleyman Yeter'in gözaltında katledilmesini protesto eden bir ortak açıklama yaptı.

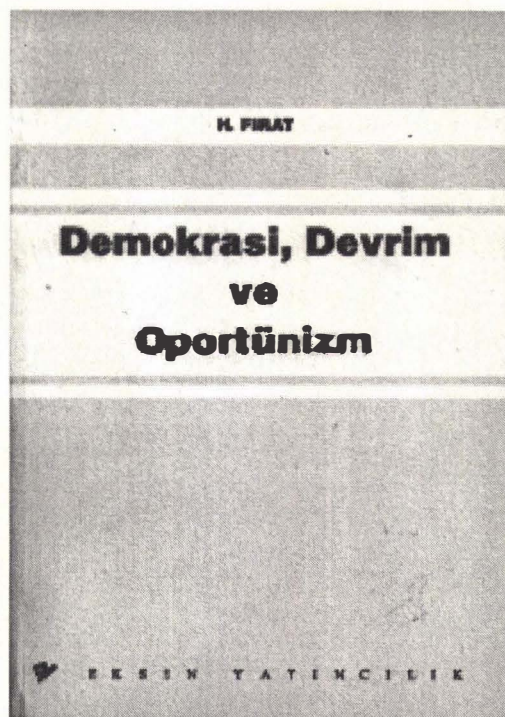
*İstanbul'da Malazlar Kibrit Fabrikası'nda grev, Aymasan ayakkabı fabrikası, Swisscard ve tabi Tuzla'daki deri fabrikalarında direnişler inadına sürüyor.

*Kocaeli Körfez'de kurulu Gübretas'ta TİS uyuşmazlığı ardından alınan grev kararı işyerine asıldı.

*Kırşehir'de özelleştirme kurbanı Petlas'ta da yine TİS görüşmelerinin tıkanmasıyla grev hazırlıkları yapılmakta. Bu vesileyle işçilere çağrı yapan işyeri temsilciliği, özelleştirmeci partilere oy verilmemesi gerektiğini belirtti.

**Devlet terörünü püskürtecek olan
İşçi-emekçi kitlelerin devrimci şiddetidir!**

Kitapçılarda

Yugoslavya'ya emperyalist NATO saldırısı derhal durdurulsun!

Balkanlardan kirli ellerinizi çekin!

NATO başından itibaren sosyalist ülkelere, dünya devrimci hareketine, halkların özgürlük ve sosyalizm uğruna mücadelelerine karşı bir saldırı ve savaş örgütü olarak kurulmuştu. Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'nın varlığı koşullarında, bu işlevini tehdit ve şantaj sınırları içerisinde gerçekleştiren NATO, kendisini dizginleyen bu karşı gücün ortadan kalkmasından beri, doğrudan bir saldırı ve savaş örgütü olma misyonuna yöneldi. Özellikle ABD emperyalizminin yeni dünya düzeni çerçevesinde NATO'ya kazandırmaya çalıştığı yeni işlev buydu. O bunu öteki batılı emperyalistler üzerindeki hegemonik etki ve denetimini sürdürmenin de bir olanağı olarak ele alıyordu. "Kosova krizi" bu amaç çerçevesinde değerlendirildi ve şimdiki emperyalist savaş bunun somut bir uygulaması oldu.

Batılı emperyalistler aylardır izledikleri tehdit ve şantaj politikasını nihayet gerçeğe dönüştürdüler. Emperyalist savaş makinası harekete geçirildi ve Yugoslavya'ya NATO müdahalesi fiilen başladı. Emperyalist haydutlar en modern yıkım araçlarını şimdi de Yugoslavya'ya karşı kullanıyorlar. Böylece bölge halklarının isteği ve iradesini hiçe sayarak tüm Balkanlar'a yayılabilecek bir yangını tutuşturmuş bulunuyorlar. Bu haydutça emperyalist saldırı savaşının içinde Türk devleti de var. Türk devleti bir NATO üyesi ve ABD emperyalizminin bölgedeki sadık hizmetkârı olarak, Balkanlar'ı ateşe veren bir savaşa aktif suç ortaklığını yapıyor.

Emperyalistler büyük bir ikiyüzlülük ve arsızlıkla, savaşı Balkanlar'da barışı tesis etmek ve Kosovalı Arnavutların ulusal haklarını güvencelemek adına başlattıklarını ileri sürüyorlar. Bu emperyalistlerin hep bilinen davranış tarzıdır. Onlar saldırganlığı ve savaşı her zaman barış adına, haksızlıkların giderilmesi ve tehditlerin önlenmesi adına gerekçelendirmişlerdir. Yine kendileri tarafından başlatılmış ikinci emperyalist savaştan beri savaş görmemiş bir bölgede başlatılan bir emperyalist saldırı savaşını tutup barış adına gerekçelendirmeye kalkmak, tam da emperyalistlere yaraşır büyük bir utanmazlık örneğidir. Emperyalizm

her zaman savaşa kaynaklık etmiştir ve barış her zaman ancak ona karşı mücadele ölçüsünde kazanılıp korunabilmiştir.

Barış da, mazlum halkların meşru ulusal hakları da emperyalizmin umrunda değildir. Tam tersine, emperyalizm barışı her zaman tehdit etmiş, savaşı bizzat yaratmış, halkları köleleştirmiş, ulusların haklarını her adımda çiğnemiş, onlara zor ve zorbalıkla kendi iradesini dayatmıştır. Kapitalist emperyalizmin bütün bir tarihi bunun çıplak tanığıdır. 20 milyon Kürt'ün ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini boğmaya çalışan Türk devletini 15 yıldır her yolla destekleyenlerin, 2 milyon Kosovalı Arnavutun özgürlüğü için savaşa girdiklerini iddia etmeleri, kendi halklarını ve tüm dünyayı aptal yerine koymaları demektir.

Sorun ne Balkanlar'da barış, ne de Kosovalı Arnavutların ulusal haklarıdır. Sorun Balkanlar'da emperyalizmin itiraz kabul etmez köleleştirici egemenliğini tesis etmektir. Savaşla Yugoslavya'ya kabul ettirilmek istenen şey, sayıları zamanla kaçınılmaz olarak artırılabilecek olan 20 bin NATO askerinin ilk elden Kosova'ya yerleştirilmesidir. Bu bile kendi başına asıl amacı ortaya koymaya yeterlidir. (NATO benzer bir politika sayesinde bugün Makedonya'ya 10 bin, Bosna-Hersek'e 40 bin işgalci asker yerleştirmiş bulunuyor.)

Varşova Paktı'nın dağılmasından beri batılı emperyalistler Yugoslavya'yı bölüp parçalamak, Balkanlar'ı Balkanlaştırmak, kendi köleci egemenliklerini tüm bölge halklarına dayatmak için sistematik bir çaba içerisindeyler. Bu çerçevedeki plan bugüne kadar parça parça hayata geçirildi ve son bir yıl içinde kızıştırılan "Kosova krizi" bunun yeni bir adımı oldu. Şimdi Yugoslavya'ya karşı başlatılan emperyalist saldırı savaşı da bu politikanın bir uzantısıdır. Halihazırda NATO içinde müttefik durumunda olan batılı emperyalistler Balkanlar'da hiçbir direnme noktası ya da aykırı ses görmek ve duymak istemiyorlar. Bu açıdan pürüz oluşturan

Yugoslavya'yı NATO savaş makinasını kullanarak dize getirmeye çalışıyorlar. Tıpkı Ortadoğu'da Irak'a yaptıkları gibi. Öte yandan, ABD emperyalizmi NATO'nun dünya jandarmalığını tüm dünyaya fiilen dayatmakta ve Kosova krizini bu politik amaç için de uygun bir fırsat olarak kullanmaya çalışmaktadır. '90'lı yıllar boyunca bu tür saldırı, müdahale

ve savaşlar Birleşmiş Milletler adına, onun hukukuna sığınarak gündeme getiriliyor, onun adına uygulamaya konuluyordu. Şimdiki saldırı savaşında bundan bilinçli tutumla kaçınılmış ve yeni bir adım atılmış bulunuluyor. Saldırı kararı NATO adına alınmış ve saldırı savaşı NATO adına başlatılmıştır. Bu tutum Balkanlar'daki savaşı dünya çapında bir krizin de kaynağı haline getirmiştir. Rusya'nın, Çin'in, Hindistan'ın, başka bazı ülkelerin NATO saldırısına karşı sert tepkileri bu çapta bir krizin ilk belirtileridir.

NATO başından itibaren sosyalist ülkelere, dünya devrimci hareketine, halkların özgürlük ve sosyalizm uğruna mücadelelerine karşı bir saldırı ve savaş örgütü olarak kurulmuştu. Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'nın varlığı koşullarında, bu işlevini tehdit ve şantaj sınırları içerisinde gerçekleştiren NATO, kendisini dizginleyen bu karşı gücün ortadan kalkmasından beri, doğrudan bir saldırı ve savaş örgütü olma misyonuna yöneldi. Özellikle ABD emperyalizminin yeni dünya düzeni çerçevesinde NATO'ya kazandırmaya çalıştığı yeni işlev buydu. O bunu öteki batılı emperyalistler üzerindeki hegemonik etki ve denetimini sürdürmenin de bir olanağı olarak ele alıyordu. "Kosova krizi" bu amaç çerçevesinde değerlendirildi ve şimdiki emperyalist savaş bunun somut bir uygulaması oldu.

Tüm bunlar gösteriyor ki, emperyalistler barışla ya da şu veya bu ezilen halkın demokratik haklarıyla değil, tümüyle kendi emperyalist çıkarları ve egemenlik hesaplarıyla ilgilidirler. Bu çerçevede onların Yugoslavya'ya karşı başlattıkları savaş tümüyle haksız, gerici ve emperyalist bir saldırı savaşıdır. Emperyalistler NATO'nun Yugoslavya'ya bu müdahalesini meşrulaştırmayı başarırlarsa eğer, bundan böyle bu savaş makinasını kendi çıkarlarını ve statükolarını tehdit eden her gelişmeye, en başta da devrimci gelişmelere karşı daha etkin ve fütursuz bir biçimde kullanma yoluna gideceklerdir. Bugünkü savaşın Balkanlar'ı aşan temel stratejik hedeflerinden

biri de budur ve bu karşı-devrimci strateji, devrim mücadelesi içerisindeki tüm güçleri yakinen ilgilendirmektedir.

50 yıldır bulunduğu bölgede bir NATO üyesi ve bir ABD uydusu olarak emperyalizme sadakatle hizmet eden Türk devleti, aynı uşakça sadakati şimdi de Yugoslavya'ya emperyalist müdahale içinde göstermektedir. Aynı tutumu, aynı köpekçe sadakati Körfez savaşında da göstermişti. Türk burjuvazisi sayesinde Türkiye, kendisini çevreleyen coğrafyada bölge ülkeleri ve halklarına karşı ABD emperyalizminin bir savaş üssü ve müdahale gücü olarak hareket etmektedir. Bu utanç verici konum ve rol Türkiye'yi maceralara ve giderek savaşlara sürüklemektedir, sürükleyecektir.

Bizzat başbakan tarafından yapılan açıklamayla, Türkiye'nin Yugoslavya'ya karşı başlatılan emperyalist savaşın aktif bir tarafı ve katılımcısı olduğu tüm dünyaya ilan edilmiştir. Türk başbakanı savaşın büyümesi halinde "Türkiye'nin üzerine düşen hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağını" ayrıca vurgulamıştır. İçerde Kürt halkına ve kendi emekçilerine karşı sistematik bir kirli savaş yürütenler, şimdi de Türkiye'yi çevreleyen coğrafyada halklara karşı gerici-emperyalist saldırı ve savaşlara soyunuyorlar.

Türk devletinin Yugoslavya'ya karşı gündeme getirilen emperyalist savaşa katılma gerekçesi, Batılı emperyalistlerinkini de aşan bir ikiyüzlülük ve arsızlık örneğidir. Kendi ülkesindeki 20 milyon Kürt'ü yok sayanlar, onların meşru ulusal haklarını ayaklar altına alanlar, bu mazlum halkın eşitlik ve özgürlük uğruna yürüttüğü mücadeleyi "terör" sayanlar, Kürdistan'da 15 yıldır kirli bir yıkım ve yoketme savaşı sürdürenler, kalkıp Kosovalı Arnavutların ulusal hakları için Yugoslavya'ya karşı savaşa girdiklerini ciddi ciddi iddia edebiliyorlar! Bu tam bir utanmazlık örneğidir, bu ikiyüzlülükte her türlü sınırı aşmaktır. Türk burjuvazisi bu denli derin çelişkilere dayalı ikiyüzlü bir politik konumun sonuçlarıyla elbette er ya da geç yüzyüze kalacaktır.

Sırp gericiliği tarafından sistematik bir baskı ve sindirme politikasının hedefi haline getirilen Kosova Arnavutlarının ulusal hakları bugünkü emperyalist müdahalenin bahanesi olarak kullanılıyor. Komünistler, geçmişte NATO müdahalesinin güncelleştiği bir sırada, geçen Haziran ayında, bu soruna nasıl yaklaştıklarını yine bu sayfada bütün açıklığıyla ortaya koymuşlardı. Bugünkü emperyalist savaşın yeniden güncelleştirdiği bu değerlendirmeyi ekteki sayfalarımızda okurlarımıza yeniden sunduğumuz için burada bir yinelemeden kaçınıyoruz. Kosova sorununun kaynağı, çözümü, bugünkü güncel görünümü ve bunun gerektirdiği tutum, bu değerlendirmede net bir biçimde ortaya konulmuştur ve her bir satırı bizim için bugün de geçerlidir.

Komünistler olarak, emperyalizmin ve onun savaş makinası NATO'nun Yugoslavya'ya karşı başlattığı gerici emperyalist müdahaleyi kesin bir biçimde mahkum ediyoruz. Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bu saldırganlığa karşı aktif tavır almaya, savaşın suç ortağı durumundaki sermaye iktidarından hesap sormaya çağırıyoruz. Emperyalizmin Balkanlar'daki oyunları Türkiye'yi de kapsayacak şekilde tüm bölge halklarını felakete sürükleme potansiyeli taşımaktadır. Bu tehlikeyi önlemenin yolu emperyalizme ve onun bölgedeki işbirlikçilerine karşı devrimci savaşı yükseltmekten, bu mücadele içerisinde Balkan halklarının birlik ve dayanışmasını geliştirip güçlendirmekten geçmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bunun bilinciyle ve sorumluluğuyla hareket etmelidir.

Yugoslavya'ya emperyalist müdahale derhal durdurulsun!

Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun NATO!

Yaşasın Balkan halklarının devrimci birliği ve kardeşliği!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık!

Kanlı ellerinizi Balkanlar'dan çekin!

Emperyalizmin jandarma örgütü olan NATO nihayet Yugoslavya'ya dönük saldırıyı başlattı. Tarihin gördüğü en büyük haydut devlet olan ABD'nin öncülük ettiği NATO kuvvetleri şimdi de Yugoslavya'ya bomba yağdırmaktadır. Emperyalist savaş örgütü NATO'nun bu saldırısı tüm Balkanlar'a yayılma potansiyeli taşımaktadır.

Emperyalist haydutluğun yeni bir örneğini oluşturan bu saldırının nedeni, "Kosovalı Arnavutlara dönük Sırp saldırılarını dizginlemek ve Balkanlar'da yeni bir etnik temizliğin önüne geçmek, Kosova'daki trajediye son vermek" olarak açıklanmaktadır. Ve bu, uluslararası camianın doğal ve meşru bir refleksi olarak propaganda edilmektedir.

Bundan daha aşağılık bir yalan olamaz.

Bugün Kosova'da bir trajedinin yaşandığı bir gerçektir. Fakat bu yalnızca burjuva gerici Sırp yönetiminin Arnavut halkına sistematik bir baskı uygulayarak onu temel ulusal haklarından yoksun bırakmasından ibaret değildir. Asıl trajik olan, 50 yıl önce emperyalist işgalcilere ve onların burjuva faşist uşaklarına karşı birlikte savaşmış, on yıllarca kardeşlik ilişkileri içerisinde birlikte yaşamış halkların bugün birbirini boğazlar hale getirilmiş olmasıdır. Onları bu duruma düşürenler emperyalistler ve yerli burjuva gerici güçlerdir.

NATO müdahalesinin amacının gerçekte Kosova dramına son vermekle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Kosovalı Arnavutların trajedisi, emperyalist haydutlar için yalnızca arkasında kendi kirli çıkarlarını gizledikleri bir maskedir.

Bu müdahalenin gerçek amacı Kosovalı Arnavutların özgürlüğünü teminat altına almak değildir. Bu müdahale yalnızca Balkan halklarını esaret altına almak, emperyalist egemenliği Balkanlar'a hakim kılmak için yapılmıştır.

Kosovalı Arnavutlar gerici işbirlikçi güçlerin peşinden gitmektedirler. ABD ve NATO bayrakları taşımakta, emperyalistleri kurtarıcı olarak görmektedirler. Kosovalı Arnavutların tuttuğu yol ulusal özgürlük yolu değil, daha koyu bir ulusal kölelik yoludur. Onlar NATO müdahalesinin meşrulaştırarak öteki Balkan halklarına da zarar vermişlerdir.

Partimiz başta Balkan halkları olmak üzere, dünyanın tüm ilerici ve devrimci güçlerini, sözde Kosova Arnavutlarının ulusal hakları adına yapılan, gerçekte ise Balkan halklarının tümünü esaret altına almayı amaçlayan bu emperyalist müdahaleye karşı kararlı ve etkin biçimde mücadele etmeye çağırır.

Kahrolsun NATO!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık!

Kirli ellerinizi Balkanlar'dan çekin!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

25 Mart '99

Emperyalist müdahalenin gerçek hedefi Balkan halklarıdır

Balkanlar'da yaşanan gelişmeler ve ardından gelen savaş kapitalist sistemin genel bunalımının bir uzantısıdır. Kapitalist tekellerin üretimi hızla artmakta, üretim fazlalığında her gün yeni rekorlar kırılmakta ve dünya pazarı da, iktisadi çöküntünün ters yönden kattığı ivme ile, aynı hızla daralmaktadır. Bu koşullarda her emperyalist mihrak ya kendi mevcut pazarını korumaya, ya da mümkünse genişletmeye çalışmaktadır. Pazar genişletme artık, 19. yüzyılda olduğu gibi, yeni topraklar fethetmekle gerçekleşmemekte, nüfuz alanları yaratılarak oluşturulmaktadır.

Adriyatik Denizi ve İtalya üslerinde mevzilendirilmiş olan NATO güçleri, 23 Mart gecesi, Yugoslavya Federal Cumhuriyeti'ne karşı nihayet hava saldırısı başlattılar. Böylece, Balkanlar şahsında Avrupa, seyri ve sonuçları kestirilmesi güç bir savaş ortamına sürüklenmiş bulunuyor. Bu haydutça müdahale ile, yaklaşık on yıl önce Yugoslavya Federasyonu'nun dağıtılmasıyla tohumları yeniden ekilmeye başlanan ve son birkaç yıldır da hazırlıkları hızlandırılan yeni bir Balkan Savaşı patlak vermiş oldu.

Bu savaş kimin savaşıdır, neyin savaşıdır?

Bu bağlamda, Sırp rejiminin Kosova'da sürdürdüğü asimilasyoncu, inkarcı politika ile Kosova'nın sözümona bağımsızlığı için silaha sarılan Arnavut direniş hareketinin önemi tamamen geri plana düşmüştür. Nasıl ki Belgrad rejiminin politikası emperyalist koalisyonun saldırılarına bir bahane oluşturmaktan öte bir değer taşıyorsa, Arnavut direniş hareketi de bu saldırıya bir kaldıraç olmaktan öte bir mana ifade etmemektedir. Kısacası, patlak vermiş olan bu yeni Balkan savaşı Balkan halklarının bir savaşı değildir. Özünde onlara karşı başlatılmış bir savaştır.

Emperyalist koalisyonun şefleri savaşı gerekçelendirirken, saldırılarını dünya kamuoyu gözünde meşru göstermeye çalışırken, ortaklaşa aynı nakaratı kullanmakta, "Kosova'daki insan hakları ihlalini, yaşanmakta olan insanlık trajedisini engellemeyi amaçladıkları"nı öne sürmektedirler. Bu gerekçenin ne denli kaba bir yalan olduğunu görebilmek için şu kıyaslamayı yapmak yeterlidir.

Kosova'da çatışmaların başlamasından bugüne kadar 2000 civarında insan katledildi ve 300 bin civarında insan göçe zorlandı. Ama, 1994 yılı baharında Ruanda'da birkaç hafta içinde bir milyonu aşkın insan katledildi ve bu katliamdan kaçıp kurtulanların önemli bir bölümü halen Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin doğusundaki ormanlarda yaşıyorlar. Kosova'da insan hakları ihlaline son vermek için dev olanaklar seferber eden, muazzam bir askeri yığınak gerçekleştiren ve Avrupa'nın göbeğinde ateşle oynamaya başlayan "insansever" emperyalist güçler, milyonlarca Ruandalı'ya yiyecek göndermeye dahi tenezzül etmemişlerdi.

Geriye, saklı tutulmaya çalışılan ama adım adım kendisini dışa vuran, kılıfına artık sığmayan öz kalmaktadır. Bu savaş bunalımdaki kapitalist sistemin savaşıdır, bu sistemin temel dinamiği olan rekabetin savaşıdır, bu rekabetin aktörleri olan emperyalist güçlerin savaşıdır. Onlar bu savaşı masum Balkan halkları üzerinden, bu halkları birer deneme tahtası olarak kullanarak, aslında, birbirlerine karşı yürütüyorlar. Savaşın ortaklaşa bir koalisyon çerçevesinde, soylu gerekçelere dayandırılarak ve kamuoyu önden şartlandırılmaya çalışılarak yürütülmesi, kitleler üzerinde yanıltıcı etkiler yapmaktadır. Bu göstermelik birliğin gerisinde, uzlaşmaz bir biçim kazanmaktan başka bir geleceği olmayan çıkarlar yatmaktadır. İnsan hakları ve barış bahane edilerek Balkanlar'da başlatılan savaş, modern bir paylaşım savaşından başka bir kategoriye girmemektedir.

Kapitalist sistemin genel bunalımının giderek ağırlaşması sistemin belli başlı aktörleri arasındaki rekabeti kızıştırmakta, çelişkileri derinleştirmekte ve keskinleştirmektedir. AET üyesi devletler arasında bugünlerde yaşanan sıkıntılar, ABD ile AET arasındaki ticari gerilim, ABD ile Japonya ilişkilerinde artan pürüzler bu bağlamda çok somut örnekleri oluşturmaktadırlar. Ancak, başlangıçta mali ve iktisadi karakterde olan sistemin bu bunalımı giderek karakter değiştirecektir. Tarih kapitalist sistemin büyük ölçekli iktisadi bunalımlarının belli bir aşamadan sonra politik bir niteliğe büründüğüne ve ardından savaflara yolaçtığına tanıklık etmiştir. Kapitalizmin mevcut iktisadi krizi de böyle bir perspektif dahilinde yorumlanmak durumundadır.

Balkanlar'da yaşanan gelişmeler ve ardından gelen savaş kapitalist sistemin genel bunalımının bir uzantısıdır. Kapitalist tekellerin üretimi hızla artmakta, üretim fazlalığında her gün yeni rekorlar kırılmakta ve dünya pazarı da, iktisadi çöküntünün ters yönden kattığı ivme ile, aynı hızla daralmaktadır. Bu koşullarda her emperyalist mihrak ya kendi mevcut pazarını korumaya, ya da mümkünse genişletmeye çalışmaktadır. Pazar genişletme artık, 19. yüzyılda olduğu gibi, yeni topraklar fethetmekle gerçekleşmemekte, nüfuz alanları yaratılarak oluşturulmaktadır. Örneğin, Yugoslavya Federasyonu'nun uluslararası bir işbirliği çerçevesinde dağıtılması, değişik nüfuz alanlarına ayrılması, Çekoslovakya'nın ikiye bölünmesi, farklı ölçek ve biçimlerde Afrika kıtasında tezgahlanan senaryolar gerçek anlamlarını

bu böl ve yönet mantığı içinde bulmaktadır.

Balkanlar tarihi boyunca değişik emperyalist güçler arasında bir çekişme alanı olagelmıştır. Balkanların bu önemi bölgenin jeo-stratejik konumundan gelmektedir. ABD emperyalizmi hegemonyasını Avrupa'da fiilen icra etmek, çelişkiler yumağının kalbinde mevzilenmek ve böylece Rusya'nın geleneksel nüfuz alanına yerleşerek onu yakın takip altına almaya çalışmaktadır. Çok daha mütevazî ölçeklerde de olsa diğer orta ölçekli emperyalist güçlerin de benzer arayışları mevcuttur. Ama ABD, sahip olduğu olanaklar sayesinde, yayılmacılığı için çok daha büyük ölçekli stratejik senaryolara sahiptir. Yugoslavya'ya savaş açan koalisyonun içindeki emperyalist güçler arasında, görünürün tam tersine, en ufak bir çıkar birliği mevcut değildir. Emperyalistler arası çıkar birliği ve uzlaşma geleneği soğuk savaşla birlikte tarihe gömüldü. Beraber hareket etmelerinin nedeni, gönüllü bir işbirliğinden ziyade zorunlu bir ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır.

Çünkü, ABD emperyalizmi dünyanın tamamına hükmetmek, mevcut jandarmalık rolünü korumak ve onu daha da pekiştirmek için sürekli ince hesaplar içindedir. Bu alanda elde edeceği başarı tüm potansiyel rakiplerini yedeğinde tutmada göstereceği performansla bağlıdır. Günümüzde ABD'nin küstahlığına her alanda karşı çıkabilecek başka bir güç ya da bir koalisyon mevcut değildir. Böyle bir rolü oynayabilecek olan Rusya iktisadi ve sosyal bir çöküntü içindedir. Çin tüm olanaklarına rağmen henüz başa oynayacak bir konumda olmaktan uzaktır. Geriye Japonya ve Almanya kalmaktadır. Bu iki emperyalist güç, mali ve iktisadi performanslarına rağmen, henüz ABD'ye cepheden tavır alabilecek politik ve askeri olanaklardan yoksundurlar. Washington'un politik vesayetinden daha yeni yeni sıyrılmaktadırlar. Fakat, kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası, güçler dengesinde ve karşılıklı konumlarda alt-üst oluşa yolaçacaktır. Onun için ABD emperyalizmi mevcut üstünlüğünü korumak amacıyla potansiyel rakiplerine göz açtırtmamayı, onları sürekli yedeğinde tutarak dizginlemeyi düşünüyor.

Balkanlar'a ABD'nin inisiyatifi, hazırlıkları ve planlaması çerçevesinde gerçekleştirilen askeri müdahalenin amaçlarından birisi Washington'un rakiplerinin hareket alanını daraltmaktır. ABD'nin stratejik çıkarları doğrultusunda planlanan, onun Balkanlar'da mevzilenmesine, rakiplerine gözdağı vermesine hizmet eden bu müdahaleye Fransa gibi farklı ittifakları olan orta ölçekli emperyalist güçler de seslerini çıkarmadan, görünürde büyük bir kararlılıkla katılmak zorunda bırakıldılar. ABD'nin iradesine karşı çıkma kudreti olmayan bu güçler tecrit olmak, ABD'nin önderliğinde oluşturulan ittifakın politik hışmına uğramak yerine, Körfez savaşında olduğu gibi, paylaşım savaşında sembolik olsa da bir rol oynamayı, bir köşe kapmayı yeğlediler. Ancak, müdahalenin ilk saatlerinden itibaren koalisyonun arka planında pürüzler belirmeye, çatlak sesler yükselmeye ve savaşın faturası Washington'a çıkarılmaya başlandı.

Emperyalist saldırıya dünya ölçüsünde tepkiler büyüyor

Emperyalist haydutların bu kez işi daha zor

Emperyalist güçler Balkanlar'da bir kez daha ateşle oynuyorlar. 20. yüzyılın başında Avusturya İmparatorluğu velihatı Ferdinand'ın Saraybosna'da katledilmesi sonucu patlak veren birinci emperyalist savaş başlamıştı. Aynı yüzyıl bir kez daha, Balkanlar'da tutuşturulan ateşin giderek büyüyecek bir yangınla sonuçlanmasının tüm risklerini taşımaktadır. Körfez savaşı modelinin bir benzeri olarak planlanan ve uygulamaya başlanan Balkan savaşı, beklenmedik sonuçlara yol açacak gelişmelere gebe dir.

Söz konusu iki kriz arasında yönetime ilişkin paralelliği '98 yılı Ekim ayı ortalarında yaptığımız bir değerlendirmede şöyle tanımlamıştık:

"Emperyalizm Sırbistan devlet başkanı Slobodan Miloseviç şahsında Balkanlar'da bir abalı, yeni bir Saddam Hüseyin keşfetmiş bulunuyor. ABD emperyalizmi '90'lı yılların başlarında Saddam Hüseyin üzerinden Ortadoğu'da egemenliğini yeniden tesis etmenin fırsatını yakalamış ve bu faktörü yıllar boyu kullanmış ve halen de kullanmaya devam ediyor. Saddam Hüseyin despotizmi sadece petrol kaynakları üzerinde emperyalizmin denetiminin yeniden ve daha güçlü bir biçimde sağlanması ile sınırlı kalmamıştı. O, Ortadoğu halkları üzerinde, ABD emperyalizminin genel tahakkümünü yeniden tesis etme, emperyalistler arası rekabette mevzilerini sağlamlaştırma, kalıcılaştırma gibi başka ek olanaklar sunmuştu. Yıllar sonra geriye dönülüp bakıldığında, Saddam despotizminin, Kuveyt'in işgalinin emperyalist senaryonun uygulanmasında ne kadar tali bir rol oynadığı, emperyalist müdahale için ideal bir bahane oluşturmaktan başka bir işlevinin olmadığı çok açık bir biçimde görülmektedir.

"Yıllardır Balkanlar'da da simetrik bir benzerlik arzeden senaryonun uygulanmasının ön hazırlıkları yapılmaktadır. Yugoslavya'nın bölünmesi ve yıllar süren Bosna-Hersek savaşı bu bağlamda bir ilk adımdı. Kosova krizi ikinci bir basamak. İlerde bu süreçte yeni halkalar eklenecektir. Sorunun özü emperyalistler arası rekabet çerçevesinde Balkanlar'da emperyalizmin geleneksel böl ve yönet politikasını uygulamaktır. Amaç, tıpkı Ortadoğu'da olduğu gibi, Balkan halkları üzerinde emperyalist güçlerin hegemonyasını sağlamak, bölgeyi bir nüfuz alanı olarak paylaşmak, mevzilere ayırmaktır. Onun için bölge halkları birbirlerine kırdırılmaktadırlar. Dolayısıyla, birilerinin despotizmi, insan haklarını ihlal etmesi, ötekilerinin uğradığı haksızlık, konu oldukları etnik ayıklama emperyalist müdahale hazırlıkları için sadece birer bahane işlevi görmektedirler. Bu nedenle, ideal bir bahane, bir istismar konusu olmak dışında Miloseviç rejiminin Kosova'da estirdiği terörün, Arnavut azınlığın karşı karşıya bırakıldığı dramın hiçbir değeri yoktur."

Ancak, her iki savaş arasındaki benzerlik yalnızca yöntem sınırlarındadır. Körfez Savaşı döneminde ve onu izleyen süreçte, bazı istisnalar saklı tutulurlarsa, emperyalist kamp homojen bir birlik sergilemiş, dünya kamuoyu önemli ölçüde yanıltılmıştı. Dahası, Irak halkından yana tavır alması gereken Arap kamuoyu genelde pasif kalmış, birçok Arap devleti emperyalist koalisyonun saflarında aktif yer almaya çalışmıştı. ABD Saddam Hüseyin'i şeytanlaştırmada başarılı bir dezenformasyon kampanyası yürütmüş ve bu kampanyanın gölgesinde yıllar boyu Irak halkına karşı saldırılarını sürdürebilmiş ve sürdürmeye devam ediyor.

Fakat, Belgrad rejimi ve onun önderi Slobodan Miloseviç'e karşı benzer yöntemlere başvurulması umulan sonuçları yaratmadı. Koalisyon saldırının başlangıç saatlerinden itibaren ilk firelerini vermeye başladı. "İnsan hakları" edebiyatı etrafında sürdürülen gerekçelendirme kampanyasının kitleleri kandırmaya yetmediği anlaşıyor.

Savaş koalisyonunda yer alan ülkelerin hiçbirisinde savaşa destek verme, anlayışla karşılama ya da ilgisiz kalma gibi bir durum söz konusu değil. Bill Clinton günde iki kez televizyonda ABD halkına tarih-coğrafya dersleri vererek, Kosova'nın nerede yeraldığını, Belgrad yönetiminin ne kadar gaddar olduğunu ve sorunun ABD'nin stratejik çıkarlarına tekabül ettiğini açıklamaya çalışıyor. Gerhard Schröder ikinci emperyalist savaştan bu yana Alman ordusunun ilk kez sınır ötesi bir askeri operasyona katıldığını vurguluyor, böylece Alman halkının milliyetçi duygularına hitap ederek destek bulmaya çalışıyor. Koalisyonun diğer üyeleri de aynı şekilde, kimsenin ciddiye almadığı açıklamalarla, "Balkanlar'da insan hakları ve barışı koruma" adına başlatılan savaşın haklılığını ispatlama çabası içindeler.

Savaş koalisyonu ülkelerinin hükümetlerinde yer almayan politikacılar bile Körfez Savaşı'nda rastlanmayan türden tavırlar takınmaktadırlar. Yugoslavya'ya karşı düzenlenen hava saldırısının Kosova sorununa hiçbir çözüm getirmeyeceğini, tam tersine daha da karmaşıklatacağını açıkça savunmakta, saldırının yol açabileceği gelişmelerden duyulan endişeyi dile getirmektedirler. Örneğin, Fransız eski dışişleri bakanı Hervé de Charrette; "Adına layık bir müdahale karaya asker çıkarmak ve taraflar arasında konumlandırmaktan geçer. Ama hava saldırısı düzenleyen koalisyonun hiçbir üyesi kesinlikle bir tek asker dahi göndermekten yana değil. Kimse Kosova için ölmek istemez. Dolayısıyla, hava saldırısı sonuçlanınca başlangıç noktasına tekrar dönülmekten başka bir alternatif kalmaz" demektedir.

NATO'nun saldırısına karşı en sert tepkiler Rusya'dan, saldırı henüz başlamadan geldi. Boris Yeltsin, "Egemen bir ülkeye karşı Birleşmiş Milletler Örgütü'nün görüşüne bile başvurulmadan başlatılan saldırının Avrupa kıtasının tamamında barışı tehlikeye düşüreceğini, onarılması zor yaralar açacağını, hatta üçüncü bir dünya savaşına neden olabileceğini" belirtti. Başbakan Primakov ise ABD'ye resmi ziyaretini iptal etti. Fakat, Yeltsin'in sert çıkışlarını, NATO ile ilişkilerinin kesildiğine, ABD ile silahsızlanma konusundaki işbirliğinin askıya alındığına dair açıklamalarını Primakov dengelemeye çalışmakta, daha ılımlı bir tonda konuşmaktadır. Rusya genelinde ise şiddetli tepkiler yükselmekte, ordunun stratejik caydırıcı nükleer gücünü göstermesi, Murmansk nükleer filosunun alarma geçmesi, Belgrad'a silah yardımı yapılması gerektiğine ilişkin çağrılar yükselmekte, ABD elçiliği önünde gösteriler düzenlenmekte, emekli generaller gönüllü olarak Sırbistan'a savaşmaya gitmeye aday olduklarını açıklamaktadırlar. Rus kamuoyunun gösterdiği bu hassasiyet önümüzdeki günlerde, gelişmelerin seyrine bağlı olarak iktidarı daha radikal bir tavır takınmaya zorlayabilir. Rusya'nın sert tavrını bu aşamada, ülkenin içinde bulunduğu durum nedeniyle, kimse ciddiye almıyor. Ancak, beklenmedik bir refleksin yaratacağı sonuçlardan da endişe ediliyor

Uluslararası platformlarda söz sahibi olan diğer güç Çin ise, Rusya gibi olmasa da, NATO'nun saldırısını şiddetle kınadığını, saldırıya derhal son verilmesi gerektiğini açıkladı. Ancak Çin'in Balkanlar'da tehlikeye düşmüş çıkarı bulunmadığı için, takındığı sert tavırla ABD'ye karşı daha değişik bir alanda mevzilenmektedir. Çünkü, Asya'da yaşanan gelişmeler ABD'nin bu bölgede de bir müdahalesini gündeme getirebilir. Endonezya bir başka ABD senaryosunun uygulama alanı olmaya adaydır. ABD dışişleri bakanı geçenlerde Cakarta'ya yaptığı ziyaret sırasında Doğu Timur adasına bir uluslararası barış gücü gönderilmesi gerektiğini açıklamıştı. Çin daha çok böyle bir ihtimali göz önünde bulundurarak ABD'nin politikasını eleştirmektedir. <https://rantey.org>

ABD-Rusya rekabeti ve Balkanlar'a müdahale

ABD emperyalizminin, NATO aracılığıyla bazı çömezlerini de yanına alarak Balkanlar'a yaptığı askeri müdahalenin doğrudan muhataplarından birisi de Rusya'dır. Washington'un önümüzdeki döneme ilişkin stratejik hedeflerinden birisi, Rusya'nın başa oynamasını, Sovyetler Birliği'nin dağılması sonucu doğan boşluğu doldurmasını engellemektir. Rusya'yı zayıf düşürmek amacıyla bugüne kadar izlenen politikanın iki ana boyutu vardı ve son derece başarılı sonuçlar alındı.

Birincisi; bu ülkenin ekonomisini dünya ekonomik yapısına entegre etmek adı altında çökertmek, tüm dinamiklerini kırmak ve dış borçlandırmalarla bağımlı hale getirmekti. Örneklendirmeye gerek bırakmayacak bir biçimde sonuçlar açıkça görülüyor. Ayrıca, bir ülkeyi iktisaden çökertmenin yarattığı dolayimsız sonuçlar mevcuttur. Rus toplumunun tüm dengeleri altüst olmuş, yoksullaşma, soysuzlaşma gemi aزی almış, toplumsal yaşamın her alanı bir bunalım ve çöküntü odağına dönüşmüş bulunuyor. İkincisi; Rusya'yı geleneksel müttefiklerinden tecrit etmek, yalnızlaştırmak ve Moskova merkezli bir stratejik ittifakın, bir blokun, ideolojik kimliği ne olursa olsun, oluşumunu engellemektir. Eskiden Sovyetler Birliği'ni oluşturan cumhuriyetlerle Rusya arasındaki ilişkilerin düzeyi bu alanda da kaydedilen mesafeyi göstermektedir.

Bu arada NATO'nun doğuya doğru genişletilerek sınırlarının Rusya'ya kadar dayatılmaya çalışılması sonucu oluşturulan yapı, henüz sonuçları açık görülme de, fiili bir askeri ablukanın ilk adımlarını andırmaktadır. ABD emperyalizmi Rusya'nın, Sovyetler Birliği'nin mirasçısı olma sıfatıyla kendisi için temsil ettiği tehlikeden ve çağırıştırdığı hayaletten kurtulmak için ona ardarda manevi darbeler vurmakta, uluslararası platformlarda her fırsatta gülünç konuma düşürüp itibarını sıfırlamaya çalışmaktadır. Bu bağlamda, Rusya'nın geleneksel müttefikleri, daha doğrusu nüfuz alanı sayılan Yugoslavya'ya karşı açılan savaşın öbür ucu gidip Moskova'ya dayanmaktadır. ABD bu tarihsel yakınlığın hassasiyetini bile bile ve Rusya'nın tepkisini hiçe sayarak Yugoslavya'ya saldırmakla, Rusya'nın reaksiyonunu yakından ölçmeye, tahammül sınırlarını sinamaya çalışıyor.

Militarist gücünün önemi bilinen Rusya'nın bu şekilde sinava sokulmasını basit bir provokasyondan ibaret görmemek gerekir. Provokasyon gibi görünen bu küstahlığın arkasında çok daha ince ve kapsamlı hesaplar duruyor. Pentagon'un bu tür girişimlerle amaçladığı sonuç açıktır ve Rus ordusunun kapasitesini, ciddi kriz durumlarında nötralize edilmesinin yöntemlerini keşfetmektir. Çünkü, ABD emperyalizmi dünyada jandarmalık rolünü oynarken temel endişe kaynaklarından birisi Rusya'nın askeri donanımıdır. Rusya'nın caydırıcı bir rol oynayan bu kudretini, istediği an nötralize edebilmek, Pentagon için adı konmayan, stratejik bir hedeftir. Pentagon askeri teknoloji alanında gerekli gördüğü, ihtiyaç duyduğu denemeleri başka yerlerde gerçekleştirmektedir. Bin bir bahane uydurarak, Irak'ı yıllardır bir deneme tahtası gibi kullanmakta, her türlü yeni silahının isabetliliğini, etkisini, performansını körfezde ölçmektedir.

Halkların emperyalizme ve gerici burjuva milliyetçiliğine karşı kardeşçe kenetlenmesinden başka çözüm yolu yoktur

Balkanlar'dan elinizi çekin!

Kosova Arnavutlarının tuttuğu yol ulusal özgürlük değil daha beterinden bir ulusal kölelik yoludur. Dahası onlar köleci emperyalist güçlerin sözde kurtarıcılığına sığınarak ve Balkanlara NATO müdahalesini meşrulaştırarak öteki Balkan halklarına da ihanet etmektedirler. Kosova Arnavutlarının sözde ulusal hakları adına Balkanlara emperyalist askeri müdahaleyi meşrulaştıran ve böylece tüm Balkan halklarını daha ağır bir emperyalist kölelikle yüzyüze bırakan sahte ulusal hareketleri hiçbir biçimde desteklemiyoruz.

Burjuva basın-yayın organları dünya çapındaki emperyalist propagandanın yerli versiyonu çerçevesinde sürekli olarak bir "Kosova trajedisi" teması işliyorlar. Başlangıçta emperyalist müdahaleye zemin hazırlama amacı güden bu propaganda geline yerde başlamış bulunan fiili müdahaleyi haklı göstermeye hizmet ediyor.

Bugün Kosova'da gerçekten bir trajedi yaşanıyor. Ve bu trajedi tüm Balkan halklarına doğru yayılma potansiyeli taşıyor. Trajik olan yalnızca burjuva gerici-milliyetçi Sırp yönetiminin Arnavut halkına sistematik bir baskı uygulayarak onu temel ulusal haklarından yoksun bırakması değildir. Daha trajik olan ve "Kosova trajedisi" üzerine iğrenç ve ikiye bölünmüş bir propagandayla üstü örtülmeye çalışılan bir temel gerçek var. Bu gerçek, 50 yıl önce emperyalist işgalcilere ve onların burjuva-faşist uşaklarına karşı birlikte savaşmış, on yıllarca kardeşlik ilişkileri içinde yaşamış halkların bugün emperyalistler ve yerli burjuva-gerici güçler tarafından birbirine düşürülmesi, bunun kaba emperyalist müdahaleler için gerekçeye dönüştürülmesidir.

Emperyalistler halklar arasındaki düşmanlığı körükleyerek ve onları birbirine boğazlatarak güçten düşürmek, sonra da onların karşısına "kurtarıcı" misyonlarla çıkmak oyununun bir yenisini son aylarda Kosova'da sergilediler. Daha önce bunun bir örneğini yine Balkanlar'da, yine eski Yugoslavya topraklarında, Bosna-Hersek'de sergilemişlerdi. Bosna'da halklar karşılıklı kıskırtılarak yıllarca birbirine kırdırıldı. Sonra emperyalistler hem kurtarıcı hem hakem rolleriyle sahneye çıktılar, güçsüz ve iradesiz bırakılmış Bosna-Hersek'e fiilen el koydular. Sözümona ulusal haklar ve çıkarlar için birbirlerini boğazlayan Bosna-Hersek halkları şimdi hep birlikte emperyalizmin köleci egemenliği altında yaşıyorlar. Bosna-Hersek bugün emperyalist askeri işgal altındadır, fiilen emperyalistler tarafından yönetilmektedir.

"Bosna trajedisi" güya bittikten sonra "sıra"nın Kosova'ya geleceği söyleniyordu ve nihayet geldi de. Kosova'da olaylar planlı ve sistematik bir tarzda tirmandırıldı, emperyalist bir müdahaleyi haklı

gösterecek biçimde yönlendirildi ve nihayet emperyalist müdahale fiilen gündeme getirildi. Emperyalizmin ülkeler ve halklar üzerinde kurduğu köleci egemenliği en kaba bir biçimde simgeleyen saldırgan bir askeri-siyasi ittifak olan NATO, şimdi sözümona halkların özgürlüğü adına Balkanlar'a müdahaleye hazırlanıyor. Müdahale kararı alındı ve bu doğrultudaki ilk saldırgan gövde gösterilerine girişildi bile. Emperyalistler arası çelişkilerin yarattığı güçlükler, özellikle Rusya'nın kendine özgü hesapları bu müdahalenin hızını ve kapsamını şimdilik sınırlamış olsa da süreç fiilen başlamıştır. Olaylar bahane olarak tezgahlanacak yeni oyunlarla birlikte önümüzdeki günlerde yeni boyutlar kazanacak gibi görünüyor.

Gerici burjuva Sırp yönetiminin '80'li yılların ikinci yarısından itibaren toplumda "Büyük Sırbistan" üzerine şovenist bir histeri körüklediği, bu çerçevede öteki Yugoslavya halklarına karşı baskıcı uygulamalara giriştiği bir gerçektir. Bu baskıların, Titocu yönetim döneminde bile ikinci sınıf vatandaş muamelesine tabi tutulan, cumhuriyet olma hakkından yoksun bırakılarak Sırbistan'a bağlı bir otonom bölge olarak yönetilen Kosova'da apayrı boyutlar kazandığı da bir gerçektir. Gerici-şoven Sırp yönetiminin Kosova Arnavutlarının kazanılmış ulusal haklarını '90'lı yıllarda fiilen ortadan kaldırdığı da bir gerçektir. Tüm bunlar Kosova Arnavutlarının kendi demokratik ulusal hakları uğruna yürütecekleri haklı bir mücadele için objektif bir zemin oluşturmaktadır. Nitekim bu mücadele yakın zamana kadar bu haklı demokratik zeminini korumayı başardı da.

Fakat geline yerde Arnavutluk halkının ulusal baskıya karşı ve meşru ulusal hakları için yürüttüğü mücadele Kosova'ya ve tüm Balkanlar'a emperyalist NATO müdahalesinin kaba bir bahanesine dönüşmüştür. Ve Kosova Arnavutlarını ardından sürükleyen gerici-milliyetçi akımlar emperyalist oyunların ve müdahalelerin doğrudan bir parçası haline geldikleri içindir ki, mücadele haklı zeminini ve ilerici-demokratik içeriğini kaybetmiştir. Çağımızda ulusal özgürlük ve egemenliğin en büyük düşmanı, ulusal baskı ve köleliğin temel kaynağı ve en güçlü dayanağı bizzat emperyalizmin kendisidir. Emperyalizme karşı yönelmeyen, onu hedef almayan ya da zayıflatmayan hiçbir ulusal hareket ya da özgürlük mücadelesi ilerici-demokratik bir içerik taşıyamaz. Bugün Kosova'daki hareket emperyalizmin piyonu durumundaki akımların denetimine girmiştir. Emperyalizme karşı herhangi bir yön taşımak bir yana NATO'nun bölgeye fiili bir müdahalesinin dayanağı haline gelmiştir. Kosova'daki kitle gösterilerinde Amerikan bayraklarının taşınması ve NATO müdahalesi için sürekli çağrılar yapılması utanç vericidir. Mazlum bir halk için en trajik durum gerçekte işte budur.

Bugün emperyalist dünya, onlarla söz ve davranış birliği içerisinde Türk gericiliği, Kosova Arnavutlarının "kazanılmış ulusal haklar"ından söz etmektedirler. Nedir bu "kazanılmış ulusal haklar", ne zaman ve nasıl kazanılmıştır, emperyalist gerici propaganda elbetteki buna ilişkin tarihi gerçekleri hasıraltı etmektedir. Tüm Yugoslav halkları ikinci emperyalist savaş döneminde emperyalist işgale ve onların kuklası durumundaki kendi burjuva-toprak sahibi egemen sınıflarına karşı birleşip savaştıkları içindir ki bu haklar kazanılmış ve

güvenceye alınmıştı. Yugoslavya'daki halk devrimi öncesinde, burjuva-toprak sahipleri egemenliği döneminde, Yugoslavya Sırp gericiliğinin egemen olduğu bir halklar hapishanesiydi. 1920'lerdeki Komintern tartışmalarında Stalin, "burjuvazinin yenilgisi ve devrimin zaferi olmaksızın" Yugoslavya'da ulusal sorunun "az-buçuk doyurucu bir biçimde çözülemeyeceği"ni söylemişti. 20 yıl sonra bu düşünce pratik olarak doğrulandı. Halklar emperyalizme karşı ulusal kurtuluş ve halk devrimi için birleşip kaynaştıkları içindir ki zafer kazandılar ve demokratik ulusal haklarını elde ettiler. Ne zaman ki devrim yozlaştı, burjuva sınıf egemenliği yeniden kurumaşmaya başladı, işte o zamandan itibaren bu kendini halklar arası ilişkilerin bozulması, ulusal baskı ve eşitsizliğin yeniden filizlenmesi biçiminde de üretmeye başladı. Çok sayıda ulusun ve azınlık milliyetin yaşadığı bir ülke olan Yugoslavya'nın tarihi, ulusal sorununun kaynağı konusunda olduğu kadar çözümünü konusunda da zengin tarihi derslerle doludur.

50 yıl önce kardeşçe kenetlenerek özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını kazanmış olan Yugoslavya halklarının, bugün birbirlerini boğazlama noktasına gelerek peşpeşe emperyalizmin sözde kurtarıcılığına sığınmaları, birbirlerinden kurtulmak için köleci emperyalist egemenliğe razı olmaları kendi başına çok şeyi anlatmaktadır. Eski Yugoslavya topraklarında birbirini izleyen trajedilere gerçekten son verebilmenin, ulusal hakları ve özgürlüğü gerçekten kazanabilmenin ve koruyabilmenin tek gerçek yolunun ne olduğunu yine bizzat Yugoslavya halklarının son yüzyıllık tarihi göstermektedir. Bunun yolu, gerici-şovenist akımlardan kopmaktan, tüm milliyetlerden işçi ve emekçiler olarak kenetlenmekten, her türlü emperyalist etki ve müdahaleye karşı kardeş halklar olarak sınıksız birleşmekten, başta öteki Balkan halkları olmak üzere tüm dünya halkları ile dayanışma içinde olmaktan geçmektedir. Bu çözüm yolunun halklar arasında düşmanlığın yeni boyutlara vardırıldığı, emperyalizmin yeni oyunlarla etnik boğazlaşmayı körükleyerek halklar arası ilişkileri iyice tahrip ettiği bir dönemde çok "gerçekçi" görünmediği söylenebilir. Ama yazık ki sorunun bundan başka hiçbir gerçek çözüm yolu yoktur.

Kosova Arnavutlarının tuttuğu yol ulusal özgürlük değil daha beterinden bir ulusal kölelik yoludur. Dahası onlar köleci emperyalist güçlerin sözde kurtarıcılığına sığınarak ve Balkanlara NATO müdahalesini meşrulaştırarak öteki Balkan halklarına da ihanet etmektedirler. Kosova Arnavutlarının sözde ulusal hakları adına Balkanlara emperyalist askeri müdahaleyi meşrulaştıran ve böylece tüm Balkan halklarını daha ağır bir emperyalist kölelikle yüzyüze bırakan sahte ulusal hareketleri hiçbir biçimde desteklemiyoruz. Tıpkı Güney Kürdistan'da da aynı sonuca yolaçan işbirlikçi Kürt hareketlerini desteklemediğimiz gibi.

Balkanlar'a emperyalist askeri müdahaleye karşı yığınlar arasında yaygın bir teşhir ve ajitasyon faaliyeti yürütmek, bu müdahalenin tüm Balkan halkları, bu arada Türk ve Kürt halkı için yaratacağı ağır sonuçlar konusunda işçi ve emekçi yığınlarını aydınlatmak temel önemde güncel bir görevdir.

(Kızıl Bayrak, sayı: 59, 20 Haziran '98)

Emperyalizme kölece bağımlılığın sınırı yok!

Başbakan yardımcısı ve ekonomiden sorumlu devlet bakanı Hikmet Uluğbay başkanlığındaki ekonomi heyeti mali destek dilenmek üzere ABD'ye gitti. Hikmet Uluğbay ABD'li yetkililer, gazeteciler ve enerji şirketi temsilcilerine, Türkiye'nin IMF'nin koyduğu hedefler doğrultusundaki "başarılarını" anlattı. Seçimlerden sonraki tablo üzerinden güvenceler vererek, Türkiye'ye mali yardım ve yatırım yapılması konusunda çağrı yaptı. 18 Nisan seçimlerinden sonra istikrarlı bir hükümet kurulacağını, DSP ve ANAP'ın da yeni hükümette yer alacağını belirtti. IMF seçimlerden sonra oluşacak tabloyu bugünden belirlemekte, istediği sonucu almak için kredi ve yatırım konusunu şantaj aracı olarak kullanmaktadır. Uluğbay Avrupa Birliği'ne girmenin Türkiye'nin hakkı olduğunu anlatıp, efendilerine onu şikayet etmeyi de unutmadı.

IMF Türkiye'ye kredi vermek için güçlü bir hükümet kurulmasını şart koşuyor. Güçlü hükümet eliyle özelleştirme, sosyal güvenliğin tasfiyesi, mezarda emeklilik vb. saldırıları çok daha istikrarlı bir şekilde yapabileceğini biliyor. Ecevit hükümeti ise, IMF'nin programlarının bugüne kadar ne denli sadık uygulayıcısı olduğunun göstermek istiyor. Bundan sonra da bu paketlerin kararlı uygulayıcıları olacakları konusunda söz veriyor ve hatta "en iyi biz saldırırız"ı ispatlamaya çalışıyor. Uluğbay, enerji tekelleri temsilcilerinin ve ABD yetkililerinin de içinde bulunduğu bir gruba brifing verirken, asıl ikna etmesi gerekenin bu tekeller ve ABD yetkilileri olduğunun bilincindedir. Türkiye'nin iktisadi-mali politikalarının belirleyen IMF'dir. Kamu emekçilerine verilecek zamdan kamu TİS'lerindeki ücret artışlarına kadar ekonomik yaşamın bütünü ve işçi ve emekçilere saldırıları IMF belirlemektedir. Kurulacak hükümeti de yine belirleme hakkını kendinde görmektedir. Ancak dış ve iç borçlarla ayakta durabilen sermaye iktidarı da, gelinin yerde ABD emperyalizmine kölece bağımlılığını saklama gereği bile duymamaktadır. Hükümet kamu TİS'lerindeki artış yap(a)mama nedenini "IMF'nin basıncı" olarak açıklamaktadır. İşte "güçlü Türkiye" gerçekliği budur!

Uluğbay seçimden sonra da ANAP ve DSP'nin hükümette olacağını belirtirken, aslında ABD'den kendilerinin hükümet kurması noktasında vize istiyor. Biliyor ki, bu ülkede burjuva siyaseti ancak ABD'nin onayı ile yapılabilir. Ecevit'in 61 kişiyle hükümet kurabilmesinin ardında, ABD ve onun gerçek hükümeti MGK vardır.

Düzen çözümsüzlükler içinde debelenmektedir

Kapitalist sistemin ebediliğinin ilanı üzerinden 10 sene geçti. Aslında sistemin "yeni dünya düzeni" makyajı, bu kısa bir süre içinde dökülmeye başlamıştı. Ancak sosyalizmin umut olmaktan çıkması ve prestij kaybetmesi, sistemin kendini yenilemesine fırsat veriyordu. Geline aşamada Asya kriziyle başlayıp, ardından Rusya ve Brezilya ile devam eden sistemin bunalımı artık makyaj tutmuyor. Henüz devrimci bir önderlik altında olmasa da işçi ve emekçilerin eylemleri artarak sürüyor. Son zamanlarda Rusya'da demiryolu ve maden işçilerinin eylemlerini, Fransa'da işsizlerin ve Yunanistan'da lise öğrencilerinin eylemleri izledi. Ardından Endonezya'da 32 senelik diktatörün devrilmesiyle doruk noktasına ulaşan hareketlilik, Romanya maden işçilerinin polis barikatlarını aşarak Bükreş'e yürüyüşleri ve kazanımlarıyla yeni yıla damgasını vurdu.

Sermaye sınıfının sözcüleri, kapitalist sistemin bir parçası olan Türkiye'nin bu krizden fazla etkilenmediğini söylese de buna kendileri bile inanmıyorlar. Zira "kriz yönetmekten" ve "toplumsal olayların olabileceği"nden sürekli sözeden yine kendileridir. Aslında onlar, bununla, sonlarının yaklaştığını ifade etmektedirler. Ancak işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi, henüz sermayenin korkularını gerçeğe dönüştürecek bir politik çıkış yapamamaktadır. Türk Metal'in TİS'te metal işçilerini satmasıyla metal sektöründe başlayan ve Seka işçilerinin Seka'nın özelleştirilmesine karşı fabrika işgaliyle doruk noktasına çıkan sınıfın eylemlilik sürecinin ise devamı gelmedi. Halihazırda bu, kriz koşullarında sermayeyi rahatlatan en önemli faktörlerin başında gelmektedir.

Eylemlilik sürecinin nispi bir durulma sürecine girmesi, kuşkusuz ki nedensiz değildir. Bunda, sermaye sınıfının yönetmek konusundaki deneyimi önemli bir rol oynamaktadır. Bugün Türkiye'deki rejim açık bir faşist baskı rejimidir. '80 sonrasında izlenen ideolojik-politik uygulamalar sonucunda insanlar sindirilmiş, devrimci hareketler ezilmiş, sendikalar tamamen düzen içine çekilmiş, işçilerden çok patronların ve sistemin çıkarlarını korur hale gelmişlerdir. Sınıf hareketinin ileriye sıçrayamamasının en önemli nedeni ise, bugün açısından hala işçi sınıfının devrimci enerjisinin

açığa çıkarılamamış olmasıdır. Özellikle '80 yenilgisinin yarattığı güvensizlik ve korkunun da etkisiyle, işçiler kendi ekonomik taleplerine bile sahip çıkmaktan uzak durmaktadır.

Herşeye rağmen, sınıf hareketinde bir canlanma da söz konusudur. Geçimini sağlamak için emek-gücünü satmaktan başka çaresi olmayan bir sınıfın başka şansı yoktur. Zira son bir sene içinde resmi rakamlara göre 300 bin işçi işsiz kalmıştır. Bunun 85-100 binini sendikalı işçiler oluşturmaktadır. Metal işçilerinden sonra tekstil işçileri de satıldı. Sırada kamu işçileri var ve onların da satılacağından kuşku duyulmamalıdır.

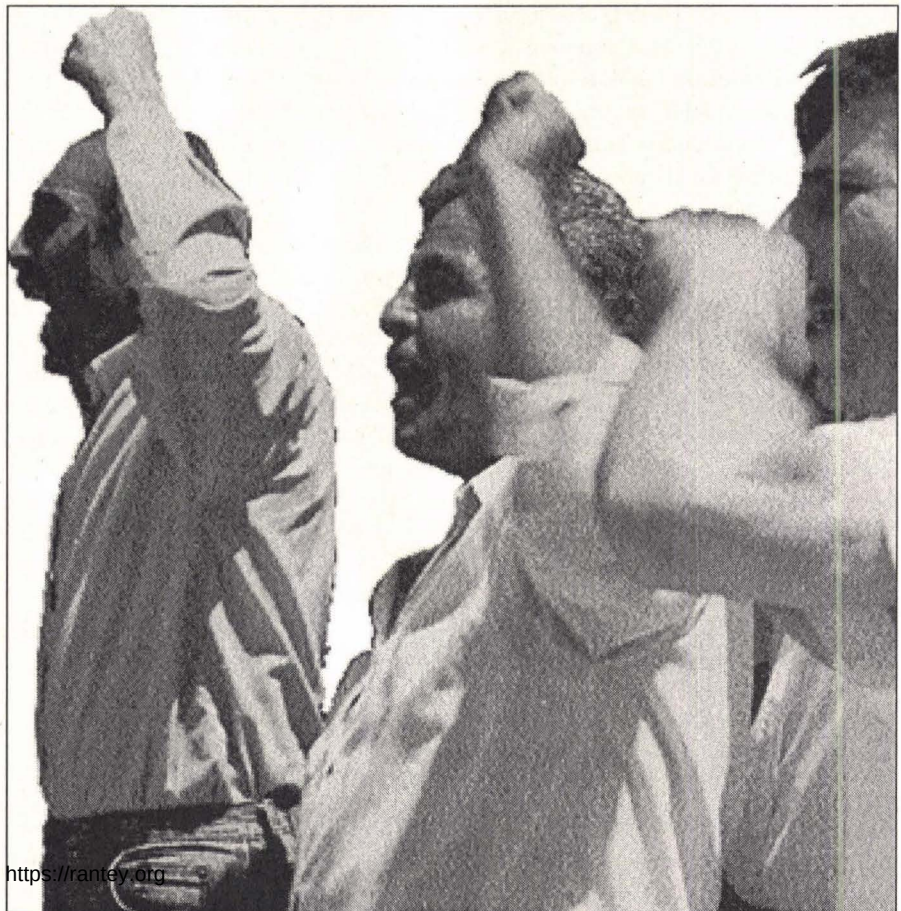
Bu olgular, işçi ve emekçilerin sermaye sınıfının karşısına sınıf olarak çıkmasının zorunluluğunu gösteriyor. Bugün açısından Türkiye işçi sınıfı, sınıf bilincinden oldukça uzaktır. Bunu da sermaye sınıfı en iyi şekilde değerlendiriyor. Bunun için de herşeyi kullanıyor. İtalya krizini, ardından Öcalan'ın yakalanmasını kullanarak insanları azgın bir şovenist histeri altına almaya çalışabiliyor. 3-5 tane "çete"yi "yakalayıp" bunu temizlik operasyonu olarak sunabiliyor. Oysa "çeteleri temizlemezsem başbakanlık bana haram olsun" diyen M.Yılmaz, çetelerle ilişkisi olduğu için başbakanlıktan düşürülebilir.

En önemlisi de 18 Nisan'da seçimler var. Yine bu seçimlerde birçok vaatte bulunacaklar. Tozpembe dünyalar vaadecekler. Ama Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bunlara kanmamalıdır. Yaşananlar sistemin yarattığı sorunlardır ve sağından ya da solundan, hangisi başa gelirse gelsin, daha azgın sömürü, açlık ve zulümden başka verebilecekleri hiçbirşey yoktur. Onlar bizden kendi celladımızı seçmemizi istiyorlar. Bu oyunu bozmak ise bugün Türkiye işçi sınıfının omuzlarındadır. Sorunlar sistemin yapısından kaynaklanan sorunlar olduğu için, tek çözüm sistemin değiştirilmesidir.

Ve bugün bu değişimin sürükleyici gücü olacak Türkiye işçi sınıfı öncüsüz değildir. Yıllardır tüm zorluklara rağmen sürdürülen inatçı mücadeleyle işçi sınıfının öncü kurmayı komünist işçi partisi yaratılmıştır. Bugünün en önemli sorunu, seçimlerle sisteme güç vermek, ömrünü uzatmasını sağlamak değil, Türkiye Komünist İşçi Partisi saflarında birleşerek "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarıyla mücadele etmektir.

Biz komünist devrimciler, sermaye sınıfının savaşa davetini kabul ediyor ve TKİP önderliğinde korkularını gerçek kılmak için tüm enerjimizle bu savaşa hazırlanıyoruz.

Kartal'dan bir komünist işçi

Seçimler ve 1 Mayıs'ta birleşik mücadeleyi geliştirmek için **Süreçe “Ortak Komite-Ortak Direniş”le yüklenelim!**

Sermaye sınıfı ve iktidarı işçi ve emekçilere topyekün saldırıyor. IMF'nin direktifleriyle özelleştirmelere hız veriyor, sosyal hakları gaspediyor, kamu işçilerine sefalet sözleşmesini dayatıyor, işçilerin sendikalaşma talebini tensikatla karşılıyor. Buna karşın sınıf hareketinin tablosu hala parçalı ve dağınık bir görünüm sergiliyor. Sınıf hareketinin bu durumu, farklı parçalarda yürüyen direniş ve mücadele dinamiklerinin sermayeyi bir sınıf olarak karşısına alan devrimci politik bir platformda ortaklaştırılabilirdiği koşullarda aşılabılır. Bu da adım adım örülecek bir süreçtir. Birleşik mücadeleyi örgütleyebilmek için bunun araçlarını da yaratmak gerekiyor. Bu doğrultuda bir “ortak komite” girişimi, direnişlerin güçlendirilmesinin de adımı olacaktır.

Bu çerçevede bir ilk deneyim '97 yılında gerçekleşen üç mevzi direniş üzerinden yaşandı. Tıbset, Reslan ve Brandi işçileri, sendikal hak ve sosyal hakların kazanılması, çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi vb. taleplerle direnişe geçtiler. Direnişin daha başında sendika bürokrasinin ihanetiyle karşılaştılar. Mücadele deneyimlerinin zayıflığı ve bilinçlerinin geri oluşu koşullarında kendilerini yalnız hissettiler. Komünistlerin o dönem için daha çok dayanışma çizgisinde olan “Ortak Komite-Ortak Direniş” önerisi direnişçi işçiler tarafından sahiplenildi. İşçilerin politik bilincinin zayıflığı süreçte yeralan sol sektör ve liberal kuyrukçu kesimlerin olumsuz tutumlarıyla birleşince, Ortak Komite dağıldı.

Bu sürecin dersleri ışığında bugün yaşanan direnişlere müdahale, seçim ve 1 Mayıs öncesi de düşünüldüğünde, ayrı bir öneme sahiptir. Deri kapitalistlerinin Tuzla Organize'de çalışan işçilere karşı yoğunlaştırdıkları saldırılar, birçok işyerinde direnişlerin ortaya çıkmasına yolaçtı. Zaten Tuzla geçmişten beri hep bir direniş havzası durumundaydı. Yanısıra Swisscard işçileri de, sendikal örgütlenme çalışmalarını işverenin tensikatla karşılaması üzerine direnişe geçtiler. Yine Malazlar Kibrit Fabrikası'nda çalışan işçiler toplu sözleşme görüşmeleri tıkandığı için greve çıktılar. Kartal Töpselvi'de kurulu Aymanan ayakkabı fabrikasında çalışan işçiler de toplu işten çıkarmalar üzerine direnişe geçmiş bulunuyorlar.

Sınıfın ekonomik temelde yürüyen kendiliğinden mücadelesi ancak dışına bakmayı başarabildiği ölçüde politikleşebilir ve anlamlı kazanımlar elde edebilir. Kendi fabrikası dışındaki sınıfın diğer bölüklerinin ve toplumun diğer ezilen kesimlerinin sorunlarına sahip çıkmak, bu temelde bir birleşik hareketliliğin gelişmesi, saldırıları püskürtmenin olmazsa olmaz koşuludur. Bugün devrimcilerin ve komünistlerin önünde duran öncelikli görev, sınıfın parçalı duran mücadelesini birleşik bir direniş çizgisine yükseltebilmektir. Bu yönüyle, halihazırda bir bölgede süren dört direnişin birleştirilebilmesi, ortak bir direniş çizgisinde yürütülebilmesi bunun ilk adımı olabilir.

Tuzla, Swisscard, Aymanan işçilerinin kendi mevzilerinden verdikleri mücadeleleri kazanımla sonuçlansa da, bu kazanımların sınırlılığını görebilmelidirler. Bunun en çarpıcı örneği İstanbul Merter'de fabrikalarına sendika getirmeyi başaran Sun Tekstil işçileridir. Sun Tekstil işçileri kendi dışlarına bakmayı başaramamış, kendi kazanımlarına koruma kaygısıyla içe dönmüş, mücadelelerini yaygınlaştıramadıkları koşullarda yalnızlaşmış ve birkaç yıl dayandıktan sonra yenilgiyi yaşamak

Ortak Komite sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçilerin ortak karşı duruşlarının örgütlenmesidir. Ortak Komite işyeri komitelerinin bir araya gelmesi ile oluşturulacak bir taban inisiyatifidir. Amacı direnişteki tüm işçilerin taleplerinin kazanılması ve bu kazanımları sınıfa maletmek olmalıdır. Tam anlamıyla bir ortak direniş, bir fabrikadaki direniş kazanımıyla sonuçlansa bile, diğer fabrikadaki direnişlerin kazanım sağlamasına kadar direniş ve eylemleri sürdürmekle sağlanabilir. Bu farklı işyerlerindeki işçilerin kaderlerinin birbirlerine bağlanması anlamına gelir. Hedeflenmesi gereken budur.

zorunda kalmışlardır. Bu deneyim fazlasıyla öğreticidir. Komünistlerin “Ya Sun Merter’leşecek, ya Merter Sun’laşacak!” belirlemesi yaşam tarafından doğrulanmıştır.

Ortak Komite sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçilerin ortak karşı duruşlarının örgütlenmesidir. Ortak Komite işyeri komitelerinin bir araya gelmesi ile oluşturulacak bir taban inisiyatifidir. Amacı direnişteki tüm işçilerin taleplerinin kazanılması ve bu kazanımları sınıfa maletmek olmalıdır. Tam anlamıyla bir ortak direniş, bir fabrikadaki direniş kazanımıyla sonuçlansa bile, diğer fabrikadaki direnişlerin kazanım sağlamasına kadar direniş ve eylemleri sürdürmekle sağlanabilir. Bu farklı işyerlerindeki işçilerin kaderlerinin birbirlerine bağlanması anlamına gelir. Hedeflenmesi gereken budur.

Bugün bu fabrikaların işçileri birbirlerine destek ziyaretlerinde bulunmakta, ortak eylemler yapmaktadırlar. Ayrıca Swisscard direnişini örgütleyen Basın-İş'in de direnişleri ortaklaştırma istemi vardır. Bütün bu olanaklar değerlendirildiğinde, yukarıda açıkladığımız gibi bir ortak direniş bugün gerçekleşemese bile, buna yakın bir ortak örgütlenmenin olanakları vardır. Örneğin oluşturulacak bir ortak komite, direnişleri kamuoyuna çok daha güçlü bir şekilde duyurabilir. Maddi sorunları karşılamak için ortak bir direniş fonu oluşturulabilir. Gece, miting, basın açıklaması gibi etkinlikler bir fabrika adına değil, ortak komite adına yapılabilir. Sınıfın geniş kesimlerine seslenecek ortak bildiriler, bültenler, afişler çıkarılabilir. Böyle bir adım, basit anlamda bir dayanışmanın ötesine geçerek ortak bir eylemliliğin önünü açacaktır.

Ortak Komite'nin daha etkin çalışabilmesi için taban inisiyatifini alta doğru yaymak gerekir. Bu, direnişte olan fabrikalarda direnişin en geniş işçi kitlesi tarafından sahiplenilmesini getirecektir.

Bu direnişlerin seçimler gibi politik bir sürece denk düşmesi ise ek imkanlar sunmaktadır. Her süreçte olduğu gibi seçimlere de bağımsız sınıf tutumuyla müdahale etmek özel sorumluk durumundadır. Tuzla işçisinin belli bir politikleşme düzeyi olduğu düşünüldüğünde, bu mümkündür. Örneğin '96 İSSP'nin organize ettiği SSK Kurultayında Tuzla işçisi Ara kademe sendika bürokratlarının ve liberal reformistlerin barikatu

karşısında, yanlarında komünistleri bulmuştu. Bu bir rastlantı değildir. Tuzla işçisi kurultaya sınıfsal talepleriyle gelmiş, liberal reformistlerle ters düşerek komünistlerle buluşmuştu.

O gün barikatçı zihniyetin temsilcisi reformistler bugün de sözde “sınıfın bağımsız adayı” demagojisiyle işçileri parlamento batağına çekmek istiyorlar. Burjuva sosyal-demokrat partilerin gerçek yüzü işçi sınıfı nezdinde açığa çıkmış olmakla birlikte, sınıfa aynı dili konuşur görünen liberal reformistlerin konumu yeterince bilince çıkarılmış değildir. Kurultayda devrimci işçilere söz hakkı vermeyen bu anlayış, bugün de çeşitli alanlarda sınıfı kendi düzen içi politikaları ekseninde yedeklemeye çalışmaktadır. Tuzla işçisi o gün bu liberallere hakettikleri cevabı vermiştir. Bugün de vermelidir. Seçimlerde ve 1 Mayıs'ta komünistlerin bağımsız devrimci sınıf tutumuyla birleşerek bunu gösterebilir. Bu platform ne sınıfı apolitizme mahkum eden boykotçu bir tutum olabilir. Ne de sınıfın sorunlarının çözümünü düzen içinde arayan liberal politikalarla olabilir. Sınıfın seçim platformu; sermayenin IMF-TÜSIAD patentli ekonomik-politik saldırılarına karşı bir direniş cephesi örmek olmalıdır. Bu ise, tek tek fabrika ve işletmelerin sorunları ekseninde yükselen direniş ve mücadelelerin birleştirilmesi ve genelleştirilmesi sorunudur.

Liberal reformistler politik cephede, ara kademe sendika bürokratları da sendikal cephede, sözde sınıfın çıkarları adına sınıfın gelişme dinamiklerini dizginlemektedirler. Direniş ve eyleme giden işçileri yasal sınırlar içerisinde tutmaya çalışarak onu sermaye sınıfıyla gerçek bir hesaplaşmadan uzak tutmaktadırlar. Liberal reformizme ve ara kademe sendika bürokratlarına karşı alınacak tutumla, ilerici sendikacılara karşı tutum kuşkusuz farklı olmalıdır. İşkencede katledilen Limter-İş eğitim uzmanı Süleyman Yeter gibi sendikacıların sınıfın bağımsız devrimci platformunda yer almasına çalışmak bir sorumluluk alanıdır.

Sürmekte olan direnişlere politik müdahale açısından komünistlere önemli sorumluluklar düşmektedir. Direnişlere müdahale basit anlamıyla dayanışmanın geliştirilmesini aşmalı, sermayenin genel saldırılarına karşı işçileri ortak bir karşı duruşla birleştirmek ekseninden kurulmalıdır. Bildiri, broşür, özel sayı vb. materyallerle müdahalenin yanısıra, sürekli işçilerle birlikte olmak, onları seçimler ve 1 Mayıs'a hazırlamak açısından önemlidir. Yoğunlaşmış bir politik faaliyet içerisinde olmak özel bir sorumluluktur. Bu faaliyette önemli olan müdahalenin nitelik düzeyidir.

Newroz'un direniş ateşini 1 Mayıs'a taşıyalım!

Sermaye devleti özlediği istikrara kavuşmak için Susurluk sonrasında başlattığı tahkimat operasyonlarını sürdürüyor. "Devleti çetelerden temizleme" iddiasıyla başlayan, seriata karşı mücadele ile devam eden bu operasyonlara, son birkaç aydır A. Öcalan'ın yakalanmasının sağladığı imkanlar eklendi. Şimdilerde süreç, "bölücülükle mücadele" ekseninde yoğunlaşan şovenist kampanyalar ve devlet terörünün yaygınlaştırılmasıyla sürüyor. "Bölücülükle mücadele", ilerici ve devrimci muhalefet ile işçi ve emekçilere dönük saldırının da güçlü bir dayanağı haline getirilmek isteniyor.

Bu amaçla Kürdistan'daki savaş hali, bütün özel kurum ve kuruluşlarıyla, olağanüstü uygulamalarıyla, Türkiye metropollerine taşıyor. Adı konmamış bir fiili sıkıyönetim adım adım hayata geçiriliyor. Kriz masası, İller İdaresi Yasası ve nihayet OHAL İstanbul başta olmak üzere başlıca metropollerde uygulanmak üzere gündeme alınmış durumda. Bu saldırıların fiili olarak parça parça uygulanması, sermaye devletinin terörü kurumsallaştırma ihtiyacının yanı sıra, terör üzerine kurulan özel bir politikaya da işaret ediyor.

Terörün yaygınlaştırılması ve kurumsallaştırılması üzerine kurulu bu polikada temel amaç, ortaya çıkacak devrimci muhalefeti ezme planının bir parçası olarak, tüm toplumu terörize etmektir. Böylece devlet terörünün meşrulaştırılması, toplumda teröre karşı ortaya çıkan tepkilerin sermaye devletinin politikalarına bir dayanak haline getirilmesi hedefleniyor. Nitekim sermaye basını "can güvenliği"ni öne çıkartan bir propaganda hattıyla, bu politikayı güçlendirmede kendisine biçilen rolü yerine getirmeye çalışıyor.

Sermaye devleti bu politikasını aynı zamanda siyasal istikrarsızlığının bir parçası olan iç çatlıklarını giderme, düzen sınırları içinde de olsa aykırı sesleri bastırma amacıyla da kullanıyor. Seçimlerin ertelenmesi lehinde tavır koyan ve bu tavırda ayak direyen FP'ye açılan kapatma davası, N. Erbakan'a idam talebiyle dava açılması da, bu toplam politikanın bir parçası.

Mart ayı, devletin terör politikasının kurumsallaştırılmaya çalışılan terörün fiili olarak uygulandığı bir ay oldu. Bunun sonucunda; binlerce insan gözaltına alındı, barışçıl gösteriler dahi yasaklandı, "vur emri" ile katliamlara hukuki zemin hazırlandı, gözaltında ve sokaklarda insanlar katledildi. Devlet, reformistlerin salon toplantıları dışında 8 Mart kutlamalarına izin vermedi. 12 Mart Gazi katliamı anması, ancak 12 Eylül 1980 faşist darbesi tarafından uygulanan türden bir ablukayla karşılandı. 30 bin polis seferber edilerek yalnızca Gazi Mahallesi değil, tüm İstanbul kuşatma altına alındı. 16 Mart katliamını protesto gösterileri vahşi saldırılar ve yoğun gözaltılarla karşılandı vb.

Kuşkusuz tüm bunlar yalnızca büyüyecek bir kitle hareketinin önünü kesmek için değil, aynı zamanda toplumu terörize etmenin, toplumsal muhalefeti

sindirmenin bir gereği olarak da planlanan uygulamalardır.

Bu yılki Newroz gösterileri bu politikanın ters teptiği tek eylemlilik oldu. Kürt halkı, aylardır kendisine yönelik bu boğucu terör ablukasını, vahşi saldırılara rağmen dağıtmayı başardı.

Newroz, sermaye cumhuriyetinin 75. yıl kutlamalarıyla yaygınlaştırdığı, A. Öcalan'ın tutuklanmasıyla yoğunlaştırdığı toplam saldırıları karşısında, geçen beş ay boyunca gelişen en militan ve kitlesel bir eylemlilik olma özelliği taşıyor. Türkiye ve Kürdistan'ın başlıca metropollerinde yoksul Kürt emekçileri, devletin günler öncesinden başlattığı özel hazırlıkları boşa çıkardılar. Sömürgeci devlete karşı ulusal ve sınıfsal tepkilerini ortaya koydular, kolluk kuvvetleriyle çatışmalara girdiler. Sermaye devleti, sözde kendisine yönelen bireysel kör şiddet eylemlerini ve bu eylemlerin yol açtığı tepkileri karşı terörüne dayanak yaparak kitleleri sindirmek istiyordu. Newroz eylemlilikleri, bu girişimin ancak kitlelerin hak ve talepleri için geliştirdikleri kitlesel şiddetle kırılacağı bir kez daha kanıtlamış oldu.

Newroz eylemlerinin ortaya çıkardığı dersler bununla da sınırlı değil. Ulusal mücadelenin '90'ların başından beri izlediği barışa endekli politikanın Kürt orta sınıflarının siyasal perspektifinin mücadeledeki yansıması olduğu biliniyor. Kürt yoksul emekçilerinin bu politik çizgiye fazla ilgi göstermediği, komünistler

tarafından çeşitli vesilelerle dile getirildi. Geline yerde sermaye devletinin yoğunlaşan saldırıları "barışçıl çözüm" hayallerine darbeler indiriyor. Bu çizginin gerçek temsilcisi Kürt orta katmanlar ise, Newroz'u ve ulusal mücadelenin taleplerini sahiplenmekten dahi geri durarak mücadele karşısındaki gerçek eğilimlerini bir kez daha ortaya koyuyorlar. Kürt orta sınıflarının küllenmeye bıraktığı ulusal talepler bir kez daha yoksul Kürt emekçilerinin öfkesinde karşılığını buldu. Bunu bir olumluluk saymak, devlet terörünün zorlamasıyla iyice belirginleşen bu ayrışmayı devrimci sonuçlarına ulaştırmak ise yakıcı bir görevdir.

Newroz kutlamalarının ortaya çıkardığı bir diğer sonuç, sermaye devletinin reform paketlerinin birer aldatmaca olduğunun ve Kürt halkının bu oyuna gelmediğinin kanıtlanmasıdır. İnkâr ve şiddet yoluyla ezme politikasında herhangi bir esneme durumunda Kürt emekçilerinin taleplerinin önünü alamayacağı korkusu, sermaye devletinin 75 yıllık politikasını her geçen gün daha fazla mahkum ediyor.

Son olarak, göçe zorlanan yoksul Kürt kitlelerinin talep ve özlemlerini Türkiye metropollerinde emekçi halk kimliğiyle serhıldanlarda ortaya koymasındır. Bu, birleşik devrimci mücadeleyi örgütleme ve sınıf hareketini yükseltme açısından önemli bir imkandır. Emekçi kimliğiyle bu dinamizm metropollerde yükselecek bir sınıf hareketinin ve devrimci bir

muhalefetin en güçlü damarlarından biridir. Bu dinamizmin değerlendirilmesi ise, Kürt ulusunun ulusal özgürlük ve eşitlik talebine sahip çıkan devrimci bir sınıf hareketini geliştirmek ve devrimci mücadeleyi adım adım örgütlemekle mümkündür. Ezilen bir ulusun emekçi kitlelerinin direnişe geçtiği bir evrede komünistlere düşen sorumluluklar daha da artıyor. Baskıya, sömürüye ve ulusal ezilmişliğe karşı kendisini bir emekçi halk direnişi olarak ortaya koyan ulusal hareketin devrimci mücadelesini ve özgürlük

taleplerini desteklemek, yaygınlaştırmak, devrimci çözüm yönündeki gelişmelere sahip çıkma görevidir bu. Somut olarak, Newroz'un ateşini seçimlere ve 1 Mayıs'lara taşımak özel sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Seçim meydanlarında demagojik bir söylemle ulusal duyguları okşayan reformist partilerin yükselteceği barış propagandası ve talebinin karşısına Kürt sorununun devrimci çözümünü çıkarmak gerekiyor. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!"ni seçim ve 1 Mayıs çalışmasının temel propaganda şiarlarından biri haline getirebilmeyi başarmak, önümüzdeki iki aylık sürecin yakıcı bir görevidir. Şovenizme, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmek için önümüzdeki görevlere yüklenelim!

Emperyalizmin uşağı sömürücü ve sömürgeci düzen partilerine oy yok!

Newroz alanlarından, gösterilerden...

İstanbul: '99 Newroz'u, tüm yurtta olduğu gibi, İstanbul'da da azgın bir devlet terörüne rağmen kutlandı.

İstanbul polisinin Mart başından itibaren, emekçi semtler üzerindeki terörünü yoğunlaştırması, 8, 12, 16 Mart yıldönümlerini kana bulaması kitleleri yıldırmaya yetmemişti. Hatta Newroz arifesindeki gözaltılar ve ablukalar da kitlelerin sokağa çıkmasını engellemeyemedi. Pek çok emekçi semtinde, özellikle de Kürtler'in yoğunlukta oturduğu semtlerde yine Newroz ateşleri yükseldi. Yine panzerlere karşı barikatlar kuruldu, kurşun taşla karşılandı.

Yenibosna, Bağcılar, Okmeydanı, Nurtepe, Sarıyer Derbent Mahallesi, Gaziosmanpaşa Karayolları ve Gazi Mahallesi, Göztepe Merdivenköy, Ümraniye Dudullu, Sarıgazi, Üsküdar Kirazlıtepe, Esenler Ferhatpaşa Çiftliği, Beykoz, Pendik, Tuzla Aydınli semtlerinde yakılan isyan ateşleri, egemenlerin kabusu oldu. Azgınca saldırdılar gösterilere. Panzerler, helikopterler, kurşunlarla yürüdüler halkın üzerine. Kadınlara ve çocuklara -özellikle kadınlara ve çocuklara- kudurmuşçasına saldırdılar. Yüzlerce göstericinin yanında, mahalle halkından insanlar gelişigüzel toplanıp götürüldü.

Bir yandan terörizm edebiyatı yaparak, devrimci mücadeleyi karalamaya, Türk'ü Kürt'e karşı kışkırtmaya çalışan kontracı devlet, Devrimci Bahar'a uyguladığı şiddetle, gerçek teröristin, gerçek bölücünün kendisi olduğunu kanıtlamış oldu sadece. Halklar arasına nifak sokan, birbirine karşı kışkırtanlar mı, yoksa "yaşasın halkların kardeşliği!" şiarını her vesileyle yükseltenler mi bölücülük yapmaktadır? Gerçek terörist; sivil halka kurşun sıkın, üzerine panzer süren, kafasını-gözünü yararcasına sopadan geçiren, silahlı timlerle evleri basan, yaşlı kadınları, küçücük çocukları gözaltına alan sermayenin kolluk güçleri değil midir? Bu soruların yanıtı, Newroz'da bir kez daha açıklığa kavuştu. Gerçek suçlular, gerçek halk düşmanları bir kez daha kanlı yüzlerini sergilediler.

Tüm Bahar etkinliklerinde olduğu gibi, Newroz'da da devrim cephesinin temel eksikliği dağınıklığıydı. Sadece merkezi bir eylem organizasyonu yapılamaması değil, semt merkezli eylemler için bile, bir merkezi organizasyon, eylem birliği vb. söz konusu olmadı. Ama merkezlerin bu ketumluğuna karşı taban eylem alanlarında biraraya geldi. Devrimci dayanışma, bir kez daha, emekçi halkın eylem ateşi içinde yaşam buldu.

8 Martlar'dan, 12 ve 16 Martlar'dan çıkarılamayan dersin Newroz'dan çıkarılması ve 1 Mayıs'a daha birleşik, daha güçlü bir hazırlık için kullanılması gerektiği açıktır. Devrimciler arasında kan davası ve husumet söz konusu olmadığına göre, parçalanması gereken tek şey, küçükburjuva gurur ve kıskançlıktır.

Newroz ateşlerini 1 Mayıs alanında birleştirmek, güçlendirmek için görev başına!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ankara: Newroz, Kürt halkının kurtuluş mücadelesini simgelemesi açısından sermaye devleti için özel önem taşıyordu. Newroz'un, Kürt halkının tüm dünyaya varlığını haykıracağı bir gün olduğu açıktır. Bugünün silikleştirilmesi, "Nevruz"laştırılması, içi boşaltılarak geleneksel bir "Türk bayramı" havasında salonlarda, kırsallarda kutlanması ve bunun süreklileştirilmesi T.C için önemli bir mevzinin kazanılması anlamına geliyordu.

Bu nedenle kolluk güçleri, 8 Mart, 12 Mart ve 16 Mart'ta olduğu gibi, Newroz'da da halka karşı seferber edildi. Kürdistan'da ve büyük şehirlerde Newroz'a karşı faşist saldırılar alabildiğine arttırıldı.

Bizler de Ankara-Tuzluca'yı'da düzenlenen eyleme katılmak üzere yola çıktık. Vardığımızda eylem alanı boştu ve hiçbir hareketlilik söz konusu değildi. Bundan sonra, hemen hemen 8-10 dakika içinde gözaltına alındık. Sivil polislerle aramızda bir tartışma yaşandı. Fakat olaylar çok hızlı geliştiğinden, şaşkınlığın da verdiği gafletle slogan atamadık. Bu bizim en büyük hatamız oldu. Yaşadığımız anları kollayamadık ve bu nedenle de tam anlamıyla devrimci bir duruş sergileyemedik.

Fakat, gözaltında tutulduğumuz 13 saatlik süre içerisinde bu hatalı tavrımızı telafi ettiğimize inanıyoruz. İlk aşamada Mamak Karakolu'na götürüldük. Kızıl Bayrak okurları olarak üstümüzü aratmadık. Bu tavrımız Newroz dolayısıyla gözaltına alınmış olan ve bizimle birlikte tutulan diğer insanlara da yansdı.

Faşistler sigara içmek gibi basit haklarımızı engelleyerek bizleri kendi kıstaslarına alma uğraşındalardı. Böyle bir konuda dahi diğer polisler ve en sonunda da başkomiserden tehditler aldık. Buna rağmen tavrımızda bir değişiklik olmayınca tehditler ve uyarılar kesildi. Bundan sonradır ki, 20 kişilik topluluğumuzda rahatlatma yaşandı. Bulduğumuz odadaki eşyaları duvar kenarına çekerek kendimize bir alan açtık ve elbette ki, her boş alan eylem alanı haline getirecekti.

Kürt halkının özgürlük mücadelesine olan desteğimizi sokaklarda haykıramamıştık. Fakat bu susacağımız, sineceğimiz anlamına gelmiyordu. Halaylar çektik, avazımız çıktıkça bağırarak türküler söyleyip, şiirler okuduk. Mamak Karakolu'ndan 21 Mart '99 tarihinde, belki de ilk kez zılgıtlar yükseldi. Bu kez şaşırın faşistlerdi. Müdahaleleri bizleri susturmak için yeterli olmuyordu. Tehdit amacıyla kapımız her açıldığında arkadan, koridorda bekleyen arkadaşlarımızın güven dolu bakışlarıyla karşılaşıyorduk. Bu hareketlilik üzerine koridordaki kalabalık dağıtıldı. Bir kısım arkadaşımız nezarethanelere kapatılırken, diğerleri de başka karakollara sevk edildi.

Gözaltına alınışımızın 4. saatine doğru 32 kişiye çıkan grubumuzda reformist kırırdanışlar görüldü. Aramızdan iki kişi halay çekmenin ne gibi bir yararı olacağı üzerinden bir tartışma yarattı. Fakat Kızıl Bayrak okurları olarak bu anlamsız tartışmayı sonlandırdık ve halaylarımıza devam ettik. Zaman içerisinde Mamak Karakolu'nda 95-100 kişiyi bulan yığılmanın yaşanmasıyla yeniden başka karakollara sevkler başladı. Bizi de 5 kişilik bir grup olarak (Beşimizin de Kızıl Bayrak okuru olması ayrıca dikkat çekiciydi) ayırdılar.

Mamak Karakolu'ndan ayrıldığımızı haber vermek için nezarethane bulunan diğer arkadaşlarımızın yanına gittiğimizde faşist baskılara maruz kaldık. Onları görmemizi hiçbir kuvvetin engelleyemeyeceğini söylememiz üzerine tehditler yine yükseldi ve faşistlerle aramızda bir itişme yaşandı. Bunun arkasından erkek arkadaşlardan oluşan bir grupla birleştirildik ve Yıldızevler Karakolu'na götürüldük. Polis minübüsünün içerisinde türkülerimizi kesmedik. Burada 4 saat kadar tutulduktan sonra Adli Tıp'a getirildik ve saat 1:30 civarında bırakıldık.

Bizler, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve devrim hareketi adına bir kale olan Newroz'u korumaya devam edecek ve onun için boşaltılmasına asla izin vermeyeceğiz. Bir dahaki eylemlerde saflarımızı daha sıkı öreceğiz ve edindiğimiz deneyimlerle tutumlarımızı kusursuzlaştıracğız!

**Kürt halkına eşitlik özgürlük gönüllü birlik!
Tek yol devrim kurtuluş sosyalizm!**

Berlin: BDGP (Birleşik Devrimci Güçler Platformu) tarafından düzenlenen yürüyüşe 4 bin civarında çeşitli uluslardan insan katıldı. Alman polislerinin çok yoğun önlem aldığı yürüyüşte herhangi bir olay yaşanmadı. Zaten olayların çıkıp çıkmaması da her yerde olduğu gibi polislin tutumuna bağlıydı.

Yapılan yürüyüşe biz de, "A. Öcalan'a özgürlük, Kürt halkına özgürlük-TKİP" imzalı pankartımızla katıldık. Yanı sıra Berlin TKİP taraftarları olarak bir bildiri yayınlayıp genişçe dağıttık. Miting alanında yapmak istediğimiz konuşma önerisi yürüyüşü organize eden platform tarafından kabul edilmedi. Miting canlı ve coşkulu halaylarla sona erdi. Yürüyüşe ilişkin iki gözlem şöyle. Birincisi: Kızıl Bayrak dergisinin 27.02.1999 tarihli 92. sayısındaki şu değerlendirme bu yürüyüşte bir kez daha doğrulanmıştır. "Yoğun bir kuşatma altındaki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, 15 yıllık mücadelesinin bu evresinde kritik bir sınavdan geçiyor. Uluslararası bir komplo sonucu önderliğinin tutsak alınmasına göstermekte olduğu ilk yaygın, kitlesel ve devrimci tepkiler Kürt halkının devrimci dinamizminin ne denli güçlü olduğunu göstermektedir. Kürt halkının yorulduğu ve gerilediği üzerine tespitlerin yapıldığı bir dönemde, bu aynı potansiyel kendisini ilk kez bu çapta bir etkinlikte ve geniş bir dünya coğrafyasında ifade etmekte ve gündemin baş sırasını işgal edebilmektedir. Dünyanın dört bir yanına yayılan eylemler, savaşın Kürt halkını yorduğu iddialarını paramparça etmiştir." Yürüyüşteki coşku, heyecan ve atılan sloganlar bu tespitin doğrulanmasının bir göstergesi sayılmalıdır. İkincisi ise, mitingin bitimine doğru bütün kitle tarafından haykırılan "emperyalizme, kapitalizme, faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı savaşağımıza and içeriz" yönündeki çağrı gerçekten anlamlıydı ve bir o kadar da üzerine yeniden düşülmesi gereken bir durumdur.

Kahrolsun sömürgecilik Kürt halkına özgürlük!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Berlin TKİP taraftarları

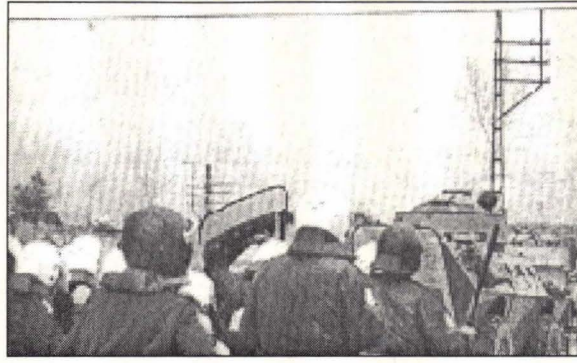
Newroz alanlarından, gösterilerden...

Adana: Newroz direniştir, isyandır, Kürt emekçi halkının diriliş günüdür. Sermaye devletinin bu anlamlı günün içini boşaltmak için sarfettiği tüm çabalar tüm Türkiye de olduğu gibi Adana'da da boşa çıkarılmıştır.

Kolluk güçleri, Şakirpaşa Mahallesi'ne yaptıkları yığınağa rağmen Newroz'un adına yakışır bir şekilde kutlanmasını engelleyememişlerdir. 20 Mart akşamı saat 7'ye doğru, eylem yerine gittiğimizde toplanma yeni yeni başlıyordu. Kitlenin azlığını fırsat bilen katil sürüleri panzerlerle saldırıya geçti. Fakat sayımızın azlığı dağılmamızı gerektirmiyordu. Panzerlere karşı taş ve sopalar havada uçuşuyor, kimse geri çekilmeyi düşünmüyordu. Sayımız 200'e yaklaşmıştı. Kitlenin kararlı/militan tutumu karşısında 300 metre kadar geriye çekilen polis, panzerlerin farlarını kitlenin üzerine tutarak acizliğin vermiş olduğu hazımsızlıkla kitleyi seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Yolun tam ortasında isyan ateşi yakıldı. Ateşin kızılığı geceyi aydınlatıyor, bu aydınlığın altında halaya duruluyor, peşpeşe sloganlar atılıyordu. Bu ara katil sürülerinin olduğu yöne ateşin 20 metre ötesine barikat oluşturuldu. Barikat tenekelerle, çatılardan sökülen çinkolarla beslendi. Barikatın önünde toplanan kitle ellerindeki taş ve sopalarla çinkolara vurup sloganlar atarak sermaye devletinin katil sürülerine meydan okuyorlardı. Bir ara barikatın önünden çekilip halaya durulmasını fırsat bilen polis yeniden saldırıya geçti. Bir anlık şaşkınlığın verdiği dağımlıklıkla kitle ara sokaklara çekilmek zorunda kaldı. Dağılırken dahi polislerin üzerine taş ve sopalar yağıyordu. Çatışa çatışa evlere çekilindi. Bu çatışmalar sırasında 7-8 bayanın feci şekilde dövüldüğünü, ara sokaklarda sıkıştırılan 8-10 polisin ise çeşitli yerlerinden yaralandığını daha sonra öğrendik. Bir de bu akşamki kavganın sabaha bırakılan raundu vardı. Tüm gücümüzle yeniden alanları zaptetmeli, tüm hazırlığımızı ona göre yapmalıydık.

Sabah sokağa çıktığımızda yine polis yığınağı ile karşılaştık. İleriden de silah sesleri geliyordu. Seslerin geldiği yöne vardığımızda polisin havaya ateş açtığını gördük. Ayrıca atılan gözyaşartıcı bomba yüzünden pek çok insanın gözleri şişmişti. Polisler göstericiler arasında yine barikat kurulmuş, polisin üzerine sloganlar, taşlar yağıyordu.

Ne olduysa bir anda oluverdi. Polisin namluları kitlenin üzerine çevrildi ve hedef gözeterek ateş açmaya başladılar. Birkaç kişinin yaralanması kitleyi paniğe düşürdü. Ara sokaklara çekilirken yanımızda koşan 15-16 yaşlarında bir genç ayağından vuruldu. Yaralıyı alandan çıkardık. Çatışma yoğunlaşmıştı. Ara sokaklara da saldıran katil sürüleri önlerine geleni acımasızca dövüyor, sonra da gözaltına alıyordu. Bu ara tepemizde polis helikopteri dolaşıyor, dağılan kitleyi kameraya alıyor, kimin hangi eve girdiğini tespit etmeye çalışıyordu. Tüm kitle evlere çekilmiş, meydan katil sürülerine kalmıştı. Sonradan aldığımız duyumlara göre yanımızda vurulan dostla birlikte 6 kişi yaralanmış, çok sayıda kişi gözaltına alınmış, 6-7 polis de atılan taşlarla yaralanmıştı.

Tüm bu azgın saldırılara rağmen Newroz'un adına yakışır bir şekilde kutlanmış olması, sanırım sermaye devletine gerekli mesajı vermiştir; Kürt halkının özgürlük tutkusunu söndürmek kolay değildir!...

Ceyhan: Çeşitli emekçi semtlerinden akın akın Küçük Kırım mahallesine gelen halk, Cuma Pazarı'nın kurulduğu alanda toplanarak, Newroz kutlamalarının yapıldığı stadyumun yanındaki alana yürüdü. Alandan tekrar yürüyüşe geçen yaklaşık 20 bin kişilik kitlenin önünü kesen polisler göstericiler arasında çatışma başladı. Çatışma esnasında gözyaşartıcı bomba kullanan polis, iki bayanın yaralanmasına neden oldu. Saat 13.00'e kadar süren taşlı-sopalı çatışmada, ayrıca 4 gösterici ve 2 polis de çeşitli yerlerinden yaralanmış, çok sayıda gösterici gözaltına alınmıştır.

**Kahrolsun sömürgecilik
Kürdistan'a özgürlük!**

Konya: Tüm Kızıl Bayrak emekçilerinin ve okuyucu yoldaşların NEWROZ bayramını kutluyoruz.

Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın zindanda yaktığı Newroz ateşini tüm halkların kardeşliği için alanlara taşıyan Konya HADEP Gençlik Komisyonu'nun valilik ve emniyetten aldıkları izin, ülke genelinde olduğu gibi Konya'da da kaldırılması, yurtsever, barış yanlısı halkımızın alanlara (Koyuncu Petrol arkası) gelmesine engel olamadı. Emniyet bunu da hesaplamış olacak ki, bütün alanı kuşatma altına alıp gelen kitlenin alana girmesine ve Newroz ateşini yakmasına izin vermedi. Polis bu arada mahallenin belli sokaklarından alana gelmek isteyen yaklaşık 60 kişiyi gözaltına aldı. Alanda ise yaklaşık 600-700 kişilik kitleyi dağılması için sık sık uyarı polise, yurtsever kadınlar zılgıtlarla karşılık verince kitlede coşku ve moral arttı. "Biji Newroz" sloganlarıyla halaya durdular. Bu arada MHP seçim arabasının kasti olarak yüksek sesle oradan geçmesi kitle üzerindeki moral ve coşkuyu dağıtmadı ve yuhalanarak alandan çıkarıldı. Yaklaşık bir buçuk saat böyle devam etti. Polis kitleyi dağıtmak için robokoplarını harekete geçirince kitle mahalle aralarına kaçtı. Bir grup yurtsever genç kortej düzeni alıp; "Newroz bizimdir bizim olacak!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Bi can!", "Bi xwin!", "Em tere ne ey serok!", "Biji Newroz!" sloganları eşliğinde mahalle aralarında bir saat yürüdü. Bu arada polis boş durmadı; panzer ve robokoplarla kortejlere saldırdı. Ayrıca HADEP il yönetimindeki birkaç çalışanı gözaltına aldı.

**Nevruz değil NEWROZ
Ji bo aşiti azadi şer şer şer!
Kürdistan faşizme mezar olacak!
Ya sosyalizm ya ölüm!**

**Konya'dan yurtsever
Kızılbayrak okurları**

Düzenin bahar saldırıları sürüyor: Zonguldak'ta 8 Mart gözaltıları devlet terörü ve yeni saflaşmalar

Abdullah Öcalan'ın emperyalist bir komployla yakalanmasından sonra sermaye devletinin toplumsal muhalefet üzerinde arttırarak sürdürdüğü baskı ve terör dalgası tüm hızıyla devam ediyor. Mart'ın ilk günlerinden itibaren büyük kentlerin emekçi semtlerini tam bir ablukaya alan sermayenin kolluk güçleri binlerce kişiyi gözaltına aldı. İşkencelerden geçirdi. Basılmadık dernek, vakıf bırakmadığı gibi, gözaltında yeni katliamlara imza attı, basın açıklamalarına bile izin vermediği gibi, katılanları ölümüne dayaktan geçirdi. 12 Eylül hukukunun dahi dar geldiği ve varolan boşlukların da jet genelgelerle doldurulduğu bu terör cumhuriyetinde, devlet teröründen nasibini almamış toplumsal muhalefet kesimi yok gibi.

Terör dalgasının Zonguldak'taki hedefi, 8 Mart düzenleme komitesinde yeralan 7 kişi ve bu komitenin çıkartmış olduğu çağrı bildirisini dağıtmak isteyen SES Şube Başkanı ile bir üyesi oldu. 8 Mart çağrı bildirisinde "bölücülük propagandası" yapıldığı gerekçesiyle tutuklanan 9 kişi bir gün cezaevinde kaldıktan sonra kefaletle serbest bırakıldılar. Ancak, sermaye devleti bununla yetinmeyecekti. Serbest bırakılan 6 kamu emekçisi jet hızıyla açığa alındı. Buraya kadar söylediklerimiz yukarıda çizdiğimiz çerçeve üzerinden hiç kimse için şaşırtıcı değildir. Burada önemli olan devletin bu saldırısına bir yanıt verilmemiş olmasıdır.

Devlet, toplumsal muhalefet üzerinde yürüttüğü dizginsiz terörle, bir yandan devrimci ve direngen unsurları ezmeye çalışırken, diğer yandan da zayıf ve sallantılı eğilimleri kendi arkasında saflaştırmakta, bazen utangaç bazen de doğrudan ve daha saldırgan bir şekilde devrimcilere karşı sürmektedir. Zonguldak'taki bu saldırı karşısında da, sallantılı ve uzlaşmacı bir kimliğe sahip olan eğilimler, gösterdikleri tavır ve yaklaşımlarla ya böylesi bir pratik içerisinde olmuş, ya da buna zemin hazırlamışlardır. Kürt halkı ve toplumsal muhalefete dönük saldırılara, kirli savaşa, işkencelere, işkencelerde katliamlara karşı susanlar nasıl ki Mavi Çarşı provakasyonu ile şovenizmlerini kusmanın, devlete sevimli görünmenin fırsatını yakaladıysa, Zonguldak'ta yaşanan keyfi gözaltı ve

Terör dalgasının Zonguldak'taki hedefi 8 Mart düzenleme komitesinde yeralan 7 kişi ve bu komitenin çıkartmış olduğu çağrı bildirisini dağıtmak isteyen SES Şube Başkanı ile bir üyesi oldu. 8 Mart çağrı bildirisinde "bölücülük propagandası" yapıldığı gerekçesiyle tutuklanan 9 kişi bir gün cezaevinde kaldıktan sonra kefaletle serbest bırakıldılar. Ancak, sermaye devleti bununla yetinmeyecekti. Serbest bırakılan 6 kamu emekçisi jet hızıyla açığa alındı.

tutuklamalar karşısında susup köşesine çekilenler de devletin şoven propagandasına sığınarak devrimci kamu emekçilerini tecrit etmenin ve üzerlerindeki devrimci basıncı savuşturmanın bir imkanına çevirdiler. Böylece bir zamanlar devrimcilerin açtıkları alan üzerinden "düşünceye özgürlük" diyebilenler, artık bu çerçevede dahi sermaye devletine karşı bir muhalefeti bıraktıklarını gösterdiler. KESK Zonguldak Şubeler Platformu bir basın açıklaması yapmaktan dahi kaçındı. Sonuçta sessiz bir operasyonla SES şube başkanının kellesi alınmış, Eğitim-Sen'de devrimci kamu emekçileri alttan alta yürütülen gerici propagandayla tecrit edilmiştir. Bu gerici politik saldırı İşçi Partisi yanlılarınca açıktan yürütülürken, reformist ve uzlaşmacı siyasetler daha dolaylı bir yol izlemiştir. Ancak sonuçta her ikisi de sermaye devletinin baskı ve zora başvurarak ulaşmaya çalıştığı amaca hizmet etmişlerdir. Böylece hem devlete "sana bölücü ve yıkıcı düşüncelerle zarar vermek isteyenlere biz de karşıyız" denilerek mesaj verilmiş, hem de uzun süredir özledikleri "rahat sendikacılık", "kurumsal sendikacılık" a bir adım daha yaklaşmışlardır. Güçsüzlüklerini örtmek için yakın döneme kadar sol

bir maske kullanan bu anlayışlar, bugün artık gerçek kimliklerini ve "demokratlıklarının" ölçülerini göstermektedirler.

Sermaye devletinin OHAL'i tüm Türkiye çapında fiilen uygulamaya soktuğu bugün bu terör ortamında yapılan saldırılara göğüs germek kadar, "ayakta durmak" için de büyük bedelleri göze almak gerekiyor. Bu bedeli göze alamayanlar ve buna uygun bir politik çizgisi bulunmayanlar, devletin yanında devrimcilere karşı saf tutmak ve devletle aynı dili konuşmak zorunda kalıyorlar.

Sonuç olarak, sermaye devletinin baskı ve terörüne karşı duran, boyun eğmeyen devrimci ve komünistler bu baskı ve teröre karşı gösterdikleri direngenliği ve mücadeleyi reformist ve liberal eğilimlere karşı da aynı netlikle sürdürür ve bu mücadeleyi kitle hareketi üzerinde ete kemiğe büründürebilirlerse süreci tersine çevirebilirler.

Unutmayalım ki, tarihte son sözü hep direnenler söylemiştir.

Kızıl Bayrak /Zonguldak

Kızıl Bayrak dalgalanacak sosyalizm kazanacak!

Basına ve Kamuoyuna!

Sermaye devleti içinde bulunduğu çözümsüzlüğü ve yaşadığı aczi, terörü ile somutluyor; devrimci-yurtsever tutsaklara, Kürt halkına, işçi ve emekçilerin en meşru hak arayışlarına vahşice saldırıyor.

Sermayenin çete devletininin sistematik terörü devam etmektedir. Özellikle son dönemlerde Kızıl Bayrak gazetemiz, çalışanlarımız ve okurlarımız üzerindeki saldırılar giderek artmaktadır. Bunun bir örneğini de Kırşehir'de 21 Mart 1999'da yaşadık. 13 yaşındaki okurumuz Cemal Topçu, üzerinde kimliği olmadığı gerekçesi ile gözleri bağlanıp, ellerine kelepçe takılmak suretiyle gözaltına alındı. Aynı gün HADEP'e giden arkadaşlarımız Halil Akçadağ, Neslihan Kaya ve Abbas Altınışık üst aramasından ve kimlik kontrolünden geçtikleri halde yaka paça gözaltına alındılar. Daha sonra gözaltına alınan çocuğunu sormak için karakola giden Şinasi Topçu ile yine arkadaşlarını sormak için aynı karakola giden Okan Cihan gözaltına alınmış, 24 saat gözaltında tutulan Kızıl Bayrak temsilcisi ve 5 okurumuz fiziksel ve psikolojik işkenceye tabi tutulmuştur.

Gözaltı süresince hiçbir şey yemeyen arkadaşlarımız, 22 Mart Pazartesi günü savcılığa çıkarıldılar. Savcılıkta Okan Cihan, Şinasi Topçu ve Cemal Topçu serbest bırakılırken, Abbas Altınışık, Neslihan Kaya ve Halil Akçadağ Sulh Ceza Mahkemesi'nde sorgulanmak üzere tutuldu. Aynı gün Sulh Ceza Mahkemesi'nde sorguları tamamlanıp tutuksuz yargılanma kararı çıkan arkadaşlarımız, emniyetin ve savcının baskısı sonucu karar bozulmak suretiyle Asliye Ceza Mahkemesi'ne çıkarıldılar. Arkadaşlarımız polise mukavemet, slogan atmak ve kamu malına zarar vermek gerekçesi ile tutuklu yargılanmak üzere Kırşehir E Tipi Cezaevine götürüldüler.

Sermayenin çürümüş düzenine ve kokuşmuş devletine karşıyız! Hiçbir güç bu iğrenç barbarlık düzeninin burçlarına kızıl bayrağımızı dikme mücadelemizin önüne geçemeyecektir. Hiçbir terör uygulaması ve baskı bunu engelleyemez.

**Zulmün artsın ki çöküşün hızlansın!
Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!
Kızıl bayrak dalgalanacak sosyalizm kazanacak!
Kızıl Bayrak/Kırşehir**

TKİP Kuruluş K

Siyasi poliste, mahkeme

(Kongre tartışmaları)

Bunun gündemimizle, gündemimizdeki somut konu ile bağı ne diyeceksiniz. Bağ şu: Eğer proletarya içinde yaşadığımız modern burjuva toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıysa, onu temsil etmek iddiasındaki bir öncü devrimci parti de, bu en tutarlı devrimciliği yaşamın ve mücadelenin her alanında kendi şahsında göstermeli, pratiği içinde sergilemelidir. Programımızdaki tanım, bu tanımda dile getirilen bilimsel ve tarihsel nitelik, partimizin, onun tüm üye ve militanlarının anlayışı ve davranışı üzerinden yansıyabilmelidir. Elbetteki komünist öncünün, partinin sınıfın bu bilimsel soyutlama ürünü niteliklerini kendinde ete-kemiğe büründürmesi bir zaman ve pratik sorundur. Herşeyden de önemlisi, bu sınıfla devrimci bir pratik içinde birleşme, kendi devrimciliğini bu sınıfla gelişen politik ve örgütsel ilişkiler içinde üretme ve geliştirme sorundur. Bu nokta yeterince açık, bunu gözden kaçırıyor değilim. Fakat bu pratiğe ilişkin bir sorundur. Eğer biz anlayış planında en ileri ve tutarlı bir devrimciliğin ölçülerini, normlarını ve değerlerini bir çizgi ve tutum olarak benimsersek ve bunları hayata geçirme ısrarı gösterirsek, zamanla bu pratiğe de zaten gereğince ulaşırız.

Cihan: Gündemimizde partili militanlarımızın siyasi poliste, zindanda ve mahkemede izlemesi gereken çizgi, alması gereken tutum sorunu var. On yıllık illegal bir komünist örgütüz. Bu süre içinde savunup uyguladığımız bir tutum, bu çerçevede oluşmuş direnişçi bir geleneğimiz var. Fakat yine de burası bir parti kuruluş kongresi; kongremiz, bugüne kadarki çizgi ve pratiğimizi de değerlendirerek partimiz adına tutumumuzu bir kez daha tanımlamak, tüm parti için bağlayıcı esasları saptamak sorumluluğu ile yüzyüzedir. Ben açık mahiyetinde bazı temel noktalara değineceğim.

Programımız ve işçi sınıfını

Öncelikle şunu belirtmeliyim. Kongremiz parti programı taslağımızı günlerce ayrıntılı olarak tartıştı ve onayladı. Bu programın teorik bölümünde yer alan temel maddelerden biri, işçi sınıfını modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olarak tanımlar. Bu temel önemdeki bilimsel ve tarihsel gerçeği programda ilan etmenin ilkesel ve pratik açıdan büyük bir önem taşıdığını, zira bu gerçeğin Marksizm ile küçük-burjuva sosyalizmi arasındaki temel bir ayrım noktasına işaret ettiğini, gerek ön tartışmalarda, gerekse Program Taslağı üzerine süren kongre tartışmalarında önemle vurguladık.

Bunun gündemimizle, gündemimizdeki somut konu ile bağı ne diyeceksiniz. Bağ şu: Eğer proletarya içinde yaşadığımız modern burjuva toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıysa, onu temsil etmek iddiasındaki bir öncü devrimci parti de, bu en tutarlı devrimciliği yaşamın ve mücadelenin her alanında kendi şahsında göstermeli, pratiği içinde sergilemelidir. Programımızdaki tanım, bu tanımda dile getirilen bilimsel ve tarihsel nitelik, partimizin, onun tüm üye ve militanlarının anlayışı ve davranışı üzerinden yansıyabilmelidir. Elbetteki komünist öncünün, partinin sınıfın bu bilimsel soyutlama ürünü niteliklerini kendinde ete-kemiğe büründürmesi bir zaman ve pratik sorundur. Herşeyden de önemlisi, bu sınıfla devrimci bir pratik içinde birleşme, kendi devrimciliğini bu sınıfla gelişen politik ve örgütsel ilişkiler içinde üretme ve geliştirme sorundur.

Bu nokta yeterince açık, bunu gözden kaçırıyor değilim. Fakat bu pratiğe ilişkin bir sorundur. Eğer biz anlayış planında en ileri ve tutarlı bir devrimciliğin ölçülerini, normlarını ve değerlerini bir çizgi ve tutum olarak benimsersek ve bunları hayata geçirme ısrarı gösterirsek, zamanla bu pratiğe de zaten gereğince ulaşırız. Ve benim burada, bizzat programımızın temel bir maddesine atıfta bulunarak anlatmaya çalıştığım nokta, partimizin adını taşıyan ve tutarlı bir devrimcilik

anlayışı ve tutumunu gündem konumuz çerçevesinde de formüle etmemiz gerektiğidir. İleri sınıfın tutarlı devrimciliği, partimizin poliste, mahkemede ve zindandaki tutumu üzerinden de yansıyabilmelidir. Bu konuda ülkemizin küçük-burjuva devrimciliğinin son 25-30 yılda oluşturduğu devrimci tutum ve geleneklerin gerisine düşmek bir yana, bunu devrimci sınıfın konumu üzerinden ileriye doğru aşmalı, daha ileri bir noktada daha tutarlı bir biçimde yeniden üretmeliyiz. Bu programımıza bağlılığımızın ve devrimci sınıfa karşı sorumluluğumuzun bir gereğidir.

Sorunu öncelikle buradan, bu temel ilkesel-programatik düzeyden kavramak, somut sorunları bunun ışığında irdelemek durumundayız. Bunu böylece belirledikten sonra, artık gündemimizin kendi somut içeriğine ve sorunlarına geçebiliriz.

Siyasi poliste ve işkencede direnişçi çizgi ile başlamak istiyorum.

Siyasi poliste tam direniş: Komünist kimliği ve parti üyeliği onurunu yükseklerde tutma sorumluluğu

Siyasi poliste tam bir direniş çizgisini genel olarak saflarımızda yerleştirmek partimizin önünde çok temel bir sorumluluk olarak durmaktadır. Genel olarak saflarımızda diyorum, zira partinin dar örgütsel alanını kasdetmiyorum. Etkimiz altındaki ve faaliyetimiz içindeki bütün militan güçler de dahil, saflarımızda siyasal poliste tam direniş çizgisini oturtmak durumundayız.

Parti üye ve aday üyelerimiz zaten net bir tutumla direnmek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Bu tam ve pürüzsüz bir direniş olmak zorundadır. Poliste şu veya bu şekilde çözülen herhangi bir üye ya da aday üye, böyle davranmakla partiye verdiği söz çığnemiş, parti üyeliği onurunu sınıf düşmanına çığnetmiş, kendi komünist onur ve şerefini ayaklar altına almış olur ve partiden de buna göre bir muamele görür. Böylelerinin üyeliği ya da aday üyeliği herhangi bir savunma hakkı gerektirmeksizin otomatik olarak düşer. Bu bizim tüzüğümüzde de kesin bir hüküm olarak, "poliste çözülen üyelerin üyeliği otomatik olarak düşer" şeklinde net bir ifade olarak yer almalıdır.

Siyasi poliste, düşmanın zulmü karşısında partili komünistler tam direniş göstermek zorundadırlar. Bu direnişin mahiyetinin ne olduğu ise bellidir. Polisin talep ettiği hiçbir bilgi verilemez, hiçbir iddia ve itham kabul edilmez. Partili komünist, düşmanın zulmünü yüreklice ve cepheden karşılamak, davanın ve partinin çıkarlarını ölüm pahasına savunmak, parti üyeliği onurunu yükseklerde tutmak zorundadır. Bu açıdan partili militanlarımızdan tam bir direniş bekliyoruz.

Kongresi Belgeleri

de ve zindanlarda tutum

na tutanakları)

Bu yeterince açık ve somut bir çerçevedir. Bunun ötesinde bir tanımlama ve somut ölçü gerekmiyor. Kaldı ki, bu ülkenin on yılları bulan bir devrimci direnişçi geleneği var, direniş çizgisi nedir, bu, bu ülkede yeterince bellidir. Devrimci hareketimizin bir direniş geleneği vardır. Direnmek nedir, çözülmek nedir? Bunlar iyi-kötü bellidir, bilinmektedir. Bizim pratiğimiz içerisinde de bellidir. Siyasi poliste tutum konusunda söyleyeceklerim kısaca bunlar.

Yineliyorum; tam direniş, örgüt üyeleri ve aday üyeleri için örgütsel bir yükümlülüktür. Üzerinde çalışılmakta olan tüzük taslağımızda da temel bir parti üyeliği yükümlülüğü olarak yer almaktadır.

Ama bunun ötesinde, saflarımızda mücadele eden militanlara bu tutumu genel olarak maletmek, sağlam devrimciler, dirençli komünist kadrolar yetiştirmek konusunda büyük bir sorumluluğumuz olduğunu da bu vesileyle belirtmek istiyorum.

Zindanda tam direniş çizgisi: Devrimci kimliği ve onuru yükseklerde tutma sorumluluğu

Zindanlarda devrimci tutuma geçiyorum. Bu ülkede bir zindan direnişi geleneği de vardır. Genel devrimci ölçütler nedir, zindanda direnmek nedir, teslimiyet nedir, uzlaşma nedir, bunlar yaşam tarafından fazlasıyla açıklığa kavuşturulmuş sorunlardır. Yıllardır zindanlarda yoldaşlarımız var; yoldaşlarımızın da uyguladığı bir çizgidir bu aynı zamanda.

Zindanlardaki yoldaşlarımız parti kongresinden zindanlarda izlenecek politika konusuna bir açıklık getirilmesini talep etmişlerdi. Zaten bir zindan pratiği ve bu zindan pratiği konusunda izlenen bir politik tutum olduğu için, doğrusu hangi noktalarda açıklık getirilmesini istedikleri çok fazla anlaşılamamıştı. Neye açıklık istedikleri bir üye yoldaşımızdan talep edildi. Bu kongreye yazılı olarak iletili, ama malesef henüz ulaşamadı. Sanıyorum kongre dağılmadan bu yazı bize ulaşacaktır. Açıklık istenen neyse, metin geldiği zaman tartışabiliriz. Bu nedenle sorunun bu yanına girmiyorum.

Devletin genelde zindanlarda nasıl bir politika izlediği biliniyor. Bu politikaya karşı devrimcilerin geliştirdiği politika da iyi-kötü belli. Direnme çizgisi izleniyor. Bu direnme çizgisinde ne kadar esnek davranılıyor ya da ne kadar katı ve sekte eğilimler oluyor, bence bunu yargılamak pek biz dışardakilere düşmüyor. Bu süreç kendi doğallığında orada yaşıyor, bir biçimde şekilleniyor. Bizim parti olarak zindanlara ilişkin olarak savunacağımız çizgi; devletin boyun eğdirme, teslim alma, onur kırma, kişiliksizleştirme, kimliksizleştirme saldırısını cepheden göğüsleme çizgisi olabilir. Zindanlarda

direnme çizgimiz budur, bundan taviz veremeyiz, bu konuda esneklik kabul edemeyiz.

Bu çizgi nasıl uygulanır, hangi somut durumda neye karşı nasıl bir tavır alınır? Bu bence somut bir inisiyatif alanı, bir özgül durumlar sorunu. Yoldaşlarımız bugüne kadar zindanlarda tutum belirlemede önemli bir hata yapmadılar, duruma göre politika belirlemede güçlük çekmediler. Örneğin, zindan direnişi sırasında izledikleri politika önemli ölçüde kendileri tarafından belirlendi, 45. günden sonra, daha sınırlı sayıda insanla ölüm orucuna geçilmesine karşı çıktılar, bu kendi değerlendirmeleriydi. Biz bunu doğru bulduk ve daha sonra gerekçelendirdik. Doğru bir tutumdu bu, dolayısıyla gerekçelendirilmesi zor bir tutum değildi. Bizim insanlarımızın gösterebileceği bir doğru yaklaşım örneği idi. Çünkü öteki grupların izlediği tutum değişikliğinin gerisindeki zayıflığı biliyorlardı, devrimci akımların ileriye atılmış gibi görünen bir adımı aslında hangi geri noktalardan, hangi zayıf etkenlerden hareketle gündeme getirdiklerini biliyorlardı.

Zindanlarda bugüne kadar temsil edilmemiz noktasında bizi doğrudan bağlayan kadrolar üzerinden herhangi bir sorun yaşamadık. Bizi doğrudan bağlayan derken, üyemiz ya da aday üyemiz olan ve poliste direnme çizgisi izlemiş bulunan kadrolarımızı kastediyorum. Yoldaşlarımız bu konuda herhangi bir

ciddi hata yapmadılar. Ama zindanda bizim saflarımıza geçen bir takım insanlar oluyor, bu yeni yoldaşlardan bazıları bu konuda zaman zaman kusurlar gösteriyor olabilirler. Onların tümünün durumlarını çok yakından denetleyemiyoruz. Zindan direnişleri-ölüm orucu sürecinde, bize zindanda katılmış bazı insanlar şahsında (Bayrampaşa'da olduğu gibi) direnme çizgisinde değil ama, ilişkilerde bize uygun düşmeyen bazı davranışlar ortaya çıktı. Ama kendi örgüt kültürümüzden geçmiş, örgüt mensubu olarak yetişmiş yoldaşlarımız bu tür hatalar yapmadılar. Genel olarak toplamda olumlu bir grafik içerisindeyiz. Bizi zayıf düşüren herhangi bir durumla karşılaşmadık. Çözölmüş, zayıf düşmüş, kimliğini kaybetmiş belli unsurları kuşkusuz bu belirlemenin dışında tutuyorum. Bu gibi unsurların çeşitli hatalı ya da kusurlu tutumları olmuş olabilir, bu muhtemeldir, durumu somut olarak bilemediğim için bu noktayı açıkta bırakıyorum.

Zindan politikamıza ilişkin bir başka noktaya değineceğim. Zindan, bir devrimcinin kendi iradesi dışında mahkum edildiği özel bir yaşam ve mücadele alanıdır. Ama bunun nasıl bir devrimci imkana çevrilebildiği de gene kendi deneyimlerimizle sabittir. Zindanlar devrimci hareket için bir çürüme alanı da olabiliyor, bir devrimci okulda olabiliyor. Bir takım örgütlerin mensupları oralarda çürüyebiliyor, dışarıya mücadele azmini ve gücünü kaybetmiş olarak çıkabiliyorlar. Ama bazı örgütler de burada militan

Devletin genelde zindanlarda nasıl bir politika izlediği biliniyor. Bu politikaya karşı devrimcilerin geliştirdiği politika da iyi-kötü belli. Direnme çizgisi izleniyor. Bu direnme çizgisinde ne kadar esnek davranılıyor ya da ne kadar katı ve sekte eğilimler oluyor, bence bunu yargılamak pek biz dışardakilere düşmüyor. Bu süreç kendi doğallığında orada yaşıyor, bir biçimde şekilleniyor. Bizim parti olarak zindanlara ilişkin olarak savunacağımız çizgi; devletin boyun eğdirme, teslim alma, onur kırma, kişiliksizleştirme, kimliksizleştirme saldırısını cepheden göğüsleme çizgisi olabilir. Zindanlarda direnme çizgimiz budur, bundan taviz veremeyiz, bu konuda esneklik kabul edemeyiz.

Bu çizgi nasıl uygulanır, hangi somut durumda neye karşı nasıl bir tavır alınır? Bu bence somut bir inisiyatif alanı, bir özgül durumlar sorunu. Yoldaşlarımız bugüne kadar zindanlarda tutum belirlemede önemli bir hata yapmadılar, duruma göre politika belirlemede güçlük çekmediler. Örneğin, zindan direnişi sırasında izledikleri politika önemli ölçüde kendileri tarafından belirlendi.

yetiştirip, dışarıya hazır kadrolar olarak da çıkarabiliyorlar. Bu ülkenin sol tarihinde insanların, tüm baskılara, hatta izlenen uzlaşmacı bazı tutumlara rağmen, zindanlarda belli bir eğitimden geçip çıkabildiklerini biliyoruz. Bu her açıdan sağlıklı bir eğitim değil, sağlıksız eğilimler ve bazı dengesiz davranışlar da üretebiliyor zindan, bunu saklı tutuyorum. Ama insanlar buradan bilenmiş örgüt kadroları ve militanlar olarak çıkabildikleri gibi, şair, yazar, sanatçı olarak da çıkabiliyorlar. Hiç değilse değerlerinden tamamen kopmuyorlar.

Zindana düşen her militanı, düştüğü andan itibaren dışarıdaki mücadeleye hazırlamak gibi temel bir sorumluluğumuz var. Bu gereğince yerine getirilemeyen bir sorumluluk olduğu için özellikle vurguluyorum. Bugüne kadar bunu pratikte çok büyük ölçüde zindandaki insanların kendi inisiyatifleriyle ortaya koydukları çabalara bıraktık. Böyle olmaması gerekiyor. Saflarımıza, çevremize aldığımız genç insanlar olabiliyor, tecrübesiz işçiler olabiliyor, yakın dönemde örnekleri olduğu için de söylüyorum. Bunlar örgüt üyesi, aday üyesi olmuyorlar ve içlerinden bir kısmı poliste zayıf davranabiliyor. Dolayısıyla ilk sınavlarını başarısız veriyorlar. Genç ve deneyimsiz insanlar oldukları ölçüde, zayıflıklarını elbette hoşgörülle karşılamıyoruz ama yine de onları bir parça anlayabiliyoruz. En azından kendi koşulları içerisinde zayıflıklarına çok fazla da şaşırıyoruz, bunda kendi payımız ve sorumluluğumuz olduğunu da gözden kaçırmıyoruz. Direnmeleri arzuladığımız, temenni ettiğimiz bir şey kuşkusuz. Ama bunun olmadığı, bu insanlardan bir kısmının zayıf davrandığı bir durumda, onları kendi zayıflıkları temelinde eğitmek, kendilerine olan güven ve saygılarını tümünden yitirmelerini engellemek, onları geleceğin mücadelelerine yenilenmiş kadrolar olarak yetiştirip hazırlamak gibi bir sorumluluğumuz olduğunu hiçbir biçimde unutmamalıyız. Bu insanlar, zayıf sınavlarına rağmen, pekala buralarda yetiştirilerek, mücadelenin hizmetinde militanlar olarak dışarıya çıkartılabilir. Bu hiçbir biçimde ihmal edilmemesi gereken bir sorumluluktur.

Bir örnek biliyorum. Bugün açık çalışma içinde yeralan ve bir bölgede bir alanı tutan bir yoldaş, daha önce poliste kötü bir tavır almıştı. Genç bir dönemde, zayıf bir anında yakalandı. Semt gençliğinden son derece genç bir insandı, kötü bir tutum aldı. Ama bugün artık yoldaşımız olan bu kişi içeride, biraz da düştüğü ortamın etkisiyle, kendisini toparlamayı başardı. Çıktıktan sonra tereddütsüz olarak faaliyet içinde yer aldı. Çok değişik defalar siyasi polisin şiddetine maruz kaldığı halde bunu göğüsledi. Bugün çalışmada ve mücadelede belli bir kararlılık ortaya koyabiliyor. Direnç kazanmış bir kadro olduğunu, zayıflığını giderebildiğini bize pratikte gösterdi. Bu konuda bir politikamız yok demeyeceğim, ama uygulamada belirgin bir zayıflığımız var. Bu tür insanların durumuyla, içerdeki yaşamlarıyla gereğince ilgilenmiyoruz. Bazılarını adeta kendi haline bırakıyoruz. Bu tutumu terketmeli, devrimci kişiliğini yenileme ve geliştirme niyeti ve pratik çabası olan bu türden genç ve deneyimsiz insanlarla yakından ilgilenmeliyiz.

Elbette onlara gösterdikleri zayıflığı, poliste yaşadıkları utancı hiçbir biçimde unutturmamalıyız. Tersine, onların durumuyla, sorunlarıyla yakından ilgilenebilmemizin, onları yeniden kazanmak için gerekli çabayı harcamamızın temel bir önkoşulu, onların poliste yaşadıklarını olduğu gibi, tüm açıklığı ile partinin önüne koymaları ve ardından bunu neden yaşadıklarına ilişkin bir yazılı özeleştiri çabası ile

İstisnai örnekler dışında mahkemede bir devrimcinin apolitik bir tavır takınmasını hiçbir biçimde kabul edemeyiz. Gerçekten bilinmeyen bir devrimciyse, çok özel bir nedenle düşmüşse, diyelim ki öyle davranması bir şeyleri gizlemesine imkan veriyorsa, buna bir şey denilemez, ki bu istisnai bir durumdur. Ama siyasi çalışma içinde ya da örgütsel bir operasyonun içinde yakalanmış bir insanın mahkemede apolitik bir tutum sergilemesini kabul edemeyiz. İnsanlar asgari düzeyde devrimci bir konumu ve tutumu savunmak zorundadırlar. Devrimci olduklarını, bu düzene karşı olduklarını, emekçi halktan yana olduklarını mutlaka belirtmek, bunu ortaya koymak ve savunmak zorundadırlar.

birleştirmeleridir. Bu iki nokta çok önemlidir. Bize durumunu ve yaşadıklarını tüm açıklığı ve ayrıntıları ile sunmayan ve bunu kendini yenileme, yeniden bir kalıba koyma niyetini ortaya koyan bir özeleştiri ile birleştirmeyen kişilere, prensip olarak sahip çıkmamalıyız. Böylelerini güvenilmez ve samimiyezsiz saymalı, zindanda onların siyasi sorumluluğunu almayı reddetmeliyiz. Böyleleri eski üye veya aday üye iseler, bunu iki kere böyle yapmalıyız. Samimi, ayrıntılı ve bir başlangıç adımı olarak güven veren bir özeleştiri vermeyen, bunu yazılı olarak partiye sunmayan çözülmüş üye ve aday üyelerin siyasi sorumluluğunu üstlenmeyi kesin bir biçimde reddetmeliyiz. Böylelerinden yazılı açıklama ve özeleştiri almakla da kalmamalı, süreç içerisinde durumlarını adım adım izlemeliyiz. Pratikte devrimci yenilenme niyetlerine, partiye bu konuda verdikleri söze sadık kalıp kalmadıklarını somut olarak görmeliyiz. Bu konuda samimiyezsizliğe, sinsiliğe, düzenbazlığa hiçbir biçimde prim vermemeli, böylelerinin sorumluluğunu üstlenmeyi reddetmeli, gerekirse komünlerimizden de atmalıyız. Sınıf devrimciliği onurunu, partili olmanın gereklerini, parti üyeliği onur ve şerefini bu kadar kolay çiğnetenlerin, bunun sonuçlarına da katlanmaları gerekir.

Öte yandan partinin politik sorumluluğu kapsamındaki bir soruna değineceğim. İnsanlar yakalanıyorlar, poliste direniyorlar, bunlar bizim üyelerimiz, aday üyelerimiz... Onlar direnerek partiye karşı yükümlülüklerini yerine getiriyorlar. Partiye karşı yükümlülüklerini yerine getiren insanlara karşı parti de kendi yükümlülüklerini yerine getirmek zorundadır. Partili insanlar hiçbir biçimde zindanda sahipsiz bırakılmamalıdır. Bu konuda yer yer zaafı bir pratiğimiz var, maalesef. Bir takım üyelerimiz örgütün çok özel ilgisine konu olmayabildiler. Hiç değilse pratik sonuç bu olabildi. Ya da ancak hareketin bazı ileri kadrolarının çok özel basıncıyla bu ilişkiler bir parça kurulabildi.

Parti kongresi, net bir biçimde, “parti içeri düşen üye ya da aday üyeleriyle anında örgütsel ilişki kurar ve onların zindandaki yaşamını başından itibaren bilinçli bir tarzda yönlendirir” demeli, bu konudaki tutumunu kesin ve net bir biçimde formüle etmelidir. Bu bir tüzük hükmü olmaz, ama partinin böyle bir anlayışının net bir biçimde formüle edilmesi gerekiyor. Aylarca ilişkisiz kalmış parti üyelerimiz olabiliyor. Kendileriyle yazışılmayan, kendilerine örgütteki gelişmeler hakkında bilgi verilmeyen, ihtiyaçları sorulmayan, belki özel bazı hassasiyetler olmasa aileleriyle, yakınlarıyla, çocuklarıyla ilgilenilmeyebilen yoldaşlarımız olabiliyor. Bu bizim anlayışımız değil, olamaz, ama somutta bizim pratiğimiz olabildi. Buna kesin bir biçimde son vermeliyiz. İçeri düşen üye ya da aday üyelerimize, yanısıra partinin değerlerine sadık kalan tüm öteki

militanlarımıza anında sahip çıkmak, içeriden ve dışarıdan sahip çıkmak, kendileriyle politik-örgütsel ilişki ve diyalog kurmak, dışarıda ihtiyaçları, yakınları ve benzeri sorunlar varsa bunlarla, yanısıra hukuki durumlarıyla ilgilenmek, bu alanda bir boşluk bırakmamak, bizim için vazgeçemeyeceğimiz, hiçbir biçimde ihmal edemeyeceğimiz bir sorumluluk alanıdır. Sanıyorum yeterince açık, daha fazla açmaya gerek duymuyorum.

Mahkemede devrimci tutum: Devrimci konum ve kimliği savunmak asgari bir davranış noktası olmalıdır

Bunların dışında mahkeme tutumu sorunu var. Mahkemede tutuma ilişkin olarak halihazırda belli deneyimlerimiz var. Devrimciler, siyasi polisin deyimiyle, “caminin önünden geçerken yakalanmış”

olmuyorlar. Siyasi faaliyet içinde, örgütsel bağları içinde yakalanıyorlar. Bir örgüt davasının, bir örgüt operasyonun parçası olarak yakalanıyorlar. Bu durumda devrimci kimliği net bir biçimde sahiplenmek asgari bir tutumdur. Bunu gizlemenin hiçbir mantığı olabileceğini zannetmiyorum, bu başını kuma gömmek olur. İstisnai örnekler dışında mahkemede bir devrimcinin apolitik bir tavır takınmasını hiçbir biçimde kabul edemeyiz. Gerçekten bilinmeyen bir devrimciyse, çok özel bir nedenle düşmüşse, diyelim ki öyle davranması bir şeyleri gizlemesine imkan veriyorsa, buna bir şey denilemez, ki bu istisnai bir durumdur. Ama siyasi çalışma içinde ya da örgütsel bir operasyonun içinde yakalanmış bir insanın mahkemede apolitik bir tutum sergilemesini kabul edemeyiz. İnsanlar asgari düzeyde devrimci bir konumu ve tutumu savunmak zorundadırlar. Devrimci olduklarını, bu düzene karşı olduklarını, emekçi halktan yana olduklarını mutlaka belirtmek, bunu ortaya koymak ve savunmak zorundadırlar.

Bunun ilerisindeki tutum, tümüyle kişinin kendi durumuna, bir devrimci ve komünist olarak kendi tercihi, artı partinin tercihiyle bağlıdır. Tanıdığınız bir yoldaşın tutumu buna bir örnektir. Bu yoldaş, yakalanma tarzı, delilleri, bir takım başka etkenlerden dolayı, örgütsel kimliğini belki çok doğrudan değil ama bir EKİM militanı olduğunu cepheden kabul eden ve EKİM çizgisini savunan net bir politik tutum aldı yargılamada. Tutum olarak EKİM’i, onun ideolojik-politik çizgisini savunan bir siyasi savunma yaptı ve bu çizgisini sonuna kadar sürdürdü. Bu savunmasından dolayı da tekrar tekrar yargılandı, tekrar tekrar siyasi savunma yaptı. Yine yakın zamanda bir başka yoldaşımız, daha dolaylı bir biçimde, ama neticede EKİM’den alıntılar yaparak, bir siyasi savunma yaptı.

Bunun dışında, 3. Genel Konferans’ın hemen ardından İstanbul’da gerçekleşen bir örgüt operasyonu oldu. Bu operasyonda alınan yoldaşlarımızın büyük çoğunluğu direnmisti. Bu yoldaşlar, durumlarından dolayı, cepheden EKİM’i savunmadılar, ama mahkemede net bir siyasi savunma yaptılar, bunlar politik yayın organında yayınlandı. Düzeni yargıladılar, komünist olduklarını söylediler, siyasi savunma yaptılar. Bunlar mahkemede nasıl davranılabileceğini gösteren çeşitli somut deneyimler.

Ama öyle özel durumlar, öyle hukuksal durumlar olabilir ki, ilgili kadro kendi inisiyatifleriyle ya da partinin isteğiyle, ama hiçbir bireysel kaygıya düşmeksizin, tümüyle devrimci kaygılarla değişik bir tutum alabilir. Ya da bizzat parti belli kaygılarla savunmaya belli sınırlar getirebilir, daraltabilir. Normaldir, dünya komünist hareketinin tarihinde de bu böyledir. Rus devrimcilerinde de bunu görüyoruz. Ekim’in daha ilk sayılarında Lenin’den bu konuya açıklık getiren bir belge yayınlamıştık. Lenin savunmanın üç kademesi olabileceğini söylüyor. Ama

hiçbir üye tutuklunun sosyalist kimliğini inkar edemeyeceğini de net bir biçimde belirtiyor. Bu alınması gereken tutumun asgari sınırıdır, diyor. Siyasal savunmaya ilişkin söyleyebileceklerim kısaca bunlar.

Bu konuda en tehlikeli olanı, bu hatayı 12 Eylül'de birçok devrimci yaptığı için söylüyorum, yargılama süreci konusunda hayallere kapılmaktır. Bu çoğu kere siyasi savunma imkanının harcanmasına yol açabiliyor. Bunu kesinlikle yapmamak, bu aptalca hataya düşmemek gerekiyor. Hiç değilse asgari devrimci bir çizgide siyasi savunma yapmak, bu konuda herhangi bir bireysel kaygı duymamak gerekiyor. Ceza almamak, dışarıya rahat çıkmak adı altında boş hayallerle siyasi fırsatları harcamak gibi bir tutuma hiçbir parti üyemiz ya da militanımız girmemelidir.

Ama kendi hukuksal durumumuzu gereksiz yere sıkıntıya sokacak yollara da başvurmamalıyız. Bu ülkede siyasi savunmanın yaratacağı etki oldukça sınırlı. Bir kontr-gerilla rejiminde yaşıyoruz. İletişim, propaganda tümüyle devletin tekelinde. Mahkemeler gerçekten halk kitlelerine açık olsa, bunlar basına yansıyabilse, tutumlar, tavırlar, siyasi savunma çok özel bir yöntem olarak özellikle tercih edilebilir. Ama bugün böyle değil. Bu savunmaların ancak belgeleri alınabiliyor ve devrimci basında yayınlanıyor. Bu ise devrimci örgüt sempatzanı kitleleri içerisinde yankı bulabiliyor, ki bunun bile büyük bir önemi ve anlamı var. Az önce sözünü ettiğim yoldaşın yaptığı siyasal savunmanın bizim saflarımıza bir soluk getirdiğine inanıyorum.

Hazal: Mahkemede partinin çizgisini savunacağız. Parti üyesi olduğumuzu ifade etme ve savunma tutumunu tercih edebileceğimiz (hukuki boyutuyla da ilgili kuşkusuz) durumlar olabilir mi? Mesela, “parti üyesiyim” gibi...

Cihan: Olabilir, bu tümüyle somut bir durum. Bugün benim durumumdaki bir parti üyesi yakalandığı zaman, doğal olarak alacağı tutum bu olacaktır. Bu doğrudan parti adına konuşmanın, burjuva mahkemesinde doğrudan parti sözcüsü olarak ve parti adına düzeni yargılamanın ve partimizin çizgisini, programını, taktiğini ortaya koymanın gerektireceği bir ihtiyaçtır. Fakat sıradan parti üyelerinin, ya da düşman nezdinde fazla deşifre olmamış parti yöneticilerinin bunu yapması gerekli değildir. Eğer ilgili parti yöneticileri önden deşifre olmamışlarsa bile, çok aleyhte koşullarda yakalanmışlarsa, yapmaları gereken şey doğrudan parti adına konuşmak, cepheden partiyi, onun çizgisini ve eylemini savunmaktır. Bunun ötesindeki yoldaşlarımızın alacağı tutum, başka şeyler yanında, tümüyle yakalanma durumuna, delil durumuna bağlıdır. Bu bir esneklik alanı ve bunun bir alt sınırı var. Durumu tümüyle somut bir değerlendirme konusu yapmak gerekiyor. Bireyci, hesapçı, o küçük-burjuva kaygılara bir alan bırakmamak kaydıyla, bu tümüyle pratik değerlendirme konusu olmalıdır. Kadroyla partisi arasında iyi bir diyalog varsa, kadronun kendi düşüncesi alınır ve parti bu konuda tercih yapabilir. Parti adına bir siyasal savunmanın tercih edildiği bir durumda ise, savunma metninin partiyle diyalog halinde ve onun onayına sunularak hazırlanması amaca uygun olacaktır. Zira bu savunmanın metni kamuoyuna ve kitlelere parti adına sunulacaktır. İçeriği partiyi bağlayan bir içerik kabul edilecektir.

Bir de siyasi poliste gerçekten çok kötü duruma düşmüş kadrolar olabilir. Bunlar da mahkemede siyasi savunma yapmak isteyebilirler. Onların böyle bir savunma yapıp yapamayacaklarına parti karar verir.

Cezaevi hareketlerin kimliği konusunda, ortalama kadro tipi konusunda da iyi bir fikir veriyor. Ortalamanın üstünde olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliyorum. Gerek poliste direniş bakımından, gerekse zindanda direniş ve zindan yaşamı bakımından. Çeşitli sorunlarımız, zayıflıklarımız muhakkak ki vardır. Ama ortalamanın üstünde olduğumuz da bir gerçek. Bunun gerisinde, aynı zamanda örgütlerin yaşadığı gerileme, örgütlerdeki niteliksel düşüş var. Örneğin geleneksel örgütlerden biri bu sorunu bizzat merkez yayın organında ele aldı. Örgütlerinin geçmiş direniş geleneğinde büyük bir gerileme olduğunu, çözümlerin yaygınlaşan bir eğilim haline geldiğini yazmak zorunda kaldılar.

Bizim böyle bir durumumuz yok.

Örgüt bazı kimseleri kendi adına söz söylemekten men edebilir. Bu tür kimseler parti sözcüsü kabul edilmeksizin, savunmaları partiyi bağlar sayılmaksızın, parti programını, çizgisini ve pratiğini savunan savunmalar yapabilirler. Bu tümüyle partinin yapacağı tercih ve vereceği onaya bağlıdır. İşin bir de böyle bir yanı var.

Bu dönem bir DGM boykotu var. Doğru bir boykot, koşullara fazlasıyla uygun olan bir boykot. Süresiz olması gerektiğini düşünüyorum, sonuç ne olur bilemiyorum. Aslında biz '94 yılında gündeme gelen boykotun da süresiz olması gerektiğini, DGM'lerin gayri meşru ilan edilmesi ve tanınmaması gerektiğini savunduk. Binlerce siyasi tutuklu bunu yaparsa eğer, DGM mekanizması felç olur ve işlevsiz kalır diye savunduk. Bu görüşlerimizi o dönem MYO ve PYO'da ortaya koyduk. Ama öteki siyasi akımlar bu yolu seçmediler. Bu kadar çok siyasi tutuklusu olan bir ülkede siyasi tutuklular kararlı bir tutum gösterebilirlerse, boykotun etkili olacağını düşünüyorum. Ama kitlesi olan akımlar buna yanaşmıyorlar, çünkü bu kitle zayıf bir kitle oluyor. Mahkemeye çıkarsan dışarı çıkarsın telkinleriyle, bu konuda aile ve çevre baskısıyla sık sık yüzyüze kalan bir kitle bu.

Arif: Bir devrimcinin düşman karşısında ortaya koyacağı tutumun özel bir eğitimin konusu olması gerekiyor. Sorunu bugüne kadar bu cephede biraz ihmal ettiğimizi düşünüyorum. Polise karşı tutum ne olmalıdır meselesi çok değişik vesilelerle yayın organlarımızda işlenebilmeli. İçeri düşen yoldaşların bir takım yazıları dışında tutulursa, bunu ciddi bir eğitim konusuna çeviremediğimiz bir gerçek. Bundan sonraki süreçte bu konuya özel bir önem vermemiz gerekiyor.

Bir kontra cumhuriyetinde yaşıyoruz. Bir devrimci yakalandığında 12 yıl gibi bir cezaıyla karşı karşıya kalabiliyor ve bu ona karşı özel bir biçimde kullanılabilir. Bir devrimcinin çok yönlü ve hiçbir belirsizliğe imkan vermeyecek şekilde, sistematik bir biçimde eğitilmesi gerekiyor.

Tutsak yakınları ve zindanlarla örgütlü ilişkiler

Nadir: Söylenenlere birkaç nokta eklemek istiyorum. Birincisi, tutsak yakınları ve aileleriyle ilişkileri düzenleme, geliştirme ve onları kalıcılaştırma sorunudur. Gerek tutsak yakınlarıyla dayanışma çerçevesinde, gerekse başka bir takım siyasal etkinliklere seferber etmek alanında çok başarılı olduğumuz söylenemez. Buna çok özel bir tarzda dikkat etmemiz gerekiyor. Tutsak yakınlarının son derece duyarlı oldukları, birleşmeye, bütünleşmeye, siyasal etkinliğimiz içerisinde davranmaya fazlasıyla müsait oldukları bir gerçektir. Bu anlamda deneyim üzerinden söylüyorum. Bizde yeterince dikkat

edilmeyen bir hususdur bu. Ailelerle çok sınırlı bir ilişki kuruluyor. İkincisi, zindanlarda iç yaşamı düzenleme sorunudur. Üyelerimizin, aday üyelerimizin zindanlara düştükleri andan itibaren devrimci görevlerinin bitmediği açık. Devrimci sorumlulukları orada bir başka biçimde devam ediyor. Tutsak düşen yoldaşlarımıza tanımlı sorumluluklar vermeliyiz. Bu arada yayın organları vb. çerçevesinde katkılarını da sistematik bir biçimde örgütlemeliyiz. Zindanlardaki yoldaşlar siyasal mücadelenin süreçlerini, toplumsal yaşamın sorunlarını, daha özel bir biçimde parti yaşamını ve sorunlarını özel bir dikkatle izlemelidirler. Hapishanedeki insanlar zaten doğal olarak bunu izleme eğilimine sahiptirler. Burada örgütün de ona karşılık vermesi üzerinden

zindandaki yoldaş kendini örgütün ve mücadelenin organik bir parçası haline getirebilmelidir.

Önemli bir diğer sorun, zindandaki yaşamı kimliğimize, kişiliğimize, kültürümüze, devrimci sınıfın devrimci bireyine yaraşır bir tarzda düzenleyebilmektir. Zindanlar bu açıdan bence çok önemli. İnsanlar bunu sorumluca değerlendiremeyebiliyorlar ve bu sonuçta bir çürüme zeminine dönüşebiliyor. Bir tembellik alanına, bir atalet alanına dönüşebiliyor. Bu giderek ilgisizliği besliyor, giderek yabancılaştırıyor. Zindandaki yoldaşların çeşitli vesilelerle yazdığı gibi, artık kafası devrimci mücadelede değil de “ne zaman çıkacağım?”da olan bir insan olmaya kadar varabiliyor iş.

Yaşamı devrimci tarzda düzenleme, işçi sınıfının bir devrimcisi olarak yaşama konusunda bugüne kadarki pratiğimiz fazlasıyla yüz ağartıcıdır bizim payımıza. Yer yer saflarımızda poliste zayıf düşerek oraya gitmiş ya da başka kesimlerden zayıflık göstererek bize gelmiş olanlar oldu. Bunları saklı tutuyorum. Ama bizim tanımlı ilişkilerimiz, yoldaşlarımız çerçevesinde bakıldığında, bugüne kadar yaşam pratiği alanında da yüzağartıcı bir geleneğimiz var. Bu sorun sanıldığından da önemlidir. Çünkü oradaki yaşamı düzenlenme, orada devrimci kişiliği geliştirme ve yetkinleştirme çok özel bir önem taşıyor. “Zindanlar komünistler için birer okul olmalıdır!” sözünün gerçek bir pratik karşılığı vardır. Bu basit bir söz kalıbı değildir. Her üyemiz, her aday üyemiz ve partimizin her taraftarı, zindanları gerçek bir okula dönüştürmeyi başarabilmek durumundadır.

Zindanlar arası ilişkiler ve ortak politika saptama sorunu

Cihan: Cezaevinde politika saptama yetkimizin sınırları nedir? diye soruyorlar zindandaki yoldaşlar. Sorun şu ya da bu cezaevi üzerinden kendi iç sınırları içinde ele alındığında, sorun sözkonusu cezaevinin kendi içinde kendi çözümünü de buluyor çoğu kere. Ama zindanların genelini ilgilendiren politikaların saptanmasında, bugünkü sınırlılık çerçevesinde, en azından üyelerimizin kuracakları ortak bir diyalog ve koordinasyonla bu bir sonuca bağlanabilmeli. İlk elden bunları söyleyebiliyorum.

Yarın biraz kalabalıklaşırsız, tutar merkezi bir cezaevi konseyi kurarız. Ama bugün üyelerimiz sıradan üyeler değil ve sayıları da sınırlı, onlar arasında başarılı bir koordinasyonla halledilebilir bir sorun bu. Halihazırda böyle halledilmiyor. Kendiliğinden oluşan belli bir ağırlık merkezi var, başlangıç açısından bunun belli bir mantığı da vardı. Ama buraya yeni yetkin üyeler girdikleri zaman onların da bir takım sorumluluklar üstlenmeleri gerekiyor. Herkesin konumu aynı olamayabiliyor burada. Nihayetinde bu,

zindandaki gelişmelere, tartışmalara hakim olabilmekle ilgili bir sorun. Ama, karşılıklı bilgilendirme, fikir alışverişi ya da koordinasyonla sonuçta karar bir yerlere bırakılsa bile, böyle bir koordinasyonu onlara önermeliyiz. Bunun yine de belli bir sakıncası var. Çok dar olduğu için bugünkü durum, çok fazla iç deşifreye yaratmadığı için, halihazırda problem yapmıyoruz. Ama içeri düşen her devrimcinin konumunun da bilinmesi gerekmiyor. Bugün çok önemli görülüyor, ama yarın bu önemli hale gelebilir. İnsanlar içeride kendi örgütsel durumlarıyla ilgili bir açıklama yapmak zorunda değildir, burada da iç illegalitenin kuralları, bu kuralların gerekleri geçerli.

Zindanlardaki geçişlerin sorunları ve gerekleri

Zindanlara değinmişken şunu da söylemek istiyorum. Bize zindanlarda çeşitli siyasal akımlardan insanlar geliyorlar. Bu insanların hareket noktasının belli bir samimiyeti ifade ettiğinden kuşku duymamak gerekiyor. Yakalandıklarında mensubu oldukları örgütleri içeride sorguluyorlar. Cezaevi ortamı düşünmeye, yaşananları sorgulamaya müsait bir ortam. Bu sorgulama sonucunda belli tercihlere gidiyorlar. Belli hayal kırıklıkları yaşamış devrimciler oldukları, geleneksel akımların iyi-kötü birbirine benzediklerini bildikleri için, çoğu kere bize yönelik bir tercih gündeme gelebiliyor. Bu tür geçişler öteki örgütler arasında ne ölçüde oluyor bilemiyorum, ama bize geçen pek çok insan oldu. Bu insanların durumunu gözlemek ve denetlemek durumundayız. Kimdir bunlar? Neden kopmuşlardır? Neden bize gelmişlerdir? Üyelik ya da aday üyelik sürecinden bağımsız olarak, bu insanlardan ayrıntılı bir siyasal ve örgütsel özgeçmiş almak ve değerlendirmek zorundayız. Halihazırda böyle bir uygulamamız yok. İnsanlar bunu kendiliklerinden yapıyorlar.

Mesela cezaevleri iç yazışmalarından farkediyorum. Bize ...'dan geçmiş bir yoldaş, diyor ki; “bunun böyle olmaması lazım, biz geldik, aradan birbuçuk sene geçti, kimse niye geldin, gelmeden önce ne yapıyordun, şimdi ne vaadediyorsun diye sormuyor, bunun sorulmaması çok anormal” diyor. Düzenli rapor istenmemesini, içerdeki durumun sürekli olarak izlenip denetlenmemesini doğal olarak yadırgıyor. Bu açıdan tam bir denetim kurmak gerekiyor. Yeni MK bu konuyu gündemine almalı, bu alan üzerinde iyi bir denetim kurabilmelidir. Bunun önemli bir nedeni şudur; bu insanlar bize geçtikten sonra bulundukları cezaevinde bir süre sonra bizi temsil eder duruma geliyorlar, ya da bizden bunu talep ediyorlar. Bir kere bu talebi sonuca bağlayabilmek için bile onları yakinen tanımak zorundayız. Partimiz adına açıklama yapabilecek, partimiz adına imza koyabilecek bir siyasal kimliğe ve kişiliğe sahip olup olmadıkları konusunda net bir fikrimiz olabilmelidir. Zindanda saflarımıza katıldıktan sonra bazı genç insanlar bize özgeçmişleri ile geçmiş süreçlerini değerlendiren uzun yazılar verdiler. Kendi zayıf polis pratiklerini, kendi örgütlerinde ve süreçlerde yaşadıkları çeşitli zaafı ortaya koydular. Bunun böyle olması gerekiyor, bizim katılan her insandan bunu özel bir biçimde talep etmemiz ve gelen bilgileri ciddiyetle ve dikkatle değerlendirmemiz gerekiyor.

Cezaevi hareketlerin kimliği konusunda, ortalama kadro tipi konusunda da iyi bir fikir veriyor. Ortalamanın üstünde olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliyorum. Gerek poliste direniş bakımından, gerekse zindanda direniş ve zindan yaşamı bakımından. Çeşitli sorunlarımız, zayıflıklarımız muhakkak ki vardır. Ama ortalamanın üstünde olduğumuz da bir gerçek. Bunun gerisinde, aynı zamanda örgütlerin yaşadığı gerileme, örgütlerdeki

İçeri düşen yoldaşlarımıza karşı yeterince vefalı değiliz. Bu konudaki pratiğimizde ciddi boşluklar var. Yeni dönemde bu soruna önem vermeliyiz. Parti ile üye ilişkisinde yükümlülükler karşılıklı olmalıdır. Üye partiye karşı yükümlülüklerini yerine getirmeli, ama parti de üyesine karşı yükümlülüklerini yerine getirebilmelidir. Bu konuda ihmal kabul edilemez. Herhangi bir gerekçeyle sığınma kabul edilemez. Biz bir şeylere sığındık bugüne kadar, yoldaşlarımızı ihmal ettik. Kongre sonrasında taze bir başlangıç yapmalıyız. İçerideki yoldaşlarımız bizim için ciddi bir ilgi ve duyarlılık alanı olabilmelidir. İçerdeki her yoldaş, her parti militanı, partinin yakın ilgisini, desteğini, denetim ve yönlendiriciliğini yakinen hissedebilmeli, bu konuda en küçük bir sahipsiz ve yalnız bırakılma duygusuna kapılmamalıdır.

niteliksel düşüş var. Örneğin geleneksel örgütlerden biri bu sorunu bizzat merkez yayın organında ele aldı. Örgütlerinin geçmiş direniş geleneğinde büyük bir gerileme olduğunu, çözümlerin yaygınlaşan bir eğilim haline geldiğini yazmak zorunda kaldılar. Bizim böyle bir durumumuz yok. Saflarımızda elbette çözülen insanlar çıkıyor, bunların bir kısmı üye ya da aday üye olabiliyor. Ama genele bakıldığında, örgütümüzü temsil eder konumda bulunan kadrolarımız çoğunlukla direniş geleneğini temsil ediyorlar.

Kuşkusuz bu geliştirilmesi gereken bir özellik. Bu alanda ciddi boşluklarımızın olduğunu, bunun henüz sistematik bir eğitimin konusu haline getirilemediğini, alınması gereken tutumun kadrolara iyi anlatılmadığını, deyim uygunsa halihazırda izlenen tutumun biraz zımnen yerleşmiş olduğunu gözden kaçırmamalıyız. Bunu çok bilinçli bir eğitimin konusu haline getirmeliyiz. Tam direniş, salt örgütsel bilgilerin polise verilmemesi, hiçbir belgeye imza konulmaması ile sınırlı değildir. Siyasal polise karşı cepheden bir tutum alabilmek, ezme ve aşağılama tutumlarına karşı aktif bir karşı tavır geliştirmek de gerekiyor. Örneğin, şu veya bu nedenle polisle diyalog ya da tartışmaya girişmek hiçbir biçimde bizim tutumumuz olamaz. İşkencede aldığımız boyun eğme tutumunu “papazlık” gösterileri karşısında da almayı başarabilmeliyiz. Buna aykırı davranışları zaafiyet göstergesi ve kuşku nedeni saymalıyız.

Özgürlük eylemleri ve partinin sorumlulukları

Hazal: Özgürlük eylemine ilişkin bir açıklığımızın olması gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda belli bir pratik de var. Öbür taraftan, bir firarda, sanırım bir TDKP'li tutsak, 7-8 ayı olduğu için tünelden geri dönüyor, eyleme katılmıyor. Bu konuda bizim kendi saflarımızda da bir açıklık yaratmamız gerekiyor. Bir ayımız bile kalmış olsa, bence eğer böyle bir fırsat varsa değerlendirmeliyiz. Zaten zindana düştüğümüz günden itibaren özgürlük eylemini gerçekleştirmenin yol, yöntem, imkânları nedir, bu gözle bakmak durumundayız.

Cihan: Biz nihayetinde 4-5 ay ceza alan bazı insanlara gidin yatın da diyebiliyoruz. Zira sözkonusu kişilerin legalitelerini kaybetmemeleri gerekiyor. Bu tümüyle somut bir değerlendirmenin konusudur. Özgürlük eyleminin koşullarına, imkânlarına, risklerine bağlı olarak değerlendirilmesi gerekir. Çok kesin kurallar koymayalım. İnsanların kendi iradelerine bırakalım, somut durumları en iyi onlar değerlendirebilir. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> Elbette kaçmak insanlarımızın görevi, örgüt

elemanlarını kaçırmak partimizin görevi, bu konuda bir belirsizlik ve tereddüt olamaz. Aslında bu ikincisine özellikle parmak basmak gerekiyor. Bu ülkede örgütlerin kadrolarını kaçırabildiklerini biliyoruz, bu alanda küçümsenmemesi gereken olumlu bir gelenek zaten var. Örgütler '80 öncesinde de bunu başarabiliyor, örneğin mahkemeye giden polis minibüsünü çevirerek kadrosunu polisin elinden çekip alabiliyordu. İlgili kadronun durumuna bağlı olarak kaçırma sorununu değerlendirmek gerekir. Zira herkesi kaçırmamız zaten mümkün değil. Ama imkânlarımız elverdiği ölçüde, kritik kadrolarımızı kaçırmak partimizin ihmal edilemez bir görevi olabilmeli.

Zindanlarla yakın ve düzenli bir ilişki partinin görevidir

Konuşmamda daha önce belirttiğim bir noktayı bir kez daha vurgulamak ihtiyacı duyuyorum. İçeri düşen yoldaşlarımıza karşı yeterince vefalı değiliz. Bu konudaki pratiğimizde ciddi boşluklar var. Yeni dönemde bu soruna önem vermeliyiz. Parti ile üye ilişkisinde yükümlülükler karşılıklı olmalıdır. Üye partiye karşı yükümlülüklerini yerine getirmeli, ama parti de üyesine karşı yükümlülüklerini yerine getirebilmelidir. Bu konuda ihmal kabul edilemez. Herhangi bir gerekçeyle sığınma kabul edilemez. Biz bir şeylere sığındık bugüne kadar, yoldaşlarımızı ihmal ettik. Kongre sonrasında taze bir başlangıç yapmalıyız. İçerideki yoldaşlarımız bizim için ciddi bir ilgi ve duyarlılık alanı olabilmelidir. İçerdeki her yoldaş, her parti militanı, partinin yakın ilgisini, desteğini, denetim ve yönlendiriciliğini yakinen hissedebilmeli, bu konuda en küçük bir sahipsiz ve yalnız bırakılma duygusuna kapılmamalıdır.

Bu konudaki boşluklar bence ne meşguliyetten geliyor, ne de imkansızlıktan. Esasta duyarsızlıktan geliyor. İçeri düşen yoldaşımızın devrimci tutumunu kendi onurumuz olarak sahipleniyoruz, ama öylece de bırakıyoruz. Üye olarak yakalanıp poliste tam direnen ve 9 ay içerde sahipsiz bırakılan birisi çıktıktan sonra mücadeleyi bıraktı. Bu trajik bir durumdur ve ben bu sonuca şaşırıyorum. Genç bir insan olarak bir sürü karmaşayı yaşıyor. Poliste örgütü için direniyorlar, ama 9 ay boyunca kendisine sahip çıkılmıyor, içeriden çıktığında iyi bir göreve vermek için de hazır bekleniliyor. Neye göre böyle bekleniliyor? Sahipsiz bırakılan bir kadronun kendi manevi dengesini, mücadele kapasitesini koruyabileceğine niye bu kadar kesin inanç duyuluyor? Bu kadar inanç duyulabilecek bir kadroya, niye sahipsiz bırakılıyor? Bizim bu sorulara doğru ve kendi içinde tutarlı yanıtlar vermemiz lazım.

Aykut: Poliste, zindanda, mahkemelerde tutum ve içeride devrimci iç yaşam konusu, kendi deneyimlerimizden de yararlanılarak, kongre sonrasında ciddi bir eğitimin konusu haline getirilebilmelidir. Önümüzdeki süreçte bu sorunları sistematik olarak yayınlarımıza yansıtmak gibi bir görevimiz olmalıdır. Özellikle zindanlardaki yoldaşlarımıza bu konuda özel bir sorumluluk düşüyor. Kongremiz bu görevin herkesten çok onlara düştüğünü özellikle vurgulamalı, onları bu konuda somut olarak görevlendirmelidir.

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mart '99 tarihli 202. sayısından alınmıştır.)

Direneler anlatıyor... Direneler anlatıyor...Direneler anl

Komünist irade teslim alınamaz!

Son sözü hep direnenler söyleyecek!

-1-

(İkinci bölümünü gelecek sayı yayınlayacağımız bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mart '99 tarihli 202. sayısından alınmıştır.)

Komünist hareketimizin on yıllık bir emeğin, ısrarlı ve inatçı bir çabanın sonucu nihayet partileşme düzeyine ulaşması; ideolojik, politik, örgütsel tüm alanlarda parti düzeyini yakalaması, onu parti kuruluş kongresini toplama aşamasına getirdi. Bu, bütün alanlarda kazanılmış olan parti düzeyinin tanımlı hale getirilmesi demektir.

Partiyi kazandık! Şimdi sıra devrimi kazanmakta! Devrimi kazanmak ise onu gerçekleştirecek sınıfı kazanmaktır esasta. Devrim yürüyüşümüzde bir kilometre taşı olarak tanımladığımız parti aşaması, daha büyük ve daha ileri sorumlulukların omuzlanması demektir. Bu, mücadelenin her alanında devrimci sınıfın devrimci partisine yarasır bir konumlanmayı; parti ruhu, parti bilinci ve partili kimlikle kendini hergün yeniden yeniden üretmeyi gerektirir. Devrimci siyasal mücadelenin günlük akışı içerisinde olduğu kadar, partinin düşman saldırısıyla karşılaştığı koşullarda, işkencehanelerde, zindanlarda ve burjuvazinin mahkemelerinde partili bir komünist olmanın gereklerine uygun davranmayı, bunu cisimleşmiş bir kimlik olarak yaşamayı koşullar.

Kapitalist düzende temelde karşı karşıya gelen sınıflar, proletarya ile burjuvazidir. Biz, burjuvaziyi temsil eden ve onun çıkarlarının koruyucusu ve kollayıcısı olan tüm kurumlar karşısında, devrimci proletaryanın temsilcisi, onun temel çıkarlarının savunucusu komünist partisiyiz. Bu yönüyle, işkencehaneler gibi alanlarda da, bu iki temel sınıfın temsilcileri karşı karşıya gelmekte ve temelde karşıt iradeler çarpışmaktadır. Bu bakımdan düşmanın işkencehanelerinde sermaye diktatörlüğüne karşı tutumumuz ve direniş parolamız, "ser verip sır vermemek"tir.

Bir operasyon sonucunda tutsak düşen bir grup yoldaş olarak düşmanın zulmünü blok bir tavır alarak karşıladık. Tek kelime ifade vermedik, hiçbir belgeyi imzalamadık, komünist kimliğimizi ve insanlık onurumuzu koruyarak işkencehaneden başımız dik olarak çıktık. Yoldaşlarımızdan kimi kafasına silah dayanarak ve kenarından ateş edilerek, kimi sahte kimliğinin açığa çıkması üzerinden gözaltında kaybetme tehditleriyle, ölümle yıldırılmaya çalışıldı. Bugüne kadar yüzlerce gerçekleştirilmiş bu gibi katliamlarla karşılaşabileceğimizin bilincindeydik ve buna hazırдық. Bu tehdit ve girişimleri tavizsiz bir tutumla, "varsa cesaretiniz öldürün" meydan okumasıyla karşıladık. Düşman direniş kararlılığımızı yer yer elinde olmadan teslim etmek zorunda kaldı. "Bunlar anlaşılmışlar, bunlar eğitilmişler, hepsi aynı, örgütsel tavır alıyorlar, militanlar konuşmaz" vb. sözler bunu anlatıyordu.

Devrimciler için özel olarak hazırlanmış işkencehanelerde düşman tüm yöntemleri seferber etmekte, savaş burada farklı bir düzlemde sürmektedir. Sınıf mücadelesinin her alanının kendine özgü özellikleri ve rolleri olmakla birlikte, işkencehaneler ayrı bir yere ve öneme sahip çarpışma alanlarıdır. Orada çok çeşitli araç, yol ve yöntemlerle devrimci irade kırılmaya çalışılmaktadır. Amaçları teslim almak ve diz çöktürmektir. Böylece devrimci saflarda bir moral erozyon yaratılarak, sosyalizme olan inanç ve devrimci mücadele kararlılığı yokedilmeye çalışılmaktadır. Asıl hedefleri örgütsel bilgi ve sırları almaktan çok devrimci morali ve inancı yıkıma uğratmaktır. Tüm hesaplarına rağmen komünist iradenin bükülmezliği ile karşı karşıya kalan düşman, bu muharebede bir kez daha yenilgiyi tatmak zorunda kalmıştır.

Devrimciler için özel olarak hazırlanmış işkencehanelerde düşman tüm yöntemleri seferber etmekte, savaş burada farklı bir düzlemde sürmektedir. Sınıf mücadelesinin her alanının kendine özgü özellikleri ve rolleri olmakla birlikte, işkencehaneler ayrı bir yere ve öneme sahip çarpışma alanlarıdır. Orada çok çeşitli araç, yol ve yöntemlerle devrimci irade kırılmaya çalışılmaktadır. Amaçları teslim almak ve diz çöktürmektir. Böylece devrimci saflarda bir moral erozyon yaratılarak, sosyalizme olan inanç ve devrimci mücadele kararlılığı yokedilmeye çalışılmaktadır. Asıl hedefleri örgütsel bilgi ve sırları almaktan çok devrimci morali ve inancı yıkıma uğratmaktır. Tüm hesaplarına rağmen komünist iradenin bükülmezliği ile karşı karşıya kalan düşman, bu muharebede bir kez daha yenilgiyi tatmak zorunda kalmıştır.

İşkencenin değişik dönemlerde kullanış yöntem ve biçimlerine girmek gerekmiyor, zira bu ülkemizde yeterince biliniyor. Üzerinde asıl durulması gereken konu, bugün işkencede kullanılan yöntem ve taktiklerin neler olduğudur. Daha çok neler öne çıkmaktadır? Bunun üzerinde durmaktır gerekli, acil ve öncelikli olan.

Son yıllar şoven gericiğin iyice tırmandırıldığı, toplumsal mücadele dinamiklerinin kendini ortaya koyuş biçimlerinin henüz geri ve yetersiz olduğu, devrimci hareketlerde yaşanan zayıflığın artarak sürdüğü, işçi sınıfı hareketinin ise hala parçalı ve geri yapıda olduğu, tüm bunlar gözle görülür birer gerçekliktir. Tüm bunlar, bugün yaşanan güçsüzlük ruh

halinin giderek egemen hale gelmesinin zeminini ortaya koyuyor. Bu koşullarda, işçiler, emekçiler ve devrim sempatanları üzerinde devlet terörü, esasta ise psikolojik boyutuyla yürütülen işkence seansları etkili olabilmekte, zayıflıklara yol açabilmektedir. Son dönemlerde işkencelerde öne çıkan yön, daha çok psikolojik etkileme ve yönlendirme olmaktadır. Bu toplum psikolojisinde güçsüzlük ruh halinin yaşandığı bir evrede özel olarak tercih edilmektedir. Elbette bu fiziki şiddete dayalı işkence yöntemlerinin kullanılmadığı anlamına gelmiyor. Burada vurgulanan, işkencenin dozunun azaldığı değil, psikolojik boyutuyla yüklenmenin daha da öne çıktığı, buna özel bir ağırlık verildiğidir. Sistemin tarihsel olarak ömrünü doldurduğu ve bir devrimle yıkılması gerektiği noktasında açık bir bilince sahip olan komünistleri hiçbir yöntemin teslim alamayacağı tartışmasıdır. Nitekim düşman tüm çaba ve uğraşlarına, yer yer kaba fiziki işkence yöntemlerine, yer yer

de psikolojik olarak yüklenme çabalarına rağmen komünistlerin iradesini bükmeyi başaramamıştır, başaramayacaktır da. Egemen sınıf olan burjuvazinin ve onun hizmetindeki işkencecilerin bir sınıfsal bilince sahip oldukları açıktır. Bu bakımdan işkenceyle bükemediği iradeyi ölümle ortadan kaldırma yolunu tercih etmekte, koşullarının oluştuğunda da buna başvurmaktan geri durmamaktadır. Türkiye'de son yıllarda daha çok yaşanan gözaltında kayıplar olgusu bunu göstermektedir.

Komünistler ve devrimciler şahsında başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen kesimler hedeflenmekte, korkutulmaya ve yıldırılmaya çalışılmaktadır. Dönemsel olarak bunda kısmi bir başarı da sağlasalar, esasta tarihsel bir yanlış içerisindedirler. Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kazanıldığı gerçeği üzerinden, Türkiye'de gerçekleşecek bir proleter devrimin umudu bugün daha da büyümüştür. Görev işçi sınıfını bu devrime hazırlamak için bitmez tükenmez bir çaba içerisinde olmak, direnişi yaşamın tüm alanlarına yaymak, yaşamı direnmek haline getirmektir.

**Komünist irade teslim alınamaz!
Hiç bir şey devrim yürüyüşümüzü engelleyemez!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!**

**Ankara Merkez Kapalı'dan
TKİP'li tutsaklar**

Direnenler anlatıyor... Direnenler anlatıyor...Direnenler anı

Partime ve yoldaşlarıma layık olmanın haklı gururunu yaşıyorum

Bir kere daha biz kazandık!

Yaklaşık 45 dakika başka bir semtte kontrol yaptıktan sonra eve dönüyorum. Saat akşam beşe doğru evin bulunduğu sokağa giriyorum. Evin ışıklarının açık olmaması dikkatimi çekiyor. Oysa ortalığın karardığı düşünüldüğünde ışıkların yanması gerekiyordu. Işıkları yakmamış olabileceklerini düşünerek eve yöneliyorum. Anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğim anda, silahlı bir kişi "polis!" deyip içeri çekmeye çalışıyor. Kafayla vuruyorum, sendeliyor. O anda dört kişi birden üzerime çullanıyor. Yaka paça yere yatırılıp ellerim arkadan kelepçeleniyor. Kimliğim, evde oturup oturmadığım üzerine sorular soruyorlar. Hiçbir soruya yanıt vermiyorum. Kafama kabanımı geçirip dışarı çıkarıyorlar. Slogan atmaya başlıyorum. Panikliyorlar, hızla arabaya sürüyorlar. Dayak faslı arabanın içinde başlıyor.

Yol boyunca operasyonun kapsamını düşünüyorum. Operasyonun benimle sınırlı kalmasını diliyorum. Partime, yoldaşlarıma layık olmanın direnmekten geçtiğine olan inancım tam. Kendimi çok iyi hissediyorum. Nihayet DAL'dayım. Üzerimdeki eşyaları alıyorlar, fakat kaydımı yapmıyorlar. Bir süre hücrede beklettikten sonra sorguya çıkarıyorlar. Papaz, örgütümüzün güçsüzlüğü, devletin ne denli güçlü olduğuna dair bilinen vaaza başlıyor. Yanıtım çok kısa oluyor, "Devrimci komünistim, hiçbir sorunuza yanıt vermeyeceğim, susma hakkımı kullanıyorum", diyorum.

Bu arada kesintisiz kaba dayak devam ediyor. Papazın birinin "bırakın dövmeyi, bununla ne uğraşacağız, niye getirdiniz, kafasına sıkıp öldürseydiniz, götürün gebertin" demesiyle birlikte hareketleniyorlar. Aşağıya indiriyorlar. Rüzgarın güçlü esmesinden anlıyorum ki, yüksek bir yerdeyim. Yere oturtuyorlar, bir yandan da ayaklarımı bağlıyorlar. "Boğarak mı, yoksa kurşunla mı öldürelim?" diye bir "tartışma" yürütüyorlar. Bir yandan da konuşup konuşmayacağımı soruyorlar. Biri, "tek kurşunun canı sağolsun" deyip, nasıl öldürüleceğim "tartışmasına" son veriyor. O aşağılık burjuvazinin işçi ve emekçiler için yaşamı çekilmez hale getirdiği bir ülkede, devrimci komünist olmanın sorumluluğunu düşünüyorum. İşçi ve emekçilerin çektiği acılar gözümün önünden film şeridi gibi geçiyor. Çamur deryası içinde bir torba yiyeceğe sahip olmak için çırpınan anaları ve onlara karşı sorumluluğumu düşünüyorum. "Konuşacak mısınız?" soruları bitmek bilmiyor. Her seferinde "Asla!" diye haykırıyorum. Kulağımın arkasına silahı dayıyorlar. İçlerinden biri "konuşacak mısınız?" diye tekrar soruyor. Yanıtım suskunluk oluyor. Bir patlama sesi ve ardından kulaklarımın çınlayışı. Bir yandan ayaklarımı çözerken, yenilgi havalarını dağıtmak için, "öldürmeyeceğimizi biliyor, DAL'dan kimse çözülmeden çıkamadı" diye konuşuyorlar. Belli bir süre dolaştırıldıktan sonra tekrar DAL'dayım. Hemen yukarıya sorguya alıyorlar.

Soyunmamı istiyorlar, reddediyorum. Bir yandan küfrederken, bir yandan da soymaya çalışıyorlar. Tazyikli suya tabi tutuyorlar. Sonrasında aynı uygulama elbiselerim üzerimde olduğu halde iki kez daha uygulanıyor. Her tazyikli su uygulamasından sonra soğuk hava üfleyen klimanın önünde saatlerce bekletiliyorum. Adımın ne olduğunu döne döne soruyorlar. "Bu sakın sağır olmasın mı?" diyerek telsiz dinletiyorlar.

Ertesi gün öğleden sonraya kadar bu süreç devam ediyor. Biri kolumdan tutup aşağıya indiriyor. İki yoldaşımı görüyorum, birlikte parmak izine çıkarılıyor. Biraz sonra diğer yoldaşı da getiriyorlar. Üçünün de dimdik duruşundan mutluluk duyuyorum. "TKİP'nin ne olduğunu düşmana bir kez daha göstereceğiz" diye içimden geçiriyorum. Parmak izinden dönüşte kısa bir süre hücrede bekletildikten sonra tekrar sorguya alınıyorum. Papaz, aileme ve politik geçmişime ilişkin sürecimi anlatıyor ve "daha önceki sorgularda ifade vermemişsin, askıda kolun kırılmış, ama burası DAL, buradan konuşmadan kimse çıkamaz", diyor. Bütün konuşmalarını suskunlukla karşılıyorum. "Bu laftan anlamaz" deyip, peşpeşe tazyikli su ve elektrik işkenceleri uygulanıyor. Bu seanslar bütün gece devam ediyor. Ayakta durmayı reddediyorum, tüm çabalarına rağmen yerde oturuyorum.

Aşağıya hücreye indiriliyorum. Akşama kadar uğramıyorlar. Gece tekrar sorguya alınıyorum. Bir başka papaz görev başında. Arkadaşlarımdan tümünün konuştuğunu, bir cinayeti benim işlediğimi söylediklerini, susmamın enayilik olduğunu vaazedip duruyor. Suskunluğum onları çıldırtıyor. Önceki gece olduğu gibi, tazyikli su ve elektrik işkenceleri uygulanıyor. Sabahleyin tekrar aşağı indiriliyorum.

Gece yine sorguya alınıyorum. Kaydımı ikinci gün yapmalarından dolayı ümitlenmemem gerektiğini, gözaltında kaybedeceklerini ifade ediyorlar. Yine partimizin güçsüzlüğü, devletin güçlülüğü, topluma kazandırılma üzerine konuşmalar tekrarlanıyor. İki de bir konuşmak zorunda değilsin, örgütsel konuların dışında konuşalım nakaratı yineleniyor. Bu vaaz saatlerce sürüyor.

Cuma akşamı son kez sorguya alınıyorum. Artık "konuşacak mısınız?" diye sormuyorlar. "Bunlar ifade vermezler" demeleri, düşmanın yenilgisinin bir göstergesi. Tazyikli su ve elektrik işkencesini bu kez bağdırtmak amacıyla yapıyorlar. Bağdırtmamamı mazoistliğime bağlayıp, işkenceye son veriyorlar. Bir daha da sorguya almıyorlar.

İki gün sonra DGM'ye çıkarılıyor. Polisin bütün iddialarını reddediyorum. Sorguda ifade vermeyişim ve açlık grevi yapışıma ilişkin soruya karşılık olarak, "insanlık onurunu ayaklar altına almaya çalışan tavra karşı, devrimci komünist kimliğimin gereği olarak susma hakkımı kullandım" yanıtını veriyorum ve tutuklanıyorum.

Partime ve yoldaşlarıma layık olmanın haklı gururunu yaşıyorum. Her komünistin görevi düşman karşısında devrim ve sosyalizm davasını, partiyi savunmaktır.

Partiyi kazandık, partiye sosyalizmi kazanacağız! Yaşasın partimiz, TKİP'miz!

Direneler anlatıyor... Direneler anlatıyor...Direneler anl

Partinin kızıl bayrağını düşmanın burçlarında dalgalandırdık!

Daha önce ciddi bir gözaltı-sorgu sürecinden geçmemiştim. Bu yönüyle ilk kez düşmanla karşı karşıya geliyordum. Dönüp baktığımda, bu süreç boyunca hiç de yeni ve bilinmez bir durumla karşı karşıya olmadığımı görüyorum. Herşey bildik, herşey tanıdık. Düşmanın taktikleri beni şaşırtmıyor. Bunda, düşman karşısında her koşulda alınması gereken tutumun, bu konuda devrimci ve komünist direniş geleneğinin yarattığı değerlerin bilincinde olmanın büyük payı var kuşkusuz.

Bu nedenle, daha ilk andan itibaren, “bana ne yaparlar” duygusu ve kaygısı değil, bir komünist olarak bayrağı en yüksekte nasıl tutacağım, geleneği en iyi nasıl temsil edeceğim sorumluluğu hakimdi. Yakalandığımda ruh halim buydu. Daha ilk andan itibaren tavrım belliydi net ve pürüzsüz bir tutum içindeydim. Bu bilinç ve kararlılıkla daha yakalanırken işlerini zorlaştıracaktım. Sayıca çok oldukları ve önlemlerini hemen aldıkları için, ilk yakalanma esnasında karşı koyma direnişim belli bir sınırdan kaldı. Kısa bir arbededen sonra zorla arabaya bindirildim.

Adımdan başka kendilerine söyleyecek bir şeyim olmadığını ve kendilerini tanımadığımı söyler söylemez ilk icraatlarına başladılar. Kuru sıkı tehditlerine cepheden meydan okuyarak, “ne yapacaksınız, şimdi ve burada yapın” demem üzerine, yarı yolda inlerine götürmekten vazgeçtiler. Kısa bir süre sonra ıssız bir yerde indirildim. Yüzükoyun yatırılıp bir süre tekmeledikten sonra, kısa zamanda sonuç alacakları düşüncesiyle ağzıma silah soktular. Ne kadar ciddi olduklarını göstermeye çalışıyorlardı akıllarınca. Ellerinde binlerce devrimcinin kanı vardı ne de olsa. Bir ara silahı gayri ihtiyarı ağzımdan çıkardım. Bu davranışından umutlanmış olacaktı ki, “yoksa korkuyor musun” diyerek üstüme geldiklerinde, yanağıma dayalı silahı ağzıma aldım. Amacım, en küçük bir tereddüt bir yana, ölümü karşılamaya hazır olduğumu onlara göstermekti. Gerçekten de bu, tüm süreç boyunca, korku bir yana, içimdeki coşku karışımı bir duyguyu en fazla hissettiğim bir andı. Kulağımın dibinde bir el ateş ettikten sonra konuşup konuşmayacağımı sordular. Yanıtım açık ve kesindi. Hayır! Sonuç alamayacaklarını anlayınca, “biz asıl şimdi sana göstereceğiz dünyanın kaç bucağ olduğunu” dediler ve işkencehaneye doğru yola çıktık.

Epel hırpalanmış olduğum ve üstüm başım çamur içinde kaldığı için, “militan bu mu”, “tetikçi sen misin” vb. önden hazırlandığı belli olan bir mizansenle karşılandım. Üst arama tutanağını imzalamadım ve kısa bir süre sonra Adli Tıp’a götürüldüm. Döner dönmez ilk seansa başladılar. O gece benden başka yoldaşların olduğunu da anlamıştım. Tüm dikkatimi kimlerin olup olmadığını öğrenmeye yoğunlaştırırken, bir taraftan da sorulan sorulardan neyi ne kadar bildiklerini anlamaya çalışıyordum. Sırayla kaba dayak, tazyikli su ve soğukta bekletme seansları sabaha kadar sürdü. Sabah

işi devralan ekip bir ilk hücumdan sonra geri çekildi, yerini papazlara bıraktı. Herşeyi bildikleri, bizim için herşeyin bittiği, daha birçok yere ulaştıkları vb. sahtekarlıklarla moral yıkımı yaratmaya çalıştılar. Aralıklarla papaz ve cellat oyunu sürdü. Herkes kendi rolünü iyi oynuyordu. Papazlardan bir tanesi, “Şimdi seninle ilgilendiğim için bana papaz diyeceksin. Aslında biz işkenceci ve katil değiliz. Kimseye zarar vermek istemiyoruz” vb. türünden sözlerle bilinen oyuna başladı. Yoldaşlarımızın çözülmesi yalanı üzerinden kendime güvenimi kırmaya çalıştılar. Herşeyi bildiklerini, sadece örgütsel konumumu ve ailevi bilgileri vermem karşılığında hemen çıkıp gidebileceğimi, aksi taktirde “kötü muamele”ye devam edeceklerini sık sık yineliyorlardı.

Boşa çıkan her saldırıdan sonra daha yumuşak ve sinsî yöntemlerle konuşturmaya çalışıyorlardı. Sosyalizm iyi bir şeymiş, ama kurulamazmış! Rusya’da bu kanıtlanmışmış! Boş yere uğraşıyormuşuz! Bu işler yığıtlıkla olmazmış! Olan bize oluyormuş vb. Bir ara aile bilgilerine ulaşmış olacaktı ki, biri, “Niye bununla uğraşıyorsunuz? Bu adam konuşmaz, alın askıya orda gebersin, zaten ailesi terörist dolu” diyerek herşeyi ne kadar bildiklerini bir kez daha göstermeye çalıştılar.

Dördüncü gün, açlık grevine gitmemizin örgütsel tavır olduğunu, 12.5 yıl yatmamıza yeteceğini, savcıdan ek süre aldıklarını ve asıl muamelelere şimdi başlayacaklarını söyleyerek hazırlanmamı istediler. Bu kez sırada uzun bir elektrik seansı ve onu tamamlayan öteki uygulamalar vardı.

Gözaltı süresince diğer yoldaşları birkaç kez görmüştüm. Herkesin fiziki görünüşü kötü olsa da moralleri son derece yüksekti. İşkence süresince ikinci duygu yoğunluğunu, o haklı sevinci, bu anlarda yaşıyordum. Aynı duyguyu yoldaşların tavırlarından ve yüzlerinden de okuyabiliyordum. Sonuçta biz kazandık. İşçi sınıfının haklı davası ve devrimci inanç ve direniş kazandı. Düşmana tek bir söz söylemeyerek, onları tam bir yenilgiye uğrattık. Parti bayrağını düşmanın burçlarında dalgalandırdık. Tutsaklığımıza neden olan hatalarımıza ve zaafplarımıza rağmen, orada, düşmanın ininde önemli olan da buydu.

Önden yapılan hatalar ne olursa olsun, düşmanla karşı karşıya gelinen yerde işkencede önemli olan ideolojik ve moral üstünlüğü elden bırakmamak, direniş bayrağını yüksekte tutmaktır. Zira, çarpışma anında dönüp geriye, eski hatalara bakılamaz. Hesaplaşmanın bu boyutu muhakkak ki yapılmalıdır. Fakat böyle bir durumda hata ve zaafllara rağmen bu zaaflların bedelini ödemek esas alınmalıdır. Düşman pek çok şeyi bilebilir, pek çok kanıt önümüze koyabilir. Hatta en çok güvendiğimiz bir yoldaş çözülebilir de. Dönüp o ana kadar biriken zaafllara bakarak “nasılsa saklanacak bir şey kalmamış” diyerek, bu zaafllar üzerinden tutum be irlemek, çözülmeye, teslimiyete, giderek ihanete götürür. İşkence bir militanın şahsında sınıf mücadelesinin

en çok yoğunlaştığı, düşmanla ölümüne karşı karşıya geldiği bir andır. Burada mücadele yeni bir safhada, ancak değişik araçlarla sürdürülecektir. Bu safhada güçlü olan, moral ve motivasyon açısından üstün olan, sonuçta savaşı kazanacaktır. Moral ve motivasyonun, direniş kararlılığının tek dayanağı ise, ideolojik güç, uğruna savaşılan davanın haklılığına duyulan inançtır. Savaş ve sınanma alanı burasıdır. Davaya bağlılık, mücadelenin maddi ve manevi değerlerinin korunup korunamayacağı buna bağlıdır. Karşı karşıya olan iki sınıf, iki farklı dünya ve iki farklı gelecektir. Bunun farkında olmayan, kendi sınıfının tarihine, mücadelesine ve mücadele değerlerine sahip çıkamayanlar, bu uğurda en ağır bedeli göze alamayanlar, kaybetmeye aday kimselerdir. Böyleleri çözümler ve alçalır, devrimci onur ve kimliklerini düşmana çiğnetirler. Böylece her türlü aşağılanmayı hakederler.

Ne var ki, sınıf mücadelesinde aslolan, ideolojik üstünlüğü pratik-maddi (politik-taktik-askeri-örgütsel) bir üstünlüğe dönüştürmektir. Aslolan, dışarda, sıcak mücadele pratiğinde daha az hata yapmak, düşmanın bizi faaliyetten alıkoymasına imkan vermemektir. Kabul etmek gerekir ki, düşman zaaf ve hatalarımızdan faydalanıp bu alanda avantajlı olabiliyor. Zira düşman, devrimci komünist geleneğin kökünü kazıyamayacağını çok iyi biliyor. Açık katliamcı, işkenceci kimliğinin ve binlerce pratiğinin kitleleri devrimci mücadeleden uzaklaştırmaya yetmediğini, devrimci mücadelenin önünü yalnızca bu kanaldan tutamayacağını deneyimleriyle çok iyi biliyor. Son dönemde bunu doğrulayan bir çalışma tarzına yöneldiğini görmek mümkün. “Nasılsa işkencede çözeriz” mantığıyla hareket etmek yerine, devrimci maddi birikime, ilişkilere, örgütsel güçlere vs. ulaşip elde edebileceklerini son sınırına kadar zorluyor. İlegal devrimci bir mücadeleye, kendi denetiminden bağımsız gelişecek dinamiklere asla tahammül etmek istemediği için, büyük bir düşmanlık, büyük bir hırsla ve kinle bu alanlara saldırıyor. Bunun için her türlü maddi ve manevi gücünü seferber ediyor. İsrarla, inatla ve sabırla bu alanı boşaltmaya çalışıyor. Bunu, “niçin gidip şu ya da bu legal partide çalışmıyorsunuz” (somutta SİP ve EMEP anılıyor) sözleriyle kendileri de ifade etmek zorunda kalıyorlar.

Tam da partili mücadeleye sıçradığımız, yeni bir düzey ve yeni bir iddia ortaya koyduğumuz bir aşamada, iddiamıza ve sorumluluklarımıza uygun bir çalışma tarzı, sağlam bir çalışma disiplini kazanmalıyız. Düşmanın kolay başarı elde etmesini istemiyorsak, işin bu cephesindeki zaafllara düşmandan daha acımasız bir tarzda vurmamız. Partiyle sınıfı ve devrimi ancak bu zaafllardan arındığımız zaman kazanabiliriz.

**Partiyi kazandık! Partiye kazanacağız!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!**

Direneler anlatıyor... Direneler anlatıyor...Direneler anl

Parti ruhu ve parti bilinciyle kazanılan bir direniş mevsizi daha...

Tavrım için onlara açıklama yapma gereği duymadım. İşkencehanede işkencecilerin elindeydim. Ya onurum, devrimci komünist kimliğim gereği onların zulmüne boyun eğmeyerek davama, ideallerime, yoldaşlarıma ve partime layık olacaktım; ya da onlar karşısında diz çökerek, onurumu ve yaşamıma anlam veren tüm değerlerimi ayaklar altına alırdıracaktım. Devrimci komünist kimliğim gereği doğal olarak direnmeliydim. Ve direnecektim!

Otobüse binmeden önce dikkatimi çeken biri oluyor. Daha sonra aynı otobüse onun da bindiğini fark ediyorum. Öncesinde, en azından yakın zamanlarda dikkatimi çeken şeyler olmadığı için biraz garipsiyor, yine de dikkati elden bırakmıyorum. Ben otobüsten inene kadar yerinde oturan kişinin, indikten sonra otobüsün arkasına geçtiğini görüyorum. Çevreme baktığımda başka birini daha fark ediyorum. Takip şüphelerimin yoğunlaşması üzerine, hızla ne yapabilirim diye düşünmeye başlıyorum. Bulunduğum kenti tanımamak bir dezavantaj. Yürümeye başlıyorum, hem zaman kazanmak, hem de bu arada düşünmek için. Çok fazla düşünmeye zaman kalmıyor. Bir telefon kulubesine giriyorum, çıkmamla birlikte etrafımı saran birkaç kişi ağzımı ve gözlerimi kapatarak beni yolun kenarındaki bir taşıtın içine atıyor. Hızla üzerimi ve çantamı arıyorlar. Kafamı örtüp bastırdıkları için ne onları görüyorum, ne de götürüldüğüm yeri. Bu arada telsizle haberleşiyorlar, telsizden diğer ekiplerin gideceği semtin ismini söylüyorlar. Böylece alınmanın benimle sınırlı olmadığını anlıyorum. Üzerimde onların işine yarayacak herhangi birşey bulamıyorlar.

Şubeye getiriliyorum. Ünlü DAL! Bir odaya alıp üzerimden çıkarları kaydediyorlar. Ve "imzadan imtina ediyorsun herhalde" diye soruyorlar. "İmzalamayacağım" diyorum. Götürüp bir hücreye atıyorlar. Birileri gelip gidiyor, ellerindeki "ava" şöyle bir bakıyorlar. Bir süre sonra gözlerimi bağlayıp adli tıpa götürüyorlar. Usulen muayeneden sonra, tekrar şubeye getiriliyorum.

Akşam saatlerinde ilk sorguya alınıyorum. İlk söylev, nasihatlar, ardından tehditler ve konuşacak mısın soruları... Bu arada devletin güçlülüğü, bu işlerin sonu olmadığı, artık onların elinde olduğum, konuşmaktan başka bir çarem olmadığı, oradan konuşmadan kimsenin geçemediği, direndim diyenlerin hepsinin konuştuğu, konuşmadan oradan çıkamayacağım, bunun için baştan zorluk çıkarmamam gerektiği, vb. üzerine alışıldık işkenceci vaazı veriliyor.

Bütün konuşmaları dönüp dolaşıp konuşacak mısın noktasına geliyor. Başka söze gerek duymadan "konuşmayacağım! susma hakkımı kullanacağım!" diyorum. Alınmamla birlikte açık olan tavrımı bu cevapla net ve pürüzsüz bir biçimde ifade ediyorum.

Tavrım için onlara açıklama yapma gereği duymadım. İşkencehanede işkencecilerin elindeydim. Ya onurum, devrimci komünist kimliğim gereği onların zulmüne boyun eğmeyerek davama, ideallerime, yoldaşlarıma ve partime layık olacaktım; ya da onlar karşısında diz çökerek, onurumu ve yaşamıma anlam veren tüm değerlerimi ayaklar altına alırdıracaktım. Devrimci komünist kimliğim gereği doğal olarak direnmeliydim. Ve direnecektim! Bu temel neden bir yana, insan onurunu korumanın gereği bile kendi başına yeterlidir işkenceci gürhul zulmüne geçit vermemeye.

Cevabım üzerine biraz daha konuştuktan sonra, sertleşmeye, küfür ve tehditlerle üzerimde baskı oluşturmaya çalışıyorlar. Bir süre devam ediyor bu. "Günah bizden çıktı, biz kötü niyetli yapmak istemiyoruz, ama siz başka dilden anlamıyorsunuz" diyerek oturduğum sandalyeden kaldırıyorlar. Yüzüme, göğsüme karıma yediğim yumruklardan sonra, bir işkenceci saçlarımdan kavrayarak odanın içinde çevirmeye başlıyor. Kalk yere atıyor, yine saçlarımdan kaldırıyor, çevirip duruyorlardı. Bir süre devam ediyor bu fasıl. Küfür, tehdit, hakaretler, bu arada "konuşacak mısın", "tamam mı, devam mı" soruları... Daha sonra tuvalete götürüp, çıplak tazyikli suya tutuyorlar. Hassas bölgelere, özellikle de kafama ve vajinal bölgeye tutuyorlar suyu. Bu arada "konuşacak mısın" soruları devam ediyor. Ne kadar sürüyor, zamanı tahmin etmek güç. İlk seansı bitiriyorlar. İlk karşılaşma onlar adına bir hezimet. Tekrar sorgu odasına getiriyorlar. Soğuk hava akımı gelen bir yerde, ayakta bekletiyorlar. Bundan sonra konuşmazsam hep ayakta tutulacağımı, buna ne kadar dayanabileceğimi vb. söylüyorlar. Gece ikinci defa tazyikli suya alıyorlar. Yine birşey alamayacaklarını anladıklarında tekrar sorgu odasına getirip bırakıyorlar. Artık hep ayakta tutuluyorum. İşkenceciler gelip gidiyor. Hiç yalnız bırakmıyorlar. Konuşmayı, konuşmama deniyorlar, sonuç alamayacağını anlayan çekip gidiyor.

İkinci gün parmak izlerimizi almak için başka bir yere götürüyorlar. Orada benim dışımda birkaç yoldaş daha olduğunu görüyorum. Fiziksel olarak kötü, moral açıdan ise çok iyi görünüyorlar. İşler bitince tekrar sorgulandığımız mekana getiriliyoruz.

İlk yüklenmeden sonuç alamadılar. Gözaltına alındığım andan itibaren açlık grevine girmiştim, onların verdiği şekerli suyu da kabul etmiyordum. Fiziksel olarak zayıf düşmüştüm. Birkaç saat ayakta tutulduktan sonra yere yığılmaya başladım. Oturmamı konuşmam koşuluna bağladıkları için, geçici olarak oturtmaya çalışsalar da oturmuyordum. Yine sürekli konuşmama çalışıyorlardı. Başka bir gün şef konumundaki bir işkenceciyle sorgu odasında gözlerimdeki bağı çıkararak karşı karşıya getirdiler.

Uzun bir söylev dinlemek zorunda kaldım. Sahte kimlikle yakalanmıştım. Masanın üzerinde taşıdığım kimlik bilgilerinin dökümünü veren nüfus fotokopisi ve sahibinin resminin fotokopisi olan bir kağıt gösterildi. "İsmi ne?", "Kimsin?"le devam eden sorular... İsmimi söylemeden, konuşmadan oradan çıkacağımı sanıyorsam yanıltıyordum, işkenceci takımına göre, Beni konuşturamazsa, silahını ve kimliğini bırakıp gideceğini söylüyordu bir işkenceci. Bir oturuyor bir kalkıyor, ismini soruyor, elime kalem tutuşturarak yazdırmaya çalışıyordu. Sözde sabrının zorlandığı yerde ise, fiziksel şiddeti devreye sokuyor, yüzümü yumruklaşıyor, tokatlıyor, ayağa kaldırıyor, ayakta devam ediyor. Tehditlerle dolu konuşmalardan sonra her seferinde net bir "konuşmayacağım!" cevabını almaları üzerine sonuçta çaresiz kalıyorlar ve tekmeleyerek aşağıya indiriyorlar. Sanki başka bir yere götürülecekmiş gibi yapıyor, hücrelerin olduğu yere götürüp bırakıyorlar. Koridordaki gürültüden birçok gözaltı daha olduğunu anlıyorum. Bütün çabalarının boşa çıkması onları çılgına çeviriyor.

Ertesi gün bu defa gündüz son kez sorguya alınıyorum. Gözbağımı yarı açarak masanın üzerinde başka bir şubede çekilmiş fotoğraf ve gerçek kimlik dökümünün olduğu bir kağıt gösteriyorlar. "Evet buyum" dememi bekliyorlar. Konuşmaları sonuç vermeyince yine saçlarımdan bir süre odanın içinde çevirdikten ve yine cevap alamadıktan sonra tazyikli su için tuvalete götürüyorlar. Ayakta durmadığım için oturarak tazyikli su veriyorlar. Bu arada başka işkence yöntemleriyle -tecavüz gibi- tehdit ederek sonuç almaya çalışıyorlar. Sonuçsuz kalınca seansı bitirmek zorunda kalıyorlar.

Bu bir irade savaşıydı ve onların yenilmekten başka alternatifleri yoktu. İşkenceciler devrimci irademizin gücünü ve sarsılmazlığını teslim etmek zorunda kalıyorlar. "Bunlar örgütsel tavır alıyorlar, hepsi anlaşmışlar sanki, nüfuzları konuşmaz tabi" gibi sözlerle yer yer serzenişte bulunuyorlardı.

Bir hafta dolmuştu, son gece adli tıpa götürdüler. Ertesi gün DGM'ye çıkarıldık. TKİP'ye üye olmaktan tutuklanarak cezaevine gönderildik. Aynı operasyon çerçevesinde alınan diğer tüm yoldaşlar da ifade vermemişler, hiçbir belgeyi imzalamamışlardı. Düşman karşısında toplu bir direniş sergiledik ve onları kendi inlerinde bir kez daha yenilgiye uğrattık.

Düşmanın işkencehanelerinde, baskı, zulüm ve zorbalığı karşısında direniş hattımızı belirleyen esasta komünist ideallere olan bağlılığımız, işçi sınıfının tarihsel devrimci rolüne ve onun gerçek öncüsü olan komünist partimize güven ve inanç oldu. İşçi sınıfının devrimci komünist partisinin militanları olarak sorumluluğumuzun bilinciyle hareket ettik ve bu muharebeden zaferle çıktık.

**Partiyi kazandık! Partiye kazanacağız!
Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!**

İşkencehaneler ve partili tutum

F. Yılmaz-H. Gül

Sözkonusu işkencehaneler olunca illegal alan legal alan ayrımı ortadan kalkar. Partili prensip ve tutumlarda ortaklaşılır. Artık bu andan itibaren çalışma alanlarına özgü esneklikler ve özgünlükler ortadan kalkar. Partili ilke ve değerler vardır. Onun dışında kişisel kaygı, onur, gurur ve değer yoktur. Onur, gurur, değer denilen şey partidir. Çünkü artık iki dünyanın temsilcileri karşı karşıyadır. Herkes kendi dünyasına ait değerlerin temsilcisidir. Fiziki koşulların bizim aleyhimize olduğunu da düşünürsek burada, tüm esneklik ve gevşemelere kapalı, katı kuralcı olmak zorundayız. Yani alındığımız andan itibaren düşmana savaş açmalıyız. Düşmanın psikolojisini bozmalıyız. Hiçbir koşulda ona psikolojik üstünlük şansı vermemeliyiz. Daha ilk otoyola bindirilirken sloganlarla onların dengesini bozmalıyız. Onların tüm talimat ve yaptırımlarını boşa çıkartmalıyız.

Sözkonusu işkencehaneler olunca illegal alan legal alan ayrımı ortadan kalkar. Partili prensip ve tutumlarda ortaklaşılır. Artık bu andan itibaren çalışma alanlarına özgü esneklikler ve özgünlükler ortadan kalkar. Partili ilke ve değerler vardır. Onun dışında kişisel kaygı, onur, gurur ve değer yoktur. Onur, gurur, değer denilen şey partidir. Çünkü artık iki dünyanın temsilcileri karşı karşıyadır. Herkes kendi dünyasına ait değerlerin temsilcisidir. Fiziki koşulların bizim aleyhimize olduğunu da düşünürsek burada, tüm esneklik ve gevşemelere kapalı, katı kuralcı olmak zorundayız. Yani alındığımız andan itibaren düşmana savaş açmalıyız. Düşmanın psikolojisini bozmalıyız. Hiçbir koşulda ona psikolojik üstünlük şansı vermemeliyiz. Daha ilk otoyola bindirilirken sloganlarla onların dengesini bozmalıyız. Onların tüm talimat ve yaptırımlarını boşa çıkartmalıyız. Örneğin polis otoyola bindirirken, “kafanı eğ, sağına soluna bakma, kimseyle konuşma” diyerek seni psikolojik baskı altına almaya çalışır. Çünkü artık tüm fiziki koşullar onların lehinedir ve bunu kullanmak ister. Koşullardaki bu eşitsizliği ancak bir irade, bir karşı koyuş ve söz dinlemezlikle tersine çevirebiliriz. O koşullarda düşmanın direktiflerine uymak suçluluk psikolojisidir. Düşmanın

üstünlüğünü kabul etmektir.

Unutulmamalıdır ki, tutsak düştüğü andan itibaren herşey en ince en ve en kaba biçimde kendini sınıfsal karşıtlıklar temelinde ifade eder. İşkenceciler burada insana, insanlığa özgü olan herşeyi karşındakine karşı birer silah olarak kullanır. Sevgi, duygu, onur, gurur, dostluk ve en sıradan insani ihtiyaca kadar herşeyi iç dengelerini bozmanın, iç barışını bozmanın aracına dönüştürmek ister. Senin için anne ve babanın değerli olduğunu öğrenir, onları getirip karşında kendilerine işkence yaparak seni teslim almaya çalışır. Eşin veya sevgilinse onları getirir ya da getirmekle tehdit eder, böylelikle seni pazarlığa ve uzlaşmaya çekmeye çalışır. Su istersin, “sen istediklerimi verirsen, ben de su veririm” der. Açlık grevine gitmeyenleri yemek vermeyerek cezalandırır. Açlık grevine gidenlere ise tavrını kırmak için en kaliteli yemekleri getirmek ister.

Cellat-papaz oyununda asıl altedilmesi gereken papazdır

Bunun için ne cellatın kılıcına, ne de papazın nasihatına aldırmmamak gerekiyor. Düşmanın iyisi, merhametlisi olmaz. Cellatın da, papazın da senden istediği tek şey, iradeni ve değerlerini ayaklar altına sermen, böylece alçalıp düşkünleşmendir. Cellatla papaz arasındaki tek fark görev dağılımındaki farklılıktır. Cellat bağırır, küfür eder, cinsel tacizde bulunur, tecavüz eder, askıya alır, elektrik verir, dağa götürüp ölümle tehdit ederek seni ölüm psikolojisine sokar. Bunu başardığında ise papaz devreye girer. “Babacan” tavırları ile yardım etmek istiyormuş imajı yaratarak, senin çözülmeni ve ihanet etmeni kolaylaştırmak ister. Bu anlamda celladın şiddeti ile papazın nasihatı aynı amaca hizmet eden ve birbirlerini tamamlayan işkence yöntemleridir. Özellikle işkencecilerin psikolojik işkence yoğunluklu bir politika izledikleri ve esas çözülmenin fiziki işkence sonucu değil, ideolojik ve psikolojik olduğunu söylediğimiz bir yerde, papazı etkisizleştirmek daha da önem kazanır. Kuşkusuz papaz tartışarak etkisizleştirilemez. Zaten bu prensip olarak da yanlıştır. İşkencecilerin tüm çabalarına rağmen biz ne ideolojik ne de politik bir tartışmaya girmeyiz, hiçbir biçimde girmemeliyiz. Papazı etkisizleştirip gerçek işkenceci yüzünü açığa çıkarmanın tek yolu, muhatap olmamak ve dinlememek, diyalog kapısı aralamayı amaçlayan vaazları tam bir suskunluk duvarıyla karşılamaktır. Söylediklerinin bir etkisi, değeri olmadığını anlayan papaz kısa sürede saldırganlaşır, işkenceci yüzünü gösterir. İşkenceciler üzerinde kazanacağınız en büyük zafer işte tam da budur. Onları kıskırtarak psikolojilerini bozmaktır. Bunu başardığımızda, sonuçta işkencecilere diz çöktürebiliriz. Unutulmamalıdır ki, savaşta rakibinin dengesini (psikolojisini) bozmak savaşı kazanmanın yarısıdır.

Düşmanın dengesini bozmak ne demektir?

Bu herşeyden önce söz dinlemezlik ve umursamaz bir tutum demektir. Daha ilk Emniyet’e (işkencehane) girer girmez başlıca bir süreçtir. İlk arama ve üst arama tutanağının imzalatılmak istenmesiyle başlar.

Ve üstünden çıkan şeyleri bir tutanakla belgeleyip imzalatmak isteyeceklerdir. Burada alınması gereken tutum, kesinlikle tutanağı imzalamamaktır. Çünkü biz üstümüzden çıkanları gönüllü vermiyoruz. Mademki üstümüzdeki zorla gaspedilmiş, biz tutanağı imzalayarak işkencecilerin bu haydutluğunu meşrulaştırmayız.

Aynı şekilde işkencecilerin en sık başvurdukları bir yöntem de ilk yakalananları hem cezalandırmak, hem de uykusuz bırakarak vücut direncini kırmak ve bu süreçte de iç hesaplaşmaya itmektir. Bunun için tutsakları günlerce ayakta bekletiyorlar. Hatta yaptırabildiklerine, “duvara yaslanma” veya “sadece el işaret parmağını duvara daya, öylece dur” diyerek, böylece tam anlamıyla boyun eğdirmeye çalışıyorlar. Hiçbir şekilde bunu, ayakta beklemeyi kabul etmemeliyiz. İşkencecilerin tüm direktiflerini boşa çıkararak olduğumuz yere oturmalıyız. Onlar köpürür, tekmelerler, kaldırıp tekrar oraya dikerler, ama biz tekrar tekrar oturmaya devam ederiz. Ya bıkip vazgeçerler, ya da bizi götürüp bir yerlere bağlamak zorunda kalırlar. İki durumda da biz kazanmış olacağız. Çünkü iradi hareket etmiş ve onların iradesini kırmış oluruz.

Burada hiç de “acaba otursam bir zaaf olarak algılanır mı?” kaygısıyla hareket etmemeliyiz. Düşman bu tür şeyleri çok kullanır. Örneğin oturduğun zaman, “ne oldu dayanamıyor musun?” derler. Veya “üstünü çıkar, seni askıya alacağız, tazyikli suya alacağız” dediklerinde soyunmayı reddettiğin zaman da aynı şeyi söylerler; “Yoksa işkenceden korkuyor musun? Madem oyunmuyorsun, o zaman konuş” gibi sözlerle psikolojini bozmaya çalışarak, seni partili ilke ve tutumun dışına çekmeye, yani bireysel gururla hareket etmeye zorlarlar. Oysa biz baştan beri onların emir ve talimatlarına uymayıp, kendi bildiğimizi yaparak, zaten korkmadığımızı ve meydan okuduğumuzu açıkça göstermiş oluyoruz.

Daha başından itibaren net olarak ortaya konulan bir tutuma düşmanın saldırmaması zaten beklenemez. Bundan amacı, bizi tereddütlü ve ne yapacağını bilmez, sürekli doğrular ve yanlışlar arasında bocalayan bir duruma sürüklemektir. Oysa esas zayıflık, tam da bu tür tereddüt ve acabalar. Düşmanın çok değişik işkence yöntemlerinin mantığı da zaten budur. Kişiyi kendisiyle çeliştirmeye ve bir yerden gedik açmaya çalışarak iç dünyasına girmektir. Bunun için öncelikle zayıflık alanlarını ve kendinle barışık olmayan yönlerini tespit etmeye çalışırlar. Herşeyden önce kişiyi değerleri ile karşı karşıya getirmeye çalışırlar. Devrimci örgütlerde ne kadar olumsuzluk ve düşkünleşmiş unsur varsa, bunları döne döne işlerken, diğer yandan, devrime inanan, mücadelede kararlı ve direnen kişileri de “aslında onlar da çözüldü, sizi kandırıyorlar” şeklinde sürekli karalayarak, kişiye “uğrunda ölünecek, bedel ödenecek bir şey olmadığını” düşündürtmeye çalışırlar. Papaz bir yandan saatlerce konuşurken, diğer yandan üç dört işkenceci uzman senin hangi konuşmaya gerek mimiklerinle, gerek sözlü veya davranışsal hareketlerinle tepki gösterdiğini tespit etmeye çalışırlar. Eşin, sevgilin, çocukların, annen, baban, işin, okulun, partin veya yoldaşların, neyin seni çok etkilediğini, neye tepki gösterdiğini tespit ettikten sonra, oradan

yüklenirler.

Bunun için işkencehaneye adım atar atmaz bizim için söz biter. Hiçbir koşulda düşmanı muhatap almadan, onlarla herhangi bir polemige veya diyaloga girmeden, tutturduğumuz direniş çizgisini sonuna kadar sürdürmek durumundayız. Direnişin zaferle sonuçlanmasının temel önkoşullarından biridir bu.

Düşmana karşı devrimci uyanıklık

Düşmana karşı devrimci uyanıklık, gerek legal gerekse de illegal alanda olsun, tüm devrimciler için yaşamsal önemdedir. Ancak sözkonusu olan işkencehaneler olunca, en azından direniş kadar önemli olan bir diğer olgu da devrimci uyanıklıktır. İşkencede direnmeye kişisel bir kahramanlık değil de bir sınıfın geleceğini temsil eden ideolojik bir çizginin gerekleri olarak bakıyorsa, o halde biz işkencehanede sadece kendimize karşı değil, orada bulunan veya bulunmayan tüm yoldaşlarımıza/partimize karşı sorumluyuz. Direnişimizin her anı geleceğe bırakılan bir değerdir.

Bundan duyulan korkudur ki, düşmanı bir çok hile, yalan ve komploya mecbur bırakıyor. İşkence ile çözemediği insanlara şu veya bu biçimde komplo hazırlar. Somut örnek vermek gerekirse, su isteyen bir yoldaşımıza kola kutusu (teneke) ile su getirmesi ve hemen peşinden aniden eline çay tutuşturması ve önden hazırlanmış masaya dağınık şekilde durmak üzere bisküvi vb. şeyler konulması gibi. Bunu yaparlarken de bu sahneyi diğer yoldaşlarına izlettirerek, “bak sizin güvendiğiniz arkadaşınız çözüldü, herşeyi söyledi, şimdi çay içiyor” demelerinin tek anlamı var. Çözemedikleri birine böyle bir komplo ile “çözüldü” görüntüsü yaratarak hem şaibe altında bırakmak, hem de diğer insanlarda moral bozukluğu yaratarak “herşey bitti” psikolojisine sokmaktır.

Bu ve benzer komplolara düşmanın sık sık başvurduğunu biliyoruz. Buna karşı devrimci uyanıklıkla hareket etmek, en azından işkencede direnmek kadar önemlidir. Birincisi, düşmandan hiçbir şey istememeliyiz (eğer su içeceksek tuvalete gider orada içeriz); ikincisi, gözlerimiz bağlı veya açık elimize bir şeyler tutuşturmaları veya önümüze yiyecek, içecek türü şeyler koymaları durumunda fırlatıp düşmanın suratına çarpmalıyız. Çünkü biz orada yoldaşlarımız, dolayısıyla partimiz için direniyoruz. Bu direnişimize gölge düşürecek ve hileyle yoldaşlarımıza karşı kullanılacak herşeyden kesin olarak kaçınmalıyız. Bu konuda katı ve net bir tutum almalıyız.

Bir kez daha tekrarlıyoruz: Devrimci uyanıklıkla düşmanın tüm oyunlarını bozmak, en azından direnmek kadar önemlidir.

Partili kimliğimizle düşmanı ininde teslim alıyoruz

Daha önce de basınıımızda yansıttığımız üzere partimizin ilanıla beraber düşmanın yoğunlaşan saldırıları sonucu 100'ün üzerinde yoldaşımız gözaltına alınmış, işkenceli sorgulardan geçirilmiştir. 30'a yakın yoldaşımız tutuklanıp cezaevine konulurken, diğer yoldaşlarımız serbest bırakılmışlardır. Hainleşip düşmanın emrine giren bir unsuru dışta tutarsak, partimizi temsil eden yoldaşlarımızın ezici çoğunluğu düşmanın işkencehanelerinde partimizin direniş geleneğine layık bir direniş göstermiştir. Kimi genç okur, taraftar ve çalışanımızın deneyim ve tecrübesizlikten kaynaklı yer yer gerek işkencehanede, gerekse de mahkemede yaşadıkları tereddütlü davranışlarını da gözönünde bulundurarak, partimizin düşman karşısındaki tutumunu bir kez daha netlikle ortaya koymaya çalıştık. Yazının toplamında ortaya koymaya çalıştığımız partili tutumu, şimdi burada partili olmanın sorumluluğu ve geleceği kazanmanın azmi ile, düşmanın işkencehanelerindeki başeğmez tutumumuzu temel maddeler halinde aktaracağız

1-Hangi pozisyon ve alanda olursa olsun, düşmana

esir düştüğümüz andan itibaren komünist olmanın gereği olan net tutumumuzu ortaya koymalı, düşmanın hiçbir yaptırım ve talimatına boyun eğmemeliyiz.

2- İşkencehaneye girer girmez yanımızdaki yoldaş ve dostlarımızın duyabileceği bir şekilde açlık grevine başladığımızı ilan etmeliyiz.

3- Yoldaşlarımızın İstanbul'da başlattıkları ve Ankara işkencehanesinde sürdürdükleri ayakkağı bağı ve kemer çıkarmama tavrını sürdürmeliyiz. Düşmanın tüm ısrarına rağmen kemer, ayakkağı bağı ve üstümüzdeki eşyaları çıkarmamalıyız. Düşmanın zorla çıkarması durumunda ise üst arama tutanağını imzalamamalıyız Ama işkencehaneden mahkemeye çıkarıldığımız gün de üstümüzden alınan tüm eşyamızı almadan gitmemeliyiz. En azından orada ciddi bir probleme dönüştürmeliyiz.

4- Aynı şekilde ev arama tutanağını imzalamamalıyız. Evimizde çıkan el yazısı, illegal yayın, adres, telefon numarası, silah vb. şeyleri de dahil hiçbir koşulda hiçbir şeyi kabul etmemeliyiz.

5- Düşman sınırlarımızı bozmak ve psikolojik üstünlüğü sağlamak için bizim ayakta beklememizi isteyecektir. Bunu hiçbir şekilde kabul etmemeliyiz. Düşmana tutum alarak inadına oturmalıyız.

6- Askı, elektrik ve tazyikli su tutmak için düşman soyunmamızı isteyecek, bunu reddetmeliyiz. İşkence yapacak olan onlar ise üstümüzü de onlar zorla çıkartsınlar. Bu bir direniş tutumudur. Burada “acaba işkenceciler bizim korktuğumuzu düşünürler mi?” şeklinde yersiz bir kaygıya düşmemeliyiz.

7- Bir komünist yalnız kendisi için direnmeyeceğine, yoldaşları, partisi ve geleceği için direneceğine göre, beraber alındığı yoldaşları ve devrimci dostlarına karşı da sorumludur. Onların moralini bozacak her türlü davranıştan (işkencede bağırarak gibi) özenle kaçınmalıdır. Sürekli marş, türkü ve sloganlarla onlara moral ve motivasyon kazandırmalıdır. Her gördüğü ve sesini duyduğu yerde onlara direnmelerini, ifade vermemelerini döne döne söylemelidir.

8- İşkencecilerin sık sık başvurdukları cinsel taciz, tecavüz, ölüm tehdit ve provalarına karşı gayet soğukkanlı olunmalıdır. Unutulmamalıdır ki, bir komünistin, devrimcinin namusu, gururu ve onuru yoldaşları, partisi ve partisinde billurlaşan idealleridir. Tecavüze ve tacize uğramakla namussuz olunmaz, asıl düşman karşısında partisine ve ideallerine ihanet ederek alçak ve namussuz olunur.

9- En ağır işkencelerde dahi bağırnamalıyız. Çünkü bağırmanız hem diğer yoldaşlarımızı olumsuz etkiler, hem de işkencecileri cesaretlendirerek daha fazla saldırganlaştırır. Sen işkencede bağırırsan onlar senden bir adım ilerisini, yani yoldaşlarının randevusunu, alt ve üst ilişkilerini, evini, silahlarını, matbaayı isterler. Ama bağırmas ve hiçbir sorularına cevap vermezsen, onlar seni bağirtmak için enerji tüketirler, başaramadıklarında ise tükenir ve diz çökerler. Yani net bir tutum her zaman düşmanın saldırıları boşa çıkartır. Ve sorgularını kilitler. Tereddüt ve zayıflık ise her zaman düşmanın bir adım daha atmasını sağlar.

10- Yazının içerisinde verdiğimiz örnekte olduğu gibi düşmanın adice komplolarına karşı devrimci uyanıklığı elden bırakmamalıyız. İrادی hareket etmeliyiz. Çok doğaldır ki, birileri zayıf davranmış, çözülmüş, hatta hainleşmiş de olabilir. Düşman böyle unsurları direnen insanlara karşı kullanır. Direnenlerde moral çöküntü yaratmak ister. Ama biz bireyler için direnmiyor, bireyler için devrimcilik yapmıyoruz. Bizim için belirleyici olan parti ve davadır, partinin değerleri ve davanın çıkarlarıdır. Devrimin ve sosyalizmin herşeyin üzerinde tutmamız gereken idealidir. Bunlar için yaşıyoruz, bunlar için direniyoruz ve gerektiği kadar mücadele ediyoruz.

11- Gerek celladın, gerekse papazın bizi tartışmaya çekme çabalarına tümüyle ilgisiz kalmalıyız. Öyle bir an gelir ki, onları susturmak gerektiğini düşünerek birkaç şey söylemek istersin, ama söylememelisin, bundan kesinlikle kaçınmalısın. Zira düşmanın hedeflediği de zaten bu yolla sınırlarını bozarak seni gayrı ihtiyari de olsa birkaç söz söylemeye zorlamaktır. Oysa biz onları hiçbir koşulda muhatap almıyoruz, almamalıyız. Onlar karşısında suskun bir duvar gibi olmalıyız.

12- Çözülenleri veya hainleşenleri yüzümüze getirip konuşturacaklardır. Bizimle veya partimizle ilgili birçok şey söyleteceklerdir. Bizim tutunumuz bunu bir fırsat bilerek zayıf unsurları sarsmak, hainleşenlerin ise suratına tükürmek olmalıdır. Gerekirse düşmanın önünde bu unsurları aşağılar, alçalanları tehdit ederiz. Bu hem işkencecileri geriletir hem de zayıf davrananları sarsmanın en iyi yöntemidir.

13- İşkencecilerin hazırladıkları hiçbir ifade tutanağını imzalamamalıyız. Yakalanırken üzerimizde silah veya örgütsel döküman çıkmış olabilir. Ama bunları kabul etmek zorunda değiliz. Veya düşman bizim konumumuz veya faaliyetimiz hakkında birçok şey biliyor olabilir. “Düşman nasıl olsa biliyor, kabul etsem ne olur, etmesem ne olur?” şeklinde yaklaşamayız. Bizim için kimin ne söylediğinin, düşmanın ne bildiğinin hiçbir önemi yok. Önemli olan partinin ilke ve değerleridir. Partinin lekesiz bayrağını korumaktır. Düşmanın bildiği bilgileri ve istihbaratını boşa çıkarmanın en etkili yolu onu dinlememek ve hiçbir şekilde muhatap olmamaktır.

Unutulmamalıdır ki, insanca yaşamak, ideallere bağlılık, ancak büyük bedelleri ödemeyi göze almakla mümkündür. Tereddüt, korku, kaygı, acabaların götüreceği yer alçalmadır, tükeniştir, diz çöküştür ve dosdoğru bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin batağına yuvarlanmaktır. Sözkonusu olan sınıf savaşımı olduğunda ise, Lenin'in deyimiyle, “Savaşta korkağın değişmez yazgısı, mermi çekirdeğidir!”

Yeni DGM boykotu ve TKİP'li tutsaklar olarak tavrımız

Daha üç ay önce böyle bir tablo ile sonuçlanan ve sonuçları üzerine ciddi bir değerlendirme yapılmayan bir eylemi tekrarlayanın sorumluca bir tutum olmadığını düşünüyoruz. Zira devrimciler için düşebilecekleri en kötü durum, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar nezdinde ciddiyetlerinin tartışılır hale gelmesidir. A. Öcalan'ın yakalanışından sonra cezaevlerinde bir başlanıp bir bırakılan, neden başlanıp neden bırakıldığı anlaşılamayan açlık grevlerinde olduğu gibi, bu eylem de yeni bir ciddiyetsizlik örneği olacaktır. Bazı örgüt ve partilerin 17 Mart '99 tarihinde başlattıkları yeni DGM boykotu eylemi, geçmiş eylemle kıyaslandığında, daha geri bir noktadan başlamaktadır. Bu sadece ön tartışmaları ve örgütlenişleriyle değil, eylem ve talepler arasındaki uyumsuzluk nedeniyle de böyledir.

Bilindiği gibi birinci DGM boykotu 5 Ocak '99'da sona ermişti. Bu boykotun üzerinden daha üç ay ancak geçmişken, yeni bir DGM boykotu başlatıldı. Devrimci kamuoyuna, bir süre önceki DGM boykotunun neden bitirildiği ve aradan üç ay bile geçmeden yenisinin neden başlatıldığı hala açıklanmamıştır.

Böyle bir açıklama, eylemi örgütleyen devrimci hareketin eylemin sonuçlarını çok yönlü değerlendirme, olumlu ve olumsuz yanlarından ders çıkarma ihtiyacından öte, devrimci ciddiyet ve hedef kitleye karşı sorumluluğun bir gereğidir. Oysa 5 Eylül '98 tarihinde başlayıp 5 Ocak '99'da biten DGM boykotunun böyle değerlendirmesi yapılmamıştır. Durum böyle olunca, yeni sürecin geçmişin kötü bir tekrarı olacağı açıktır.

Bizim de içinde yer aldığımız ilk boykotu belli yönleriyle 30 Ocak '99 tarihli *Kızıl Bayrak* gazetesinin 88. sayısında değerlendirmiş, belli zaaflarına dikkat çekmiştik. Söz konusu değerlendirmemizde de belirttiğimiz gibi, eylem zamanlama itibarıyla isabetli olmasına rağmen, örgütleniş süreci ve kitlelere maletme yönleriyle oldukça zaaflı bir eylemdi. Bir başka ifadeyle, boykot cezaevinde başladı, cezaevleriyle sınırlı kaldı ve orada bitirildi.

Devrimci hareket kendi dar örgüt çeperlerini dahi boykota aktif katma başarısı gösteremedi. Örneğin basın davalarının ne olacağı, tutuksuz yargılananların ne yapacağı, yeni tutuklananların sorgu verip

vermeyecekleri konusunda bir açıklık söz konusu değildi. Boykotun bu dolaysız bileşenleri hakkında bile tam bir karmaşa ve kendiliğindencilik söz konusuydu. Aileler ve avukatlar cephesi de benzer bir dağınıklık ve kendiliğindencilikle malüldü.

Tüm bu alan ve kesimlerin DGM boykotu gibi bir eylemin esas bileşenleri olduğu düşünülürse, söz konusu zaafların küçümsemeyeceği açıktır. Eylemin esas omurgasını oluşturacak ve DGM'leri fiilen işlevsizleştirecek olan bu kesimlerin dahi harekete geçirilemediği koşullarda, eylemin işçi sınıfı ve emekçi yığınlar taşıyıp maledilebileceği zaten düşünülemez.

Bütün bunlara karşın biz TKİP'li tutsaklar, bu eylemin içinde aktif olarak yer aldık. Gerek tutuksuz yargılanan ve yeni tutuklananların boykota katılması, gerek ailelerimizi sürece daha aktif olarak katmak, gerekse de dışarıda DGM'lere karşı siyasal bir faaliyetin örgütlenmesi için, güç ve olanaklarımızı seferber ettik. Ne var ki bu dağınık ve zaaflı tabloyu değiştiremedik. Zaten başından beri dağınık, bir o kadar da örgütsüz başlayan boykot, Aralık '98'in sonlarında boykot olma ciddiyetini yitirmişti. Böyle olunca, ya eksiklikler giderilerek sonuç alınıncaya kadar sürdürülecek, ya da bitirilecekti. Birincisinin yapılamadığı koşullarda ikincisi en doğru karardı. Bizler de sonuç değerlendirmemizde, bu nedenden dolayı bitirilmesinin doğru olduğunu belirtmiştik.

Daha üç ay önce böyle bir tablo ile sonuçlanan ve sonuçları üzerine ciddi bir değerlendirme yapılmayan bir eylemi tekrarlayanın sorumluca bir tutum olmadığını düşünüyoruz. Zira devrimciler için düşebilecekleri en kötü durum, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar nezdinde ciddiyetlerinin tartışılır hale gelmesidir. A. Öcalan'ın yakalanışından sonra cezaevlerinde bir başlanıp bir bırakılan, neden başlanıp neden bırakıldığı anlaşılamayan açlık grevlerinde olduğu gibi, bu eylem de yeni bir ciddiyetsizlik örneği olacaktır.

Bazı örgüt ve partilerin 17 Mart '99 tarihinde başlattıkları yeni DGM boykotu eylemi, geçmiş eylemle kıyaslandığında, daha geri bir noktadan başlamaktadır. Bu sadece ön tartışmaları ve örgütlenişleriyle değil, eylem ve talepler arasındaki uyumsuzluk nedeniyle de böyledir.

Örneğin, A. Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılarak normal bir cezaevine nakledilmesi talebi ile DGM'ler kapatılsın talebi, aynı eylemin talepleri olarak neye dayanılarak formüle edilmektedir? Bu iki talep, gerek hitap ettiği toplumsal kesimler açısından, gerekse nitelikleri itibarıyla, farklı eylem talepleridir. Eğer eylemin temel hedefi ve talebi DGM'leri kapatmak ise (ki öyle olduğu anlaşıyor), A. Öcalan'ın "normal bir cezaevine getirilmesi" talebi, sadece komünist, devrimci ve yurtsever kesimin duyarlılık alanını ifade eden bir propaganda özelliği taşır. Hayır, eğer temel talep A. Öcalan'ın normal bir cezaevine getirilmesi ise, o zaman DGM'ler kapatılsın talebi sadece propaganda ve teşhir özelliği olan bir slogandan ibaret kalır. Bu ise ciddiyetsizliğin bir başka boyutudur. Değişik kesimlere seslenmek, yurtsever hareketle ortaklık yakalamak adına politika ciddiyetsizliğe varılamaz. Yurtsever

hareketle ortaklık yakalayacaksak, "A. Öcalan'ın normal bir cezaevine getirilmesi" talebini eksen yapabilecek ve sonuç alabilecek onlarca eylem biçimi vardır.

Sonuç olarak, biz TKİP'li tutsaklar olarak, 17 Mart '99 tarihinde başlatılan boykot eylemi kararına katılmıyoruz.

Katılmamızın nedenlerinden birincisi, hala geçmiş boykota ilişkin bir değerlendirmenin yapılp kamuoyuna sunulmamış olmasıdır. Bu herşeyden önce devrimci örgüt, parti ve iddianın ciddiyeti çerçevesinde asgari bir koşuldur.

İkincisi; DGM'leri kapatmak gibi ciddi bir iddia bir yana, sermaye devletin DGM'lere karşı toplumda oluşan tepki ve güvensizliği askeri hakimleri geri çekerek etkisizleştirme çabasının ciddi bir teşhiri için örgütlenecek bir eylem için bile, ciddi bir ön hazırlık ve geniş bir katılımı sağlama çabası (en azından cezaevleri cephesi için bu zorunludur) gereklidir. Oysa bugünkü tabloya baktığımızda, geniş katılım sağlama çabası bir yana, eyleme katılan örgütlerin kendi iç organizasyonu ve bütünlüğü dahi tartışmalıdır.

Üçüncüsü; avukatlar, aileler, tutuksuz yargılananlar, yeni tutuklananlar ve basın davaları gibi DGM'leri işlevsizleştirecek ve daha geniş yığınlar taşımakta önemli işlevi olabilecek kesimlere dönük ne bir örgütlenme çabası, ne de açıklanan bir karar söz konusudur.

Üç temel başlık altında vurguladığımız bu temel zaafların aşma çabası gösterilmediği koşullarda, geçmişin kötü bir tekrarı olacak bu boykota katılmayacağız. Ancak, tutsakların mahkemelere çıkmamasının saldırı ve zorla götürülme gerekçesi yapıldığı/yapılmak istendiği koşullarda, düşmanın saldırılarını cesaretlendirmemek ve tutsakların tutumunu zayıflatmaya yol açmamak için, yoldaşlarımız fiilen mahkemelere çıkmayarak boykota katılacaklardır. Bu konuda birimlerdeki yoldaşlarımız tam inisiyatiflidirler. Bulundukları cezaevinin özgün koşulları neyi gerektiriyorsa öyle tavır alacaklardır.

Aynı şekilde, sermaye devletin bu dönem (A. Öcalan'ın yakalanmasından sonra) gündeme getirdiği "askeri hakimleri DGM'lerden çekme" tartışmalarının işçi sınıfı ve emekçilere yönelik yeni bir saldırı ve savaş hilesi olduğunu, DGM gibi kontra bir kurumu aklama ve toplum nezdinde "meşruluk" kazandırma çabası olduğunu her alanda teşhir edeceğiz.

Sadece teşhirle de sınırlı kalmayacağız. Yoldaşlarımız mahkemeleri bir teşhir kürsüsüne ve eylem alanına dönüştüreceklerdir. Aynı şekilde, komünistler sermaye devletin DGM'lere "makyaj"la yapmak istediği savaş hilesinin teşhirini esas alan bir siyasal faaliyeti önümüzdeki seçim dönemi ve 1 Mayıs faaliyeti ile birleştirileceklerdir. DGM'lere karşı kimi özgün platform ve örgütsel biçimleri de kapsayacak olan bu faaliyetimiz çerçevesinde, devrimci ve yurtsever hareketle ortaklık yakalayabileceğimiz her alanda birlikte hareket etmeye azami özeni göstereceğiz.

Düzenin tahkimat operasyonuna iki dayanak:

Sermaye medyası ve sendika bürokrasisi

Tam da bu süreçte “ulusal birlik” söylemleri, kulakları sağır eden şovenist histeriler eşliğinde ve “terör karşıtı” demagogilerle daha yoğun olarak gündeme sokuldu. Dün geniş emekçi yığınları düzene yedekleme faaliyeti “şeriata hayır” sloganı ekseninde sürdürülüyordu. Bugün aynı şey “teröre hayır” adı altında da sürdürülüyor. Kürt ulusal hareketini ve devrim cephesini hedef alan karşı-devrimci kampanyalar örgütleniyor. Toplum üzerinde tam bir sıkıyönetim ve terör dalgası hakim.

Sermaye düzeni için son yılların en karakteristik özelliği, siyasal çürümüşlüğü ve parçalanmışlığın hükümet bunalımları şeklinde kendisini sürekli gündemde tutmasıdır. Burjuva siyasal yönetim mekanizmaları işlevsizleşmiştir. Ordu gerçek yönetici güç olma konumunu daha da pekiştirmiştir. Ordunun “günöbirlik politika” üzerinden dahi toplumsal yaşama müdahalesi artık kanıksanmaya başlanmıştır.

Sermaye düzeninin, Susurluk kazası sonrası “balans ayarı”, “yeniden yapılanma” vb. argümanlarla dillendirilen çok yönlü tahkimat süreci, bugün de tüm hızıyla devam ediyor. 28 Şubat konseptinde somutlanan bu sürecin temel önemde iki ayağı bulunuyor.

Birincisi; sivil ve resmi tüm düzen kurumlarının sermayenin çıkarları doğrultusunda yeni duruma uygun bir kalıba sokulması, böylece tahkimat operasyonunun etkin dayanakları durumuna getirilmesidir. Medya da dahil düzene bağlı kurumlardaki parçalanmışlığı gidermek için tepeden bir müdahale anlamı taşıyor bu.

İkincisi ilkinden de önemlidir. Özellikle parlamentonun geniş yığınları düzene bağlamada işlevini iyice yitirmesinin daha da önemli kıldığı bir etkidir bu. Burada söz konusu olan, “düzen dışı” toplumsal dinamiklerin sempati ve desteğinin kazanılmasıdır. Bu ise “şeriata karşı laiklik cephesi” demogjisi ile işçi ve emekçi kesimleri burjuva sisteme bağlaması biçiminde yaşanıyor. Sermaye sınıfının bu ihtiyacı da “işçi sendikaları”nın başına çöreklenmiş sendika ağalarının ihaneti üzerinden karşılanıyor.

Bir başka biçimde ifade edersek: Düzen kurumlarındaki yıpranmışlığa ve parçalı yapıya son vermek, bütünsel bir irade oluşturmak, tahkimat operasyonunun birinci ayağıdır. İşçi ve emekçilerin düzen kurumlarına karşı güven bunalımını onarmak ve siyasal yönetim krizini aşmak için geniş bir kitle desteğinin kazanılmasını sağlayabilmek de öteki ayağıdır. Birincisinde medya, ikincisinde sendika bürokrasisi, sermaye sınıfının temel önemde dayanaklardır.

Sermaye sınıfının yeni dönem ihtiyaçları ve kontr-gerilla medyası

Abdullah Öcalan’ın uluslararası bir komplo sonucu yakalanması, düzen tarafından, Kürt ulusal

mücadelesini tasfiye etmenin yanı sıra, iktisadi krizin faturasını işçi ve emekçilere yüklemenin bulunmaz bir fırsatı olarak değerlendirilmeye çalışılıyor. Seçim süreci ise siyasal temsiliyet yanılsamasının güçlendirilmesi için bir fırsat olarak görülüyor. “Gücünü dosta ve düşmana kanıtlamış büyük dünya devleti” söylemleriyle Ecevit’in parlatılması boşuna değildir. Sermaye sınıfı yaşadığı bunalımı hafifletmek, siyasal parçalanmışlığı gidermek için bugün Ecevit’i öne çıkarıyor.

Tam da bu süreçte “ulusal birlik” söylemleri, kulakları sağır eden şovenist histeriler eşliğinde ve “terör karşıtı” demagogilerle daha yoğun olarak gündeme sokuldu. Dün geniş emekçi yığınları düzene yedekleme faaliyeti “şeriata hayır” sloganı ekseninde sürdürülüyordu. Bugün aynı şey “teröre hayır” adı altında da sürdürülüyor. Kürt ulusal hareketini ve devrim cephesini hedef alan karşı-devrimci kampanyalar örgütleniyor. Toplum üzerinde tam bir sıkıyönetim ve terör dalgası hakim. Çürüyen ve kokuşan sermaye düzeninin tahkimatının bir parçası olarak, başta Kürt hareketi olmak üzere devrimci hareket ve toplumsal muhalefet sindirilmek, teslim alınmak isteniyor.

Kontr-gerilla medyası sermayenin bu yeni dönem ihtiyaçlarına uygun olarak konumlanmıştır. Burjuva sistemin yaşadığı ağır ekonomik ve siyasal kriz, tüm düzen kurumlarıyla birlikte medyayı da sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda tekleştirmiştir. Abdullah Öcalan’ın Roma’ya gitmesiyle ayyuka çıkarılan şovenist histeri kampanyalarına bizzat kontr-gerilla medyası öncülük etmiştir. Daha sonra açığa çıktığı gibi, Öcalan’ı protesto adı altında kitleleri devlet politikalarının aktif destekleyicileri konumuna getirmek için, MGK, okul müdürlerinden sendika ağalarına, sermaye örgütlerinden medyaya kadar tüm kurumlarına “gizli” ibareli genelgeler göndermiştir. Halkı teröre karşı sokağa dökmeye ve Kürtlere karşı linç gösterileri organize etmeye davet eden bu genelgelerin uygulanması için sermaye medyası tüm kirli yöntemlerini kullanmıştır. “30 bin kişinin katili”, “uyuşturucu taciri”, “cani” vb. aşağılık söylemleri bin bir çeşit yalan ve karalamayla birlikte işleyen medya, bu konuda MGK’ya ve sermayeye hizmette kusur etmemiştir.

Sömürgeci sermaye düzeni, Abdullah Öcalan’ın Türkiye’ye getirilmesi ile hız verdiği yalan, iftira ve demogji içeren psikolojik savaşını medyası aracılığıyla yürütüyor. “Öcalan’ın dilinden gerillaya teslim ol çağrılarını içeren bir kasetin çıkarıldığı”, “Apo’nun esrar krizine girdiği” vb. türden çirkin haberlerin iki gün geçmeden herkes tarafından asılsız olduğunun anlaşılmasına aldırmayan sermaye medyası, şimdi de “halka karşı terör” demogjileriyle Mavi Çarşı gibi örnekleri öne çıkarıyor. Böylece bir taraftan Kürt halkına karşı şovenist saldırganlığı körüklüyor, diğer taraftan ise devrim cephesine karşı yoğun bir karalama kampanyası yürütüyor.

Sermayenin “milli birlik” ihtiyacına dönük bu çaba esasta işçi ve emekçileri şovenizmle zehirleyerek düzenin politikalarına yedeklemeyi hedefliyor. Satılık köşe yazarları, ETA’nın bir belediye başkanını öldürmesinden sonra “İspanya’da bir milyon kişinin ‘teröre hayır’ yürüyüşüne katıldığı”nı hatırlatarak, bunun bir benzerinin Türkiye’de de yapılmasını

istiyorlar. “Çünkü terörün ancak halk desteğiyle bitirileceğini” vaaz ediyorlar. “İmamdan tüpçüye kadar herkese terörle mücadelede görev düşüyor” telkinleri ile toplumun tümünden muhbirleştirilmesini teşvik ediyorlar. “Milli birlik” demogjileriyle, Kürt halkına ve devrimcilere karşı bir halk tepkisini örgütlemeyi amaçlıyorlar.

Düzenin saldırıları sendikal bürokrasinin ihanetinden de besleniyor

Düzenin bu hedefinin işçi emekçiler cephesindeki en önemli dayanağı ise, hain sendika ağalarıdır. Yıllardır “beşli çete” içinde işçi sınıfını arkadan hançerleyen, ekonomik-demokratik hak kazanımlarını burjuvaziye peşkeş çeken, “sıfır sözleşme”lerin altına imza atan Türk-İş, DISK ve Hak-İş gibi “işçi sendikaları”, siyasal planda da düzen politikalarının sürekli destekçisi konumundalar.

Sınıfa ihaneti her fırsatta kanıtlayan sendika ağaları, Roma süreciyle başlayan ve Abdullah Öcalan’ın tutsak düşmesiyle devam eden gelişmelerde sermaye devletinden yana tavır takınarak, düzenin işçi sınıfı içindeki kirli piyonları oldukların bir kez daha ispatladılar.

Bugün ise, devletin terör demogjisiyle toplumda ilericilik adına ne varsa hedef alan saldırılarına açıktan destek veriyorlar. Böylece sınıfı düzene yedeklemeye ve bilinen tarihsel ihanetlerine bir yenisini daha eklemeye çalışıyorlar. DISK, kontr-gerilla medyası gibi Mavi Çarşı olayını öne çıkararak, “teröre karşı” basın açıklamaları yapıyor, anmalar düzenliyor. DISK Genel Sekreteri, Türk-İş, Hak-İş ve KESK’e çağrı yaparak, “teröre karşı” işçi ve emekçileri tutum almaya çağırıyor. Ve böylelikle gerçek terörist olan devleti akıyor.

Bugün teröre karşı mücadeleye soyunanlar; yıllardır Kürdistan’ın yakılıp-yıkılmasına, bir halkın katliamdan geçirilmesine, şehit düşmüş kadın gerillaların cesetlerine tecavüz edilmesine kadar varan aşağılık kirli savaş yöntemlerine, devrimcilere karşı yapılan işkence ve infazlara, gözaltında kayıplara, ya da kendi üyesi olan devrimci bir sendikacının katledilmesine karşı hiç bir duyarlılık göstermemişlerdir. Son olarak, Mavi Çarşı olayı ile aynı günlerde yaşanan ve kendi üyeleri olan devrimci bir sendikacının katledilmesine karşı hiç bir şey yapmamışlardır.

İşçi sınıfına karşı özelleştirme, esnek çalışma, taşeronlaştırma, eşel mobil, işsizlik, sefalet sözleşmeleri vb. saldırılar ayyuka çıkmışken, kamu emekçileri sendikal hak ve özgürlüklerinden yoksunken, gençliğin geleceği karartılırken, Kürt halkı üzerindeki imha ve inkar politikaları devam ederken, Kürt yurtseverleri sokakta linç edilirken, sendika genel merkezleri (TÜMTİS) basılırken, bu ağaların eylem yapmak hiç akıllarına gelmez. Öte yandan 28 Şubat konsepti doğrultusunda, toplumun laik-antilaik temelde cepheleştirilmesinde yerlerini alırlar. Hatta RP’nin hükümetten gitmesi ve “Laik demokratik cumhuriyeti kurtarmak” için genel grev kararı almaktan geri durmazlar.

Sermaye medyası ve sendika bürokratlarının işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde teşhiri görevi, bütün yakıcılığı ile önümüzde duruyor.

İsviçre Basel'de parti ve devrim gecesi

20 Mart 1999 Cumartesi günü Basel'de dörtüzyü aşkın kişinin katılımıyla Parti ve Devrim Gecesi gerçekleştirildi. Gecenin yapıldığı yer tutulduktan sonra hemen program çalışmalarına başladık. Kısa bir süre sonra programı keskinleştirerek gece hazırlıklarına giriştik. Bildiri, bilet ve ilanlardan oluşan gece materyallerimizle işe koyulduk. Çalışmalarımızda ev gezilerini esas aldık. Bu ev gezimleri ve gece çalışmalarını yeni ilişkiler kurmanın ve çalışmalara katılan arkadaşları aktifleştirmenin aracı olarak ele aldık. Gittiğimiz evlerde içinden geçmekte olduğumuz sürece damgasını vuran sorunları tartışıyor ve bu konuda Partimizin fikirlerini dile getiriyorduk. Gece çalışmalarımıza başlamamızdan kısa bir süre sonra A. Öcalan'a yapılan uluslararası komplo, zaten gündemin ilk sıralarında yer alan Kürt sorununu, doğal olarak gündemin birinci sırasına yerleştirdi. Bundan dolayı gittiğimiz evlerde Kürt sorununu tartışıyor, A. Öcalan şahsında bir ulusa yapılanları teşhir ediyor ve bu konuda partimizin fikirlerini kitlelere sıcak sıcak aktarma fırsatı buluyorduk.

Ev gezilerinin dışında baş vurduğumuz bir diğer yöntem ise kahveleri dolaşmak ve düğünlere katılmak oldu. Basel'de bulunan hemen hemen bütün kahveleri dolaşarak konuşmalar yapıldı. Çağrılı olduğumuz ya da haberini aldığımız düğünlere giderek bildiriler dağıttık ve geceye çağırıcı mikrofonla duyurduk. Bütün bu çalışmalar esnasında bir çok kişiden bize gelen eleştiri, neden geceyi Newroz kutlamalarıyla aynı tarihe getirdiğimiz oldu. Bu konuya kısaca bir açıklık getirmemiz gerekiyor. Yeri tuttuğumuzda ERNK'li arkadaşlarla görüştük ve bu tarihte geceyi etkileyecek herhangi bir etkinliklerinin olup olmadığını sorduk ve bize aynı gün veya bir gün sonra Newroz'la ilgili bir takım etkinliklerin olacağı ama bunların geniş kapsamlı olmayacağı belirtildi. Çünkü kendilerinin de bir hafta sonra Newroz geceleri olacağından geniş tutmayacaklardı. Daha sonra süreç başka işledi. A. Öcalan'a yapılan komplo bir çok şeyin yer değiştirmesine neden oldu. Newroz yürüyüşüne ağırlık verildi. Yürüyüş gece ile aynı saatte başladı ve yürüyüşün bitim yerinde yapılan kutlamalarla birlikte 21.30'a kadar sürdü. Bu ise geceye katılımı yarı yarıya etkiledi. Tersinden gecemize katılan kitle de yürüyüşe katılamadı. Onun dışında aynı gün iki ayrı dernekte toplantıların olması da katılımı sınırlayan etkenler arasındaydı. Gece çalışması belli bir aşamaya geldikten sonra A. Öcalan'a yönelik komplo gündeme geldi. Bu aşamada da geceyi ertelemek için hayli gecikmişti. Ve biz Newroz yürüyüşünün bizi etkileyeceğini de hesaba katarak azami bir çaba sarfettik, neredeyse geceye katılan insan sayısının iki katı bilet önden sattık. Tüm bu gelişmelere rağmen katılımın başarılı olduğu söylenebilir.

Gecemiz içeriği bakımından da başarılıydı. Bu başarıda, Paris Gençlik Korosu'nun ve Lugano Müzik Gurubu ile Folklor Ekibini'nin gecemize kattıkları coşku ile paylarını başta saymamız gerekiyor. Ozan Abbas ve Ayşe ikilisinin dia eşliğinde sunduğu müzik dinletisi de oldukça olumlu tepkiler aldı. Basel'deki genç arkadaşlarımızın hazırlayıp sundukları şiir dinletisi geceye ayrı bir coşku kattı. Ali Asker ve Grup Cemre'nin yanı sıra, Grup Arini'nin seslendirdiği Kürtçe türküler de coşku muza coşku kattı. Gecemize katılan İsviçre Komünist İnşa Örgütü'nün mesajı ise, proleter enternasyonalizminin önemine vurgu yapıyor ve partili mücadelemizi kendi mücadelelerinin bir parçası olarak gördüklerini ifade ediyordu. TKP/ML, MLKP, TKP(ML), TİKB de gecemize mesaj ileten ve stand açan örgütler arasındaydı.

"Komünistler olarak yaklaşık 12 yıl önce mutlaka yerine getireceğimizi söylediğimiz bir söz vermiştik. Sözümüzü yerine getirmiş olarak karşınızdayız. Devrim tarihimizde bir kilometre taşı olan partimize, Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne kavuşmuş bulunuyoruz. Bunun mutluluğunu ve onurunu yaşıyoruz. Bu sevinç ve coşkuyu bizimle paylaşmak için buradasınız. Hepinizi Türkiye Komünist İşçi Partisi adına selamlıyorum. 'Parti ve Devrim Gecesi'ne hoş geldiniz." Sözleriyle başlayan gece konuşması, "Ortaya bir iddia koyduk ve bir parti kurduk. Böylece gözbebeğimiz gibi koruyacağımız, uğruna tereddütsüz ölüme gideceğimiz bir davayı kazandık. Şimdi sıra devrimde. Partiye ilişkin sözümüzü tuttuk. Tarih devrime ilişkin sözümüzü tutacağımıza da tanıklık edecektir." sözleriyle noktalandı.

Yaşasın devrim!
Yaşasın sosyalizmi!
Yaşasın TKİP!

Basına ve kamuoyuna

Faşist TC'nin cezaevlerine yönelik saldırı politikalarının devrimci tutsaklar tarafından direnişlerle yanıt bulması faşist TC'yi yeni politikalar planlamaya itiyor.

MGK'nın gündem maddeleri içerisinde yer alan cezaevleri ve devrimci tutsakların teslim alınmak istenmesinin yol ve yöntemleri 30 Ocak tarihli MGK toplantısında tekrar tartışıldı, planlar yapıldı.

Faşizm, fiziki olarak tutsak ettiği devrimci yurtsever tutsakları, ideolojik ve siyasal olarak da teslim almanın yolunu hücrelerde görüyor. Bu nedenle zaman zaman hücre politikalarını hayata geçirebilmek için süsleyip püslediği "oda sistemi", "F" tipi cezaevleri vb. söylemlerle azgınca saldırmaktadır.

'96 ÖO ve Süresiz Açlık Grevi direnişi ile 12 şehidimizle kazanılan haklarımızı ve kapattırılan Eskişehir tabutluklarını fiili kaçırmalarla tekrar hayata geçirmek istiyor. Basında Çankırı Valisi Ayhan Çevik'in arabasını bombalayanlar olarak lanse edilen ve bir haftadan fazla işkenceden geçirilerek tutuklanan Kemal Ertürk ve Bülent Ertürk, istemleri dışında, zorla, MGK emri ile DGM Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevi İdaresi işbirliği ile Eskişehir'e götürülmüşlerdir. Cezaevinde işkenceler hala devam etmekte günlük olarak gardiyan dayatından geçirilmekte, provakasyon ortamı dayatılmaktadır. Ülkücü faşist mafya ve çetelerin kolayca saldırılabileceği hücrelere konularak katlettilerilmek istenmektedir. Bu sadece bahsedilen kişilerin Eskişehir'e götürülmesi değil, aynı zamanda devrimci tutsaklara yönelik topyekün bir saldırının adımıdır. Ölüme yatırılan bedenlerle ve şehitlerle kazanılan haklar gasp edilmek ve Eskişehir tabutlukları hayata geçirilmek isteniyor.

Dün olduğu gibi bugün de hücrelere girmeyeceğiz. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızla birlikte faşizme bir kez daha diz çöktüreceğiz.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi

TKP/ML, PKK, TKP(ML), MLKP, TKİP, TİKB, TDP, Devrimci Yol dava tutsakları

B
A
Y
İ
L
E
R
D
E

kamu Emekçileri bülteni

Kurtuluş Yok
Tek Başına
Ya Hep Beraber
Ya Hırsızımız

Aylık Kamu Emekçileri Bülteni • Sayı: 5 • Mart 1999 • Fiyatı: 30 TL (KDV Dahil)

Örgütlenme hakkında

Taviz yok!

**20. yüzyıl tarihi sorunun kaynağına da çözümüne de tanıklık etti:
Balkan halkları sosyalizm için mücadele içerisinde birleşip özgürleşmişlerdi.
Kapitalizmin egemenliği altında bölünüp parçalandılar, emperyalist köleliğe mahkum oldular.**

*Halklar emperyalizme karşı ulusal kurtuluş ve halk devrimi için
birleşip kaynaştıkları içindir ki zafer kazandılar
ve demokratik ulusal haklarını elde ettiler.*

*Ne zaman ki devrim yozlaştı, burjuva sınıf egemenliği
yeniden kurumlaşmaya başladı,*

*işte o zamandan itibaren bu kendini halklar arası
ilişkilerin bozulması, ulusal baskı ve eşitsizliğin yeniden
filizlenmesi biçiminde de üretmeye başladı.*

*Çok sayıda ulusun ve azınlık milliyetin yaşadığı bir ülke olan
Yugoslavya'nın tarihi, ulusal sorununun kaynağı
konusunda olduğu kadar çözümü konusunda da zengin tarihi derslerle doludur.*

*50 yıl önce kardeşçe kenetlenerek özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını
kazanmış olan Yugoslavya halklarının, bugün
birbirlerini boğazlama noktasına gelerek peşpeşe emperyalizmin
sözde kurtarıcılığına sığınmaları,*

*birbirlerinden kurtulmak için köleci emperyalist egemenliğe
razi olmaları çok şey anlatmaktadır. Eski Yugoslavya topraklarında
birbirini izleyen trajedilere gerçekten son verebilmenin,
ulusal hakları ve özgürlüğü gerçekten kazanabilmenin
ve koruyabilmenin tek gerçek yolunun ne olduğunu,*

*yine bizzat Yugoslavya halklarının son
yüzyıllık tarihi göstermektedir. Bunun yolu,
gerici-şovenist akımlardan kopmaktan, tüm milliyetlerden
işçi ve emekçiler olarak kenetlenmekten, her türlü emperyalist
etki ve müdahaleye karşı kardeş halklar olarak
sımsıkı birleşmekten, başta öteki Balkan halkları olmak üzere
tüm dünya halkları ile dayanışma içinde olmaktan geçmektedir.*

**Yaşasın Balkan halklarının
devrimci birliği ve kardeşliği!**

Kızıl Bayrak